

КАТИ ХАПКА

ТАЙНА ИДЕНТИЧНОСТ

Част 2 от „Изгубени“

Превод от английски: Марина Бенева, 2006

chitanka.info

1

Когато Декстър отвори очи, го обгърна пълен мрак.

— Дейзи! — задавено промълви той. Гласът му прозвуча глухо.
— Дейзи, къде си?

Мозъкът му, подобно на радиоапарат, който търси сигнал през пукота и шума на статичното електричество, започна да се прояснява и суматохата, която цареше наоколо, стигна до него. Пронизителни писъци и дрезгави викове, звън от удар на метал в метал, писък на спирачки, блъскане, пукане. А над всичко това се извисяваше един всевластен вой на машина, който отразяваше туптенето в главата му. Суматохата изпълни Декстър с ужас, макар да не знаеше защо. Знаеше само, че трябва да се махне, да намери Дейзи и да избяга...

Декстър се опита да се изправи, но нещо му попречи. Усещането бе придружено от рязка и тъпа болка в гърдите. Тя пробуди сетивата и в останалата част от тялото му и десетина различни болки го пронизаха от глава до пети.

Какво ставаше с него? И защо не виждаше? Декстър премига бързо няколко пъти, но тъмнината не се замени със светлина, макар звуците около него да се усилиха. Изпаднал в паника, той вдигна ръце към очите си. Пръстите му срещнаха меката еластична тъкан на превръзка, която покриваше лицето му.

Той се почувства като пълен глупак, дръпна я и премига срещу килимче с логото на „Океаник Еърлайнс“. Беше открил причината за слепотата си. След това откритие всичко около него започна да си идва на мястото. Седеше в самолета, който трябваше да го върне обратно вкъщи, в Съединените щати. „Ръката“, която го приковаваше на място, беше предпазният колан, все още здраво заключен в механизма си, въпреки че по-голямата част от самолета, към който принадлежеше, беше разрушена...

„Дейзи“, помисли си Декстър в нов пристъп на паника.

Усилията, които му трябваха, за да обърне глава ѝ да погледне към седалка зад себе си, бяха невероятни. След като най-сетне успя,

установи, че седалката е празна.

Очите му още не се бяха приспособили към светлината и Декстър примигваше, когато откъм пътеката пред него изскочи разтревоженото лице на млад мъж.

— Хей? — обърна се младият мъж към него. — Добре ли сте?

— Аз... — Декстър се опита да каже още нещо, но езикът му залепна за небцето. Той преглътна с мъка и се опита да преодолее ужасното усещане, че гледа собственото си лице.

Чертите на непознатия се разместиха. Декстър видя, че макар и някъде на неговите години, а може би и малко по-възрастен, непознатият всъщност изобщо не прилича на него — очите му бяха по-светли, косата — по-тъмна, а носът, брадичката и челото — съвсем различни.

— Аз... — започна отново Декстър, но спря неуверено. Не можеше да фокусира раздвоения си поглед. Разрошената коса на другия мъж и сините му, тревожни очи се размазаха като стар филм, гледан през аквариум.

— Дръжте се! — каза непознатият. — Веднага ще ви изведем оттук.

— До-о-о... — Декстър спря, опита се да стигне до втората сричка. След дълга умствена борба успя. — Добре! — простена той.

Усилието, което говоренето му костваше, изцеди силите му до последната капка. Очите му се притвориха, а тъмнината се спусна над периферното му зрение.

— Дръжте се — настоятелно каза разтревоженият непознат. — Останете с мен! Говорете ми! Как се казвате?

Декстър беше сигурен, че знае отговора на този въпрос, но той се носеше около него и не можеше да го улови. С последни сили Декстър успя да го хване.

— Декстър... Декстър Крос — простена той. След това се отказа от борбата и отново потъна в изкусителния мрак на безсъзнанието.

Декстър не знаеше колко време бе минало до второто му идване в съзнание. Отново бе обгърнат от тъмнина, но този път тя беше нарушена от бледа лунна светлина и трепкащите оранжеви светлини на близки лагерни огънове. В първия момент Декстър не разбра къде се

намира. След това усети грапавата субстанция на пясък по кожата си. Кожата на ръцете му настръхна от повеея на свежия бриз, който изпълни ноздрите му със соления, специфичен мирис на море. Той вдигна ръце, за да ги раздвижи и стопли, и мускулите му остро възроптаха. Това събуди нервната му система и миг по-късно цялото му тяло се раздра от болка, сякаш го беше тъпкал обезумял великан.

Едва тогава Декстър си спомни самолетната катастрофа. Той стисна очи в опит да прогони ужасните образи, които изпълниха съзнанието му. Пищящи двигатели, пищящи хора. Едно залитане, след това още едно, самолетът губеше височина, с всяко спускане вътрешностите на Декстър сякаш се качваха в гърлото. Последното нещо, което помнеше, бяха кислородните маски, които паднаха от гнездата си и се залюшкаха напред-назад. За миг се уплаши, че няма да успее да хване нито една...

Декстър отново отвори очи и се опита да забрави спомените. Той се изправи със стон.

— А, събудихте ли се! — Лицето на по-възрастен от него мъж се надвеси над неговото. Той имаше малки, но интелигентни очи и провиснали закръглени бузи, които му придаваха вид на стара хрътка. — Чакайте малко. Сега ще доведе Джак.

Мъжът забърза към един от огньовете. Декстър вдигна ръка към главата си. Имаше чувството, че е натъпкана с памук. Той не знаеше кой е Джак, нито пък кой е по-възрастният мъж, но реши, че съвсем скоро ще разбере.

Междувременно се огледа с любопитство. Лежеше на просторен плаж, потънал в бледа лунна светлина. Декстър се обърна и видя гъста тропическа гора, която се губеше в мрака. Гледката щеше да е достойна за картичка от екзотичен курорт, ако не бяха огромните парчета обгорели отломки, пръснати навсякъде. Подобно на грозни разрези с нож по прекрасна картина, девственият плаж бе омърсен от назъбени парчета метал, обърнати колела и части от двигатели. Беше твърде тъмно, за да се различат подробностите, но Декстър видя огромно счупено крило, паднало на плажа, и част от разрушения фюзелаж^[1], който сгърчеше от пясъка като гърлото на странна пещера.

Няколко големи лагерни огъня горяха близо до останките. Около огньовете бяха скупчени десетки хора. Част от тях спяха, но повечето бяха будни, въпреки късния час. Някои разговаряха тихо, събрани на

малки групи, или седяха заедно на одеяла и хавлиени кърпи. Други стояха сами и гледаха към джунглата, океана или пясъка под краката си.

Колко хора имаше в самолета? Декстър не знаеше точно, но знаеше, че бяха много. Той започна да брои оцелелите, които виждаше, но едва стигна петнайсет-шестнайсет, когато видя висок, хубав мъж с къса коса и сериозно изражение да приближава към него. Мъжът носеше пясъчно камуфлажни панталони и бял потник, а лицето му беше разкрасено от няколко много неприятни рани и набола брада. Въпреки това от поведението му лъхаше увереност, която будеше респект. Декстър изпита някакво чувство, толкова неясно, че не можа да го определи. Тревога? Завист? Негодувание?

— Здравсти — поздрави го непознатият. — Ти беше Декстър, нали? Аз съм Джак. Арц ми каза, че си дошъл на себе си. Това е добре. Отвън си от доста време. Как си?

— Малко замаян — откровено отвърна Декстър.

— Нищо чудно. Беше толкова дехидратиран, че припадна. Иначе си извадил късмет. Прегледах те преди няколко часа. Всичко е наред.

— Добре — Декстър млъкна и изпразни наполовина бутилката, която Джак му подаде. — От малък съм податлив на дехидратация. Веднъж излязохме с яхтата на братовчед ми. Забрави да зареди хладилника. Мина почти един час, преди да забележим. Лицето ми стана яркочервено и той реши, че ще умра. Толкова се уплаши, че ми предложи хиляда долара да остана жив, докато се приберем в пристанището — Декстър се усмихна и сви рамене. — Такъв си е братовчедът Джей. Смята, че ако имаш пари, можеш да решиш всеки проблем. А той ги има...

Джак не прояви особен интерес към случката. Той опипа челото на Декстър, след това допря пръсти в китката му, провери жизнените му показатели.

— Вече си добре — каза той. — Не забравяй да пиеш вода и хапни нещо, ако можеш. Един тип, Хърли, събра храната от самолета. Ще ти даде.

Стомахът на Декстър се сви при мисълта за храна, особено ако това беше студената храна от самолета.

— Благодаря. Точно сега не ми се яде особено.

— Добре. Може би до сутринта ще ти дойде апетитът. — Джак се изправи и изчисти ръце от пясъка. — Опитай се да поспиш, докато дойдат спасителите.

— *Спасители* — думата изплува във все още обърканото съзнание на Декстър. — Защо още не са дошли? Нали знаят, че сме се разбили? Къде сме изобщо?

Джак сви рамене.

— Не се съмнявам, че спасителните отряди са тръгнали. Опитай се да поспиш.

Декстър искаше да възрази — имаше още въпроси, важни, ако само можеше да си ги спомни... Но беше много по-лесно да се отпусне на пясъка. Той погледна звездите, които премигваха над него иззад облаците, ръката му механично се плъзна към неравния морав белег на брадичката му.

— Как стана? — попита Джак и кимна към белега.

Декстър премига към него. Изведнъж се почувства твърде сънен, за да отговори.

— Паднах от кон — отвърна той. — Учех се да играя поло, но не бях особено добър — той се засмя уморено. — Проклетият кон ме хвърли право върху страничния стълб на вратата.

Джак кимна и каза:

— Лека нощ.

Но Декстър не го чу. Той вече потъваше в сън, все още разсеяно търкайки белега.

---

[1] Корпус на самолет от термопресована пластмаса — Бел.ред. ↑

2

— Престани да го пипаш, момче!

Декстър дръпна ръка от белега си, а леля му Пола раздражено я плесна. Тлъстините на голата ѝ загоряла ръка се разтресоха от удара. С крайчеца на окото си Декстър мерна друг купувач да им хвърля неодобрителен поглед.

— Извинявай — измънка Декстър. Той постави и двете си ръце на лепкавата, облечена с пластмаса дръжка на пазарската количка и старателно прикова очи върху нея. *МОНОМАРТ означава американско качество!* — ярките червени букви, които украсяваха мястото за дете на количката, му се смееха весело.

— Насам, Декси. Искам да видя дали този път няма намаление на чипса.

Декстър послушно забута количката след тромавата фигура на леля си. Мразеше седмичното пазаруване. Мразеше лабиринта от високи до тавана стелажи с отрупани с намалени стоки рафтове. Ставаше му лошо само като погледнеше консервите с храна, евтините пликчета с дрънкулки и китайските детски дрехи, а програмата за вледеняване на климатика не можеше да заличи миризмата на евтина пластмаса и безумие, които се бяха просмукали навсякъде. Беше потискащо и ако никога повече кракът му не стъпеше в „МоноМарт“, щеше да е най-щастливият човек на света.

Но мнението му нямаше значение. Пола нямаше собствени деца и майка му настояваше Декстър да ѝ помага. Оставаше му единствено да ги слуша и да бленува за деня, в който ще навърши осемнайсет и ще се измъкне от лапите им.

Декстър намали ход, за да не се блъсне в едно прощъпалче само по хлабави памперси, а леля Пола, с удивителна за обема си пъргавина, се откъсна напред и изчезна зад ъгъла. Миг след това я чу да вика от радост някъде от съседната пътека.

— Ха така! — изви тя. Пискливият ѝ глас се разнесе из магазина и накара няколко души изненадано да вдигнат очи. — Петнайсет цента

намаление! Да взимаме, че Бог знае кога пак ще има такова намаление. Къде изчезна, момче? Идвай тук!

Декстър се запита защо леля му е в такова добро настроение. Доколкото знаеше, тя все още мразеше работата си в дрогерията и според последните високопарни речи на майка му не беше напреднала на косъм с изцеждането на повече пари от бившия си съпруг, който не струваше нищо. Обикновено леля му просто се въртеше из магазина и се оплакваше от цените, но днес беше едва ли не весела.

Декстър тръгна след гласа ѝ, забута количката покрай една пирамида от консерви, която препречваше почти цялата пътека, и замалко не предизвика лавина от сладка царевича. Погледна съседната пътека и видя, че ръцете на леля му вече са пълни с пакети мазен чипс. Момчето забута количката към нея.

— Да не губим темпо, Декси — сгълча го тя и хвърли пакетите върху тоалетната хартия, праха за пране и кърпите за съдове, които вече бяха в количката. Гласът ѝ все още звучеше весело, без обичайната нотка горчивина. — Днес имаме много задачи — тя го потупа по ръката, преди да се пресегне за още чипс.

— Ей, хора! Я вижте кой е тук!

Декстър замръзна на място. Сърцето му се сви от ужас. Две момчета и едно момиче на неговата възраст тъкмо бяха завили иззад ъгъла от другата страна на пътеката. Зак Карсън, Дарил Шарп, Джена О'Мейли... и тримата част от групата на „звездите“ в училището му, и тримата от „добрата“ част на града. Той нямаше представа защо бяха дошли в „МоноМарт“, от любопитство или за развлечение, и не го интересуваше. Искаше му се само земята да се разтвори и да го погълне.

Тримата се приближиха към него с бавна, широка крачка, точно когато леля му Пола натовари количката с чипса и тръгна към тях. Декстър потръпна, когато тримата му съученици се престориха, че се притискат към стелажите, за да не бъдат смазани от телесата ѝ. Леля Пола като че не забеляза, но лицето на Декстър пламна и за двама им. За пореден път му се прииска да се беше родил в съвсем друго семейство.

Почти се беше изравнил със съучениците си. Декстър бързо придаде на лицето си любезно изражение с надежда да избегне сцена.

— Дошъл си да си вземеш още от стилните фланелки, а, Декстър? — попита Дарил. Очите му светеха подло на широкото му червендалесто лице. Той протегна месестата си лапа и Декстър трепна в очакване на удар. Но Дарил само пипна ръкава на Декстър и сбърчи нос в отвращение.

Зак изсумтя през смях.

— Не бе, човече. Декс сигурно ще си купува кола. Всички знаем, че не може да си позволи истинска, но чух, че пластмасовите коли на Барби са адски евтини.

— Е, ти ги разбираш тия работи, нали, Зак? — Джена явно беше отегчена. — Хайде, свършихте ли да дразните задръстенияка? — високомерните ѝ сиво-зелени очи бързо измериха Декстър. — Да си вземем по една сода и да се махаме. Тук е тъпо.

Дарил я сграбчи в импулсивна мечешка прегръдка и шумно я млясна по бузата.

— Спокойно, скъпа. С Декстър само си говорим.

— Ох! — Тя го отблъсна и избърса бузата си. — Кога ще пораснеш?

— А! Ето къде сте били! Да не се опитвате да се отървете от мен?

Декстър отмести поглед и видя към тях да идва друго момиче. Тя беше красива — стройна и руса, с ангелска усмивка и весели сини очи.

— Извинявай, Крис — отвърна Джена. — Мислех, че идваш след нас.

— Няма нищо — новодошлата видя, че Декстър я гледа, и го дари с лъчезарна усмивка. — Ей, Декстър, как си?

— Добре — пресипнало отвърна той, изведнъж остро осъзнал колко са износени дрехите му и каква количка, пълна с евтини боклуци, стои пред него. Падаше си по това момиче от години, но никога не беше направил нещо. Момичета като Кристин Вандевер просто не си падаха по момчета като него — момчета без пари, без кола, без приятели, без перспективи.

Ако само не беше такова момче... Декстър мигновено потъна в мечтата, която твореше в часовете по биология, загледан в русата коса на Кристин. В мечтата си той беше напълно различен човек, един вид Супер Декстър — хубав, уверен, неустоим за жените, несметно богат,

остроумен, изоставил жалкото си съществуване далеч, далеч зад гърба си...

— Е, какво правиш тук, малък Декси? — процеди се гласът на Дарил през бляна му. — Да не помагаш на дебелията си леля да си купи супер здрави превръзки от най-големия размер?

Цялото тяло на Декстър се изпъна и той сви ръце в юмруци. Обикновено търпеше подигравките на другите момчета. Беше свикнал. Но да бъде унижаван пред Кристин — това събуди в него желание да направи самодоволната физиономия на Дарил на кайма.

Но не я направи. Първо, той щеше да е онзи, който щеше да бъде направен на кайма, а не големият мускулест Дарил. Освен това просто не беше такъв тип. Конфронтацията не беше в стила му. Беше по-лесно да остави нещата да вървят по естествения си път.

— Няма значение — Джена дръпна фланелката на Дарил. — Хайде! Умирам от скука!

— Добре, добре! Престани да мрънкаш, жено! — но Дарил я остави да го дърпа по пътеката. Другите двама тръгнаха след тях. Само Кристин остана, колкото да помахна на Декстър.

— Ще се видим в часа по биология.

— Добре — дрезгаво отвърна той в неуспешен опит да прозвучи весело и небрежно. — Ще се видим по биология.

Той я гледа, докато тя не се скри зад ъгъла. След това Декстър въздъхна и затвори очи. Цялото му тяло се отпусна. Той се облегна на дръжката на пазарската количка. Защо изобщо си правеше труда? Момиче като нея никога нямаше да види в него нещо повече от скромно, загубено, бедно момче, което седи зад нея в часа по биология. Никога, никога, никога. Трябваше да го приеме и да снижи летвата...

БУМ!

Внезапната какофония от съседната пътека го извади от унеса му. Като че целият магазин се бе срутил.

Декстър остави количката и забърза да види какво беше станало. Той зави към съседната пътека и първото нещо, което видя, беше голям куп съборени стоки в големи цветни кутии. След това видя леля си в средата и ахна. Тя се беше проснала на пода като изтегнал се на брега тюлен, стенеше и се извиваше, и немощно се опитваше да махне няколко кутии от гърдите и корема си. Избелялата ѝ домашна дреха се

бе омотала около бедрата ѝ разкриваше месестите ѝ колене. Едната ѝ обувка я нямаше.

— Лельо Пола! — извика Декстър и се спусна към нея.

Той коленичи до леля си, страхуваше се да погледне изкривеното ѝ стенещо лице. Вместо това погледна една от кутиите на пода. На нея имаше снимка на усмихнат заможен мъж с посребрени мустаци. Мъжът стоеше на палубата на луксозна яхта и приготвяше пържоли на преносим грил. Златните букви до него казваха, че това е главен готвач Крос, а надписът на кутията информираше, че в нея се съдържа една от прочутите му пържоли „Крос“ — като по телевизията, която може да се намери при най-добрите търговци на дребно. Декстър дълго се взира в снимката. Искаше му се да се пренесе на яхтата, където усмивката на главен готвач Крос го уверяваше, че животът е много по-приятен.

В това време и други бяха чули шумотевицата. Една жена на средна възраст в униформа на „МоноМарт“ беше сред първите пристигнали. Тя закова на място и поглед на леля Пола.

— Добре ли сте, госпожо? — задъхано попита жената.

— Не, не съм добре! — извика леля Пола. — Тия кутии... Проклетата пирамида се стовари върху мен точно когато минавах. Гърбът ми! Някой да извика „Бърза помощ“! Не мога да мръдна!

3

Когато Декстър се събуди отново, вече се разсъмваше. Болките, които бе изпитал при първото си съвземане, се бяха превърнали в една обща тъпа мъчителна болка по цялото тяло. Той седна и изпъна изтръпналите си мускули. Докато беше спал, някой набързо беше издигнал тента над него. Тентата хвърляше прохладна сянка върху пясъка, но въздухът бе просмукал от влага и бе много топъл.

Декстър погледна часовника си, но той беше спрял. Без да знае колко е часът, той се почувства дезориентиран; колко време беше минало от катастрофата? Около себе си чуваше разговори и реши, че е време да разбере какво става.

В мига, в който излезе от импровизирания заслон, слънцето безмилостно го нападна. Прилоша му от горещите вълни, които се надигнаха със съскане от пясъка. Декстър мерна под навеса все още наполовина пълната бутилка вода, която Джак му бе дал, и я грабна. Водата беше топла, но той я изпи на един дъх. Тя проясни малко главата му и в същото време накара стомаха му да се свие от глад с рев.

Храна. Имаше нужда от храна. Тя щеше да му помогне да мисли.

Той си спомни, че Джак му беше казал нещо за някого, който бе събрал храната от самолета. Снощи му се повдигна само от мисълта за мазната непретоплена самолетна храна. Сега обаче му се стори направо апетитна. „Странно — помисли си той, — как една промяна в обстоятелствата може да доведе до промяна в гледната точка.“

Декстър огледа плажа. До момента никой не му беше обърнал внимание. Хора вървяха по брега, шляеха се сред останките, тук-там влачеха багаж или нещо друго. Пълен мъж с къдрава коса ровеше в огромен куфар, а близо до него малко момче с унил вид риташе пясъка. И двамата му се сториха смътно познати и Декстър си спомни, че в самолета бяха някъде около него.

Точно зад него някой проговори на език, който той не разбираше. Декстър се обърна и видя азиатец с черен поднос в ръка, на който имаше четири малки бели блюда.

— Моля? — попита Декстър, стреснат от внезапната поява на мъжа.

Азиатецът повтори думите на неразбираемия език и настоятелно махна със свободната си ръка към подноса. Декстър се вгледа в блюдата и видя, че във всяко от тях имаше някаква слузеста сивкава маса, която според него допреди известно време е била част от морския свят. Той отстъпи крачка назад, когато морският бриз довя до него миризмата на риба.

Мъжът отново каза нещо. Думите му прозвучаха безпомощно. Той изразително посочи едно от блюдата и се престори, че яде.

Декстър го побиха тръпки. Макар да беше много гладен, все пак не беше чак толкова гладен. Всъщност беше сигурен, че преди да сложи това противно нещо в устата си, би изял пясъка под краката си. Така и не можа да хареса сушито. Първия път, когато го опита, едва успя да стигне навреме до тоалетната.

— Не, благодаря — каза на азиатеца и махна с ръце. От движението отново му стана зле. — Добре съм. Благодаря.

Мъжът се намръщи и още веднъж махна към храната. Декстър се опитваше да измисли как да накара човека с рибата да се махне, когато изведнъж с крайчеца на окото си мерна група от пет-шест души, която решително вървеше през плажа към гората. Сред тях беше и една млада, руса, стройна жена с къси панталонки и светло потниче.

Сърцето му подскочи.

— Дейзи! — промълви той и се втурна по плажа напълно забравил за мъжа със сушито. — Дейзи, чакай! Аз съм! Добре съм!

Въпреки че поради замаяността си рискуваше да се просне по очи на пясъка, той успя да настигне групичката сред един открит участък с оскъдна растителност до самия плаж. Декстър прелетя последните няколко крачки, хвана жената за рамото и я обърна към себе си.

— Ей! Кой си ти? Махни ръцете си от мен, откачалка такава!

Непознатата хубава блондинка го гледаше възмутено, от очите ѝ излизаха искри. Не беше Дейзи. Изобщо не беше тя.

— О! — изстена Декстър вече потънал в пот и останал без дъх от краткото тичане. — Извинете! Помислих ви за друга.

— Де да беше някоя друга — промърмори някой от групата.

Декстър премига към тъмнокосия мъж, който бе изрекъл тези думи, и се запита защо му се струваше толкова познат. И той ли беше седял в неговия отсек от салона на самолета?

И тогава се сети: това беше непознатият, който му бе помогнал веднага след катастрофата, онзи, който беше взел за самия себе си. Всъщност двамата нямаха нищо общо един с друг, с изключение на възрастта, делеха ги няколко години разлика.

Декстър се почувства неловко, трябваше да каже нещо, макар че другият мъж като че да не го помнеше. Преди да беше решил какво да прави, хубавата блондинка каза:

— Млъквай, Буун — отсече тя, тръсна глава и изгледа тъмнокосия мъж с неприязън. — В случай че още не си го разбрал, и аз не изгарям от щастие, че съм тук с теб, но това не означава, че цял ден ще рева като малко дете.

— Няма значение, Шанън — намръщи се Буун и се обърна.

— Добре ли сте? — висока млада жена с червеникавокафява коса, събрана на опашка — загрижено гледаше Декстър. — Малко сте блед.

— Добре съм — Декстър се насили да се усмихне. — Прощавайте за недоразумението.

Те продължиха по пътя си, а той смутен се върна на плажа. Толкова беше сигурен, че блондинката е Дейзи...

Дейзи.

Името накара сърцето му да се свие и го изпълни с чувство на вина. Как можа да забрави за Дейзи? През цялото време лежа и спа, а тя може да е ранена... или по-лошо.

— Ей, човече? Добре ли си?

Декстър вдигна очи и си даде сметка, че върви, загледан в земята, и замалко не се е блъснал в някой от другите. Беше афроамериканец с къса козя брадичка, който го гледаше загрижено.

— И-и-извинете — запъна се Декстър и си даде сметка, че още е леко замаян. — Не гледах къде вървя. Извинявайте.

— Няма нищо. Вие ли сте човекът, дето беше в безсъзнание цяла нощ? Синът ми се чудеше дали изобщо ще дойдете на себе си. Между другото, аз съм Майкъл.

Декстър погледна към момчето, което беше видял преди малко, и реши, че това трябва да е баща му.

— Аз съм Декстър. Декстър Крос. Да, сигурно става дума за мен. Но се съвзех. Трябва да намеря един човек — приятелката ми, Дейзи — той завъртя глава, за да огледа плажа, и се олюля.

— Ей! — Майкъл протегна ръка да го задържи. — Не изглеждаш добре, човече. Сигурен ли си, че не искаш да легнеш за малко?

— Нищо ми няма. Трябва само да хапна малко и да намеря Дейзи...

— Да хапнеш — Майкъл се огледа. — Онзи здравеняк, Хърли, отговаря за храната. Мисля, че в момента помага на Джак, но храната е ей там. Ела!

Не след дълго Майкъл му подаде пакет самолетна храна. Декстър седна в сянката на една отломка, колкото да погълне храната. Почти не усети вкуса ѝ. След това изпи цяла бутилка вода.

Храната и водата проясниха съзнанието му. Почувства се по-добре, но мислите му не можеха да се съсредоточат върху нищо друго, освен върху едно: намирането на Дейзи. Той се изправи и огледа оцелелите, които виждаше, но от нея нямаше и помен.

„Разбира се, че няма — каза си той, докато разсеяно чешеше едно ухапване от комар. — Ако беше тук и беше добре, досега щеше да ме е намерила.“

Двама млади мъже, които носеха куп възглавници от седалките на самолета, минаха покрай него. Декстър пристъпи да ги пресрещне.

— Ей! — провикна се той. — Къде са ранените? От катастрофата? Трябва да намеря един човек.

Единият от младите мъже избърса потта от челото си.

— Дано да не е онзи с шрапнела — каза той. — Лекарят е с него в момента. От това, което чух, няма голяма надежда.

— Стига, Скот — обади се другият. — Недей да го плашиш — той погледна Декстър. — Не е онзи с шрапнела, нали?

— Изобщо не е „онзи“ — отвърна Декстър. — Момиче е. Търся приятелката си, Дейзи. Хубава, толкова висока... — той вдигна ръка, за да покаже височината ѝ. — Руса.

Другите двама едновременно свиха рамене.

— Не сме виждали такъв човек сред ранените — каза Скот. — Съжалявам. Проверете сред палатките — той махна с ръка, за да посочи малкото поселение от тенти и други временни заслони, пръснати сред останките.

— Добре, благодаря — Декстър отстъпи назад и закри очи с ръка, а те продължиха по пътя си. Той тръгна към първата палатка и надникна вътре. Вместо Дейзи, намери мъж на средна възраст, половината от единия му крак липсваше.

Изтръпнал, Декстър продължи, преди мъжът да е отворил очи и да го е видял. Той погледна в още няколко палатки, но всичките бяха празни.

Тъкмо се оглеждаше за следващото място, на което да провери, когато мерна мъж с позната физиономия да излиза от тропическата гора в края на плажа. Това беше мъжът, който беше извикал Джак снощи, сети се Декстър.

Той тръгна към него с намерение да му благодари, задето го е наглеждал, докато е бил в безсъзнание. Преди да стигне до него, другият го забеляза и го погледна изумено.

— Ей! Как се върнахте толкова бързо? — попита той и забърза към него.

Декстър го погледна объркано.

— Какво?

— Хайде — отвърна другият. — Ако знаете кратък път до плажа, кажете кой е!

— Не... Не знам за какво говорите — запъна се Декстър. — Казвам се Декстър Крос и идвах да ви благодаря за...

— Аз съм Арц. Приятно ми е — мъжът, Арц, го изгледа подозрително. — Не ми е ясно какво правите тук, Крос.

— Какво правя? Не ви разбирам.

— Естествено — настоя Арц. — Преди малко ви видях ей там, при кривите дървета. Знам, че и вие ме видяхте. Дори ми махнахте, за бога. Знам, че бяхте вие. Доста се изненадах да ви видя на крака, след като бяхте в безсъзнание почти целия ден вчера.

Декстър поклати глава.

— Съжалявам. Нещо бъркате. Не съм ходил в джунглата. Откакто съм на себе си, съм тук, на плажа.

Арц не изглеждаше убеден, но сви рамене.

— Щом казвате — той погледна през рамо към дървото, което леко се поклащаше на вятъра. — Аз самият се придържам близо до плажа, особено след онова нещо, което чухме снощи и днес пак.

— Какво е станало? — Декстър нямаше търпение да продължи издирването на Дейзи, но думите на Арц и уплашеният поглед, който изведнъж пламна в очите му, събудиха любопитството му. — Какво сте чули? — той посочи себе си. — Нали помните, че бях в безсъзнание?

— А, да — Арц се усмихна бързо. — Да. Е, радвайте се, че сте го пропуснали. Беше доста страшничко. Силен трясък, странни шумове... — той драматично махна с ръце, очевидно останал без думи, за да илюстрира онова, кое то се опитваше да опише.

Декстър поклати глава.

— Но какво е станало? Откъде са дошли тези шумове? Да не е бил спасителен отряд?

— Не мисля — Арц сви рамене. — Никой не знае какво беше. Беше силно и страшно. Само това знам.

— А! — интересът на Декстър бързо се топеше. За каквото и да говореше Арц, то не беше и наполовина толкова важно, колкото това да намери Дейзи. — Вижте, трябва да намеря приятелката си. Да сте виждали блондинка в джунглата. Ей толкова висока? — Декстър показа с ръце.

— Не. Приятелката ви значи. Отдавна ли сте заедно?

— От около шест месеца — отвърна Декстър и тръгна обратно към централната част на плажа заедно с Арц. — Състуденти сме в колежа.

— А, така ли? Какво учите в колежа, Крос?

— Психология — отвърна Декстър. — Харесва ми. Записах преди няколко месеца.

— Много хубаво, много хубаво. Много интересна дисциплина. Послушайте ме — не ставайте учител. Не и на девети клас — Арц потръпна и завъртя очи. — Доверете ми се по този въпрос. Учител съм. В гимназията.

Декстър учтиво се засмя.

— Не съм мислил много какво ще правя, след като завърша — призна той. — Имам доста време дотогава. Може да преподавам, може да изчакам да видя какво ще изскочи. В това отношение имам късмет. Хубаво е да знам, че винаги мога да се опра на парите на родителите си...

4

— Нямайте никаква вина за това, че сте се родили беден, Декстър — училищната съветничка, пълничка, настойчива жена с лъщящо лице, която се казваше госпожа Уошингтън, се облегна назад в стола си и скръсти ръце в скута си, като го гледаше мило. — Но всичко, което се случва после, зависи от вас. Точно тук се намесвам аз. Трябва да поговорим за плановете ви. Всичките учители мислят, че смятате да продължите в колеж.

Декстър премести тежестта си в неудобния дървен стол. От затворения прозорец достигаха приглушените викове и смехът на съучениците му и тупкането на баскетболна топка по настилката на паркинга. Въздухът в тесния бежов кабинет на госпожа Уошингтън бе застоял, а тишината се нарушаваше единствено от бръмченето на стенния часовник, което изпълваше пространството, когато тя не говореше.

— Не знам — измънка Декстър след малко. — Не съм сигурен дали колежът е за мен. Толкова заеми...

Когато госпожа Уошингтън се усмихна, малко заприлича на катерица, катерица с очила.

— Разбирам притесненията ти, Декстър — каза тя. — Но стипендиите и заемите са направени за ученици като теб. С отличните ти резултати от САТ и оценките от училище смятам, че няма да имаш проблеми да вземеш стипендия. Ще ти помогна за това. А щом те приемат някъде, ще имаш право на финансова помощ, за да покриеш останалата част от разноските си. Перспективно момче като теб няма да има проблеми да ги изплати.

Декстър запази полуусмихнато изражение, докато госпожа Уошингтън скачаше от учебните такси на социалните стипендии и други подобни. Но той не я слушаше.

Ако нелекият му живот го беше научил на нещо, то беше да е реалист и да не възлага големи надежди, нито пък да се опитва да променя неща, които не може да контролира. Дори със стипендия и

финансова помощ парите за колежа пак нямаше да стигнат. Отдавна се беше примирил с това и безропотно понасяше нещастията си. Но сега госпожа Уошингтън с нейните тонове информация и добронамерени насърчителни очи не му помагаше особено. Той се загледа в купа цветни брошури на колежи, оставени в ъгъла на бюрото ѝ, и си позволи кратък, изпълнен с копнеж миг на блян.

Ако само...

Той отхвърли мисълта, преди да бе отишла по-нататък. Нямаше смисъл да мисли така. Той знаеше какъв е животът му и какъв не е. Можеше само да го приеме.

Декстър се измъкна от консултацията в първия възможен момент и взе информационните листа и брошурите, само за да затвори устата на госпожа Уошингтън. Баскетболната игра на паркинга продължаваше, затова Декстър тръгна към страничния вход и мина покрай храстите, за да не го видят. Последното нещо, което му трябваше през този ден, беше да се натъкне на дежурните хулигани.

Щом зави зад ъгъла, се успокои малко. Стигаше му, че трябваше да извърви пеш трите километра до дома, понеже беше изпуснал училищния автобус заради срещата с госпожа Уошингтън. По-лошо от това можеше да бъде само ако богатите момчета с беемветата, мустангите и джиповете си го настигнеха, решеха, че им е скучно, и спряха, за да му се присмиват, че е толкова беден, че не може да си позволи кола. Последния път, когато това се случи, Декстър се измъкна с посинено око и репутация на слабак, след като направи всичко по силите си, за да избегне боя.

Той заобиколи паркинга и пое по разнебитения тротоар на Бийл стрийт, която водеше към бедните квартали на града, където Декстър и майка му живееха под наем в занемарена къща. Когато стигна до голямата бяла кофа за боклук на ъгъла на „Четвърта“, той се спря колкото да извади брошурите от раницата си и да ги хвърли вътре. Декстър ги изгледа как падат сред използваните кърпички, консерви и обелки от банани. След това се обърна, пресече улицата и тръгна към дома.

Той влезе през задната врата и завари майка си и леля Пола седнали в кухнята на паянтовата маса за карти. Майка му още беше облечена в развлечената си лилава домашна роба, която винаги носеше вкъщи през почивния си ден. Леля Пола беше издокарана с дебелия

сивкава шина, която носеше на врата си от инцидента в „МоноМарт“. Декстър винаги трепваше, когато я видеше; беше напълно убеден, че се преструва за нараняванията, но отдавна се бе научил да не я предизвиква по такива въпроси. Каквото и да мислеше, каквото и да говореше за методите ѝ, тя никога нямаше да се промени.

На масата и пред двете жени стояха полупразни чаши и Декстър с изненада усети лекия, кисел аромат на алкохол. Това не беше типично за тях! И докато за леля Пола се знаеше, че от време на време пийва по кутийка бира, майка му пиеше много рядко. Тя смяташе алкохола за лукс, който трябва да се пази за специални поводи като сватби и погребения.

— Декс, скъпи, ето те и теб! — Майка му сияеше, когато се обърна да го поздрави. Обикновено бледите ѝ страни сега грееха, а в светлосивите ѝ очи блестяха нетипични искри.

Декстър премига изненадано.

— Какво става? — попита той. Почувства се така, все едно бе влязъл след края на виц.

— Познай, Декси? — изгука леля Пола. — Голяма новина! „МоноМарт“ се съгласиха на извънсъдебно споразумение!

— А!?

— „МоноМарт“! — нетърпеливо повтори леля Пола. — Инцидентът! Не помниш ли? И ти беше там!

Декстър помнеше много добре. Лицето му леко поруменя, когато мислите му се върнаха към въпросния ден, срама, който изпита, докато гледаше как от „Бърза помощ“ се бореха да преместят обемистото тяло на леля му върху носилката, а Зак и останалите се хихикаха отзад...

— Дадоха ѝ почти толкова, колкото поиска — добави разгорещено майка му. Тънкият ѝ глас трепереше от вълнение. — Да не повярваш! За голяма компания като тях не си струва да ходят в съда за такава сума.

— Да — ликуваше леля Пола. — Да не повярваш! Толкова много пари, че ще стигнат за години наред, а не искат дори да ме съдят.

Люта, остра вълна на отвращение заля Декстър от глава до пети. Това не беше първият случай, в който леля му Пола беше измъкнала пари с измама. Първо беше осъдила инвеститора на къщата си за пода, който тя беше повредила, след това беше сложила хлебарка в салатата си в един от местните ресторанти за бързо хранене, и може би най-

фрапиращият случай беше, когато бе осъдила сватбения си агент и всяка една от останалите фирми, чиито услуги беше използвала, след като съпругът ѝ я заряза месец след големия ден.

Но „МоноМарт“ като че беше най-голямата ѝ плячка досега. Декстър искаше да попита каква е сумата, но се въздържа. Не искаше да ѝ достави удоволствие с любопитството си. То само щеше да подсили триумфа ѝ.

И сигурно се гордее с това, помисли си Декстър с отвращение. Сигурно си мисли, че това е най-доброто, което е правила, и десет години ще се хвали пред всички с него.

Мисълта да слуша историята, да е свидетел на малките ѝ престорено свенливи самодоволни усмивки, докато важнички пред приятелите и съседите си, а майка му се смее заедно с тях с надежда в замяна великодушно да получи няколко трохи, го отврати. Всичко, свързано със семейството му, го отвращаваше. Но повече от всичко го отвращаваше пристъпът на завист, който го обземаше при мисълта за толкова много пари. Беше лесно да я съди, но дали той беше по-добър от нея? Или просто беше твърде страхлив, за да си извоюва толкова пари?

„Не. Не съм такъв. Никога няма да стана такъв!“

Цялото тяло на Декстър се бе вдървило от отвращение. Искаше да говори, искаше да каже нещо, да направи нещо, за да изрази чувствата си към станалото. Искаше да каже на леля си Пола и майка си, че знае що за стока са и че никога няма да стане като тях, дори и да трябва да яде от кофите и да спи на улицата.

— Декси — каза леля му и прекъсна гневните му мисли. — Реших, че трябва да споделя късмета си с най-важните хора на света — със семейството си. Затова ще купя на майка ти нова кола...

— Кадилак! — прекъсна я майката на Декстър и плесна пред лицето с тънките си ръце. — Да не повярваш! Аз да карам чисто нов кадилак! Твърде е хубаво, за да е истина!

— Нищо не е твърде хубаво за любимата ми сестра — грейна леля Пола към нея. Очите ѝ почти изчезнаха сред дебелиите гънки. — Декси, опитах се да измисля ти какво би искал. Щях и на теб да ти купя лъскава нова кола...

Картината как влиза на паркинга с лъскава, ниска, спортна кола или тежкарски джип изплува пред очите на Декстър. Какво щяха да

кажат тогава богаташчетата? Какво щеше да каже Кристин Вандевер? Мисълта беше съблазнителна. Тя предизвика топла вълна, която премина през цялото му тяло, докато ѝ се наслаждаваше.

„Не. Не искам кола. Не и по този начин — твърдо си каза той. — Мога да живея и без кола. Каква полза от нея? Мога да вървя до работа или до училище, когато ми се наложи. Една лъскава кола ще бъде просто по-голям разход и когато след няколко месеца или година леля Пола свърши парите, ще трябва да я поддържам съвсем сам с минимални средства.“

Той осъзна, че леля му Пола продължава да говори.

— Но тогава си казах: всъщност Декстър не иска толкова много кола. Но аз знам какво иска той.

Откъде би могла да знае — зачуди се Декстър и положи усилия да не завърти очи. Тя не ме познава толкова...

Следващите ѝ думи изтриха сарказма от мислите му.

— Той иска да отиде в колеж — обяви леля Пола с очевидно задоволство. — Затова си казах: „Какво толкова.“ Ако Декси наистина иска да отиде в колеж, мога да направя мечтата му реалност. Нали затова е семейството?

Долната челюст на Декстър увисна. Беше толкова поразен, че за момент загуби дар слово.

— Изненада ли се, момче? — ухили се леля Пола насреща му все още извънредно доволна от себе си. — Знаеш ли, не си падам много по тези училищни работи. Но на теб явно ти допадат, затова защо не? Ще ти заема парите за колежа, в който те приемат, и ще ми се издължиш после, когато забогатееш и станеш лекар или адвокат. Става ли?

Декстър я гледаше, все още ням от изненада. Първата му реакция бе да откаже. Не искаше да се облагодетелства от спечелените ѝ с мошеничество пари. Освен това, не искаше тя да заключи, че той подкрепя начина ѝ на живот или одобрява делата ѝ.

Но щом шокът от първоначалната изненада премина, Декстър веднага осъзна, че това, което леля Пола му предлага, независимо дали тя си даваше сметка, или не, беше билет — билет към един нов живот, който няма да се върти около това да удря часовника срещу оскъдна заплата или да брой всяка стотинка. В Декстър се надигна надежда. Той си представи как върви из студентското градче на някой забулен в мистерия, тайнствен университет и среща любезни, сериозни хора,

които се интересуват от това, което има да каже. Това щеше да е нов живот, интересен, прост и удовлетворяващ, далеч от мрачната действителност на досегашния му живот. Можеше да започне отначало, да бъде какъвто винаги е искал... може би дори да стане истински Супер Декстър.

Декстър осъзна, че леля му продължава да го гледа и чака отговора му. Той преглътна с мъка и се насили да се усмихне.

— Става — каза той.

5

— Благодаря, Джоана — Декстър се обърна към жената, която току-що беше напръскала врата му със спрей против ухапвания от насекоми. — Много ти благодаря. Опитах се да вляза в джунглата да потърся Дейзи, но тези гадинки ме изядоха.

— За нищо. Успех в търсенето — жената се усмихна съчувствено и пъкна спрея обратно в джоба си.

Джоана се изгуби. Декстър нави крачолите на панталоните си и зашляпа в прибоя, за да измие ръцете си от спрея. Водата беше хладна. С приближаването на слънцето към хоризонта температурата на плажа падна с около двайсет градуса. Из целия плаж хората оправяха импровизирани палатки и подклаждаха сигналните огньове. Скоро щеше да се стъмни, а от спасителния отряд нямаше и помен, което означаваше, че почти с пълна сигурност щяха да прекарат втора нощ на острова.

Декстър избърса ръце в дънките си и видя Майкъл да върви с мъка превит под тежестта на голямо парче метал.

— Да ти помогна? — предложи Декстър, забърза към него и хвана единия край на парчето.

Майкъл го погледна с благодарност.

— Благодаря ти, човече — без дъх каза той. — Мисля да направя от това по-добър заслон за нас с Уолт.

— Добра идея.

Декстър не беше говорил с Майкъл от първата им среща по-рано през същия ден. Докато търсеше Дейзи, се запозна с много от другите оцелели от катастрофата. Арц, сприхавият, но интелигентен гимназиален учител, който се беше грижил за него, докато е бил в безсъзнание. Джоана, общителната сърфистка. Хърли, огромният дружелюбен тюлен. Джордж, гръмогласният, приятен всезнайко. Джон Лок, който говореше само с гатанки. И Скот, Стиви, Джанел, Фейт, Лари и още много други. И, разбира се, Джак, който цял ден се

грижеше за ранените и правеше всичко останало, което трябваше да се направи.

Но от Дейзи все още нямаше и следа. Никой не я беше виждал, никой не знаеше къде може да е. Декстър се страхуваше да погледне телата на загиналите, които все още лежах тук-там по плажа, а когато най-сетне събра смелост да го направи, с облекчение установи, че тя не е сред тях.

След като разположиха металното парче, Майкъл изтупа ръце и с благодарност кимна на Декстър.

— Благодаря ти още веднъж, човече — каза той. — Ти не търсеше ли някого? Намери ли я?

— Приятелката ми Дейзи — отвърна Декстър. — Не, още не съм я намерил. Тъкмо щях да те питам дали не си виждал наоколо някоя хубава блондинка на двацетина години, но не тази, която тръгна порано днес с групата да изпробва трансийвъра или там каквото беше... нея вече я видях.

— Една друга идва насам — кимна Майкъл към някого, който приближаваше зад Декстър.

Нетърпелив, той се обърна, на лицето му вече се разливаше радостна усмивка на облекчение. Но вместо Дейзи видя към него да идва блондинка в напреднала бременност.

— О! — простена той с разбити надежди. — Не е тя.

Беше видял жената няколко пъти — беше трудно да не я забележи с нейния огромен корем, — но досега не се беше запознал с нея. За негова изненада обаче бременната жена веднага го позна. Тя забърза към него, а на хубавото ѝ лице беше изписана изненада.

— Как се върнахте толкова бързо? — попита тя с австралийски акцент. — Преди малко ви видях в джунглата!

Смаян, Декстър си спомни думите на Арц. Да не би да имаше двойник на острова? В такъв случай още не го беше видял.

— Не съм бил аз — каза той на жената. — Между другото, аз съм Декстър.

Тя протегна ръка и се усмихна.

— Здравсти. Аз съм Клеър — двамата се здрависаха, но дори и след като пуснаха ръце, тя не можа да откъсне очи от него. — Сигурен ли си, че не си бил в джунглата? — попита Клеър и отпусна ръка върху корема си. — Бих се заклела...

— Да, сигурен съм — увери я Декстър. — Последните няколко часа бях на плажа. Питай, когото искаш.

— Така е. Лично мога да гарантирам за последните десет минути — обади се Майкъл.

Клеър се разсмя.

— Добре. Вярвам ви — каза тя. — И на двамата. Извинявайте, ако съм прозвучала иначе. Просто е толкова странно...

— Да — бавно каза Декстър. — Странно е. Ти не си единствената, която твърди, че днес ме е видяла в джунглата — той ѝ описа случката с Арц.

— Учителят? — Майкъл завъртя очи и се изсмя. — Струва ми се малко нервак.

— Въпреки това беше убеден, че ме е видял в джунглата — каза Декстър. — Може би наистина имам двойник.

— Сигурно. И сигурно той прекарва цялото си време в джунглата — каза Майкъл.

Декстър си спомни колко дезориентиран беше в началото и се запита дали в гората все още няма оцелели, които не са могли да намерят пътя до плажа. Хора като двойника му... или като Дейзи.

— Може да отида в гората да видя този човек — каза той. — Ако ми е двойник, трябва да го видя, нали?

— Сега ли ще ходиш? Внимавай! — притесни се Клеър. Скоро ще се стъмни. Човек никога не знае...

Тя не довърши. Декстър се сети, че говори за мистериозния шум, който другите бяха чули предишната нощ, докато той все още беше в безсъзнание. На лицата им се изписваше странно изражение, когато говореха за него, и Декстър не можеше да не се запита какво ги беше изплашило толкова много.

Той отхвърли тези мисли, сбoguва се с Майкъл и Клеър и тръгна към джунглата. Навлезе в нея на същото място, на което беше видял Клеър да излиза, и тръгна по една неясна пътека, наслаждавайки се на сянката, тишината и относителното отсъствие на мухи. Тук светът беше напълно различен от горещата, пясъчна, жужаща, осеяна с отломки атмосфера на плажа.

Всъщност беше почти различен. Декстър отмина един храсталак и сред разкривените дебели клони на дървото пред себе си видя заклещен един злощастен куфар. Ключалката му беше счупена и той

зееше полуотворен, а по дървото и земята се бяха разсипали чорапи, фланелки и дамско бельо.

Декстър се загледа в него за момент и с тревога си помисли дали това не е куфарът на Клеър или Джоана или на някоя от другите жени на плажа. Или пък е бил приготвен от някоя друга жена, някоя, която не беше оцеляла от катастрофата?

Той потръпна леко и се извърна. С всяка изминала минута притъмняваше все повече, особено тук, в царството под дебелия покров на джунглата, и Декстър беше наясно, че скоро ще му се наложи да се върне. Но преди това искаше още няколко минути да огледа за следи от тайнствения си двойник, без да забравя да потърси Дейзи. Все още не можеше да се отърси от гузното чувство, че не е направил достатъчно, за да я намери. Да, беше разпитал на плажа. Но каква полза от това? Вече беше доста сигурен, че там няма да я намери. Ако беше на плажа, Дейзи щеше да е до него, когато беше дошъл на себе си, щеше да поднася бутилка вода към устните му и да повдига духа му с лъчезарната си усмивка.

Мисълта за красивото й усмихнато лице му върна познатото чувство на щастие, надежда и трепет, което винаги беше изпитвал в нейно присъствие. Но също така събуди и чувство на тревога, като че в лицето от спомените му имаше нещо, някакъв дефект, някакъв недостатък, който не виждаше ясно. Декстър сбърчи вежди и се за мисли над проблема, докато вървеше през гората. Какво му ставаше? Да не би да страдеше от някакъв страничен ефект от дехидратацията? Да ни би да си беше ударил главата при катастрофата и да беше получил сътресение, което Джак не беше установил?

Голямо насекомо прелетя през пътеката точно пред носа му и го накара рязко да спре на място. Декстър проследи лъкатушния му полет между дърветата и с ужас установи, че не е сам. На няколко метра напред, пред едно дърво, с гръб към него стоеше млад мъж, който се наведе за нещо на земята. Мъжът беше облечен с дънки, кецове и фланелка в почти същите цветове като тези на Декстър.

„Аха! — помисли си той със смесица от триумф, веселие и облекчение. — Това обяснява всичко. Същото телосложение, същите дрехи... Нищо чудно, че всички ни бъркат.“

— Ей! — провикна се той любопитен да види лицето на другия.
— Извинете! Ей, вие!

Младият мъж се извърна... и Декстър изведнъж изпита краткото, шеметно усещане, че пада в дълбока тъмна яма, когато видя собственото си лице да го гледа в отговор.

Той извика уплашено. Двойникът му не реагира. Той просто го изгледа с любопитство в продължение на един дълъг, напрегнат миг.

Неспособен да мисли и дори да диша, Декстър също го гледаше. Чертите на лицето на другия мъж бяха абсолютно същите като неговите, макар че ако човек се вгледаше, щеше да установи, че дрехите му бяха малко по-захабени и беше малко по-слаб от Декстър. Сенките на дърветата падаха върху лицето му и изражението му беше неразгадаемо.

След това „другият“ Декстър се обърна, без да отрони дума. Една крачка, втора, той изчезна в шарената сянка. Миг по-късно Декстър вече не беше сигурен, че изобщо е бил там.

След няколко секунди той все още гледаше празното място пред дървото, когато чу някой да тича зад него. Обърна се точно навреме, за да види Майкъл и сина му, Уолт, да изскачат измежду дърветата.

— Декстър! — извика Майкъл. — Добре ли си, човече? Чух те да викаш!

За миг Декстър не можеше да отговори. Устата и гърлото му бяха сухи и бездиханни като пясъка на плажа. Той най-сетне преглътна с мъка и застави гърлото си да функционира.

— Видя ли го? — дрезгаво попита той.

— Какво да съм видял? — Майкъл стрелна очи насам-натам. Изразът на лицето му беше нервен. — Нещо нападна ли те? Да не беше... да не беше?

— Да не беше Винсът? — възбудено добави Уолт. Той скочи напред, цялото му тяло трепереше. — Кучето ми? Видя ли го? Той е жълт лабрадор.

— Не — Декстър поклати глава. Все още имаше световъртеж. — Съжалявам. Не беше куче. Никой не ме нападна. Този човек...

Той се обърна и погледна мястото, на което беше стоял „другият“ Декстър. Майкъл го погледна въпросително.

— Какъв човек? — попита той. — Тук няма никой, освен нас.

— Беше човек — обясни Декстър и се обърна към него. — Помниш ли, че Клеър каза, че видяла в джунглата някого, който приличал на мен? И аз го видях. Той не просто прилича на мен — той

е точно мое копие! До последната подробност. Все едно гледаш в огледало. Откачена работа!

— Наистина! Супер! — Уолт беше очарован.

— Да — Майкъл погледна от сина си към Декстър и обратно, а на лицето му се изписа тревога. — Супер, откачено, все едно. Сигурен ли си, че си добре? Още е горещо и като се разхождаш насам-натам, лесно можеш пак да се обезводниш...

— Не, не халюцинирам, ако това имаш предвид — твърдо отвърна Декстър. — Наистина видях този човек. Сериозно! Стоеше ей там и беше истински като джунглата — той удари едно от дърветата, за да подчертае думите си.

— Добре, добре, вярвам ти — каза Майкъл, макар лицето му да говореше, че все още е резервиран. — Но вече почти се стъмни и трябва да се връщаме. Ще търсиш двойника си утре.

— Имаш право — Декстър хвърли още един поглед и се обърна към плажа. — Да вървим.

— Знам по-добър път — обади се Уолт. — По-кратък е. Днес го открих.

Майкъл хвърли на сина си леко неодобрителен поглед, но кимна.

— Добре. Води ни!

Уолт тръгна с охота напред и си запроправя път през храсталака.

— Насам — провикна се той към тях. — Следвайте ме. Или, не, чакайте. Май беше натам.

Гласът му се изгуби, когато потъна в един бамбуков гъстак.

— Уолт! — извика Майкъл. — Сигурен ли си, че знаеш къде отиваме?

Декстър забърза да го настигне.

— Може би трябва да... О! — кракът му ритна нещо твърдо и Декстър усети как политна напред. Успя да възстанови равновесието си с помощта на едно дърво, чиято груба кора ожули дланта му.

— Добре ли си, човече! — попита Майкъл, спря и се обърна.

— Да, добре съм. Спънах се в някакъв корен.

Декстър погледна към корена, който го беше препънал. Вместо корен на дърво или паднал клон на пътеката лежеше човешки крак, обут в дънки и бяла спортна обувка. Бедрото се губеше в храста, който скриваше останалата част от тялото. Декстър усети как земята под

краката му се наклони леко. За миг беше напълно убеден, че това е двойникът му, спотаил се, за да го препъне.

След това възстанови самообладанието си.

— Ей, Майкъл — извика той. — Ела да видиш.

Майкъл хвърли тревожен поглед в посоката, в която Уолт беше изчезнал, но се върна при Декстър.

— Какво...! Ей! — извика той, когато видя крака. — Дявол да го вземе, какво е това!

— Ти как мислиш? — потръпна Декстър. — Май този никой не го е открил.

Майкъл не беше много уверен.

— Май трябва да го изтеглим — каза той. — Може би да го занесем на плажа или...

Тропането на тичащи крака го прекъсна и миг по-късно Уолт изскочи иззад завоя на пътеката.

— Ей! Къде... Охо! — очите на момчето се разшириха, когато погледът му падна върху крака. — Мъртъв ли е?

— Да — Майкъл прочисти гърло. — Сигурен съм, че е мъртъв.

— Хайде — сериозно каза Декстър, припомняйки си колко дълго самият той беше в безсъзнание. — Да го измъкнем и да се уверим.

Майкъл накара Уолт да се дръпне, докато двамата с Декстър махнаха клоните, които закриваха другия крак. След това всеки един хвана по един крак и дръпнаха.

Тялото беше изненадващо тежко. Рояк мухи изскочи от храста заедно с трупа. Останал без дъх в тежкия тропически въздух, Декстър дръпна още веднъж и лицето също се подаде от храстите. Сърцето на Декстър спря.

— Джейсън? — промълви той.

Тялото беше на млад мъж и той без съмнение беше мъртъв. Безжизнените му очи гледаха върховете на дърветата, а от устата му се носеше зловонна миризма. Лицето му беше опръскано с кръв и едната му ръка липсваше.

— Уха! — прошепна Уолт в екстаз и се приближи, за да види по-добре.

— Ъъ! — измрънка Майкъл, изправи се и избърса ръце в панталоните си. — Бедният!

Стомахът на Декстър неприятно се обърна, докато се взираше по-внимателно в разкривеното, подуто, за щастие, чуждо лице на младия мъж.

6

Стомахът на Декстър беше свит на топка, когато автобусът, със силен писък на спирачки, закова до тротоара. Той спря пред обвита с бръшлян тухлена сграда, на улица с шпалир от дървета.

— Ето, миличък — каза жената, която караше автобуса, вдигна очи и срещна неговите в голямото огледало за обратно виждане. — Това е твоята спирка. Успех, колежанче.

Колежанче. Декстър леко трепна при думата. Изпита внезапно желание да обясни на жената, която беше ужасно слаба, на възраст, и имаше лице, което издаваше живот, преминал в тежка работа, лош късмет и твърде много цигари, че ги свързваха много повече неща, отколкото предполагаше.

Не че тя можеше да го разбере от вида му — вече не. Той се изправи, погледна надолу и нервно приглади гънките на чисто новите си панталони цвят каки. Струваха петдесет и девет долара — никога, до това лято, не беше давал толкова много пари за една-единствена дреха в живота си. Но това не беше и половината от цялата история. Куфарите в багажника на автобуса съдържаха още нови панталони, както и маркови ризи, няколко чифта кожени обувки и кецове от известни марки, ново бельо и чорапи от скъп магазин, в който дори не беше влизал до това лято, вълнено палто, толкова скъпо и луксозно, че се страхуваше дори да си помисли да го облече.

„Добре че леля Пола поне схвана за дрехите — помисли си Декстър, изправи се и се пресегна за куфарите. — За разлика от таксата за обучение...“

Той направи гримаса, като си спомни часовете разисквания:

— Защо не можеш да научиш същото и в държавно училище? — беше питала леля Пола безброй пъти. — Не мога да разбера защо непременно си решил да учиш в някакъв елитен снобарски колеж. Те не са като нас, момче. Няма да се впишеш сред тях.

— Леля ти е толкова щедра, Декси — плахо добавяше майка му. Кротките ѝ очи го умоляваха да се откаже. — Защо не се задоволиш с

нещо по-скромно?

На няколко пъти и той се запита същото. Защо не се остави на течението, защо не ги остави да го изпратят в държавен университет и да продължи оттам? Това пак щеше да е хиляди пъти по-хубаво и от най-смелите му мечти.

Но не беше хубаво и дълбоко в себе си Декстър го знаеше. Първо, Зак Карсън и няколко от приятелите му щяха да отидат в държавния университет. Как щеше да избяга от миналото си, като те щяха да му го напомнят при всяка възможност? Това чисто и просто щеше да е продължение на ужаса от гимназията.

Освен това, защо да не получи най-доброто образование сега, когато му се отваряше възможност? Леля Пола имаше повече от достатъчно пари, за да го плати и ако не ги похарчеше за таксите и разходите му по обучението, щеше да ги прахоса за поредния широкоекранен телевизор, кожено канапе или крециящи, лъскави дрехи от местния търговски център. Какво щеше да загуби? Ако й омръзнеше и оттеглеше предложението си, щеше да се върне там, където си беше.

Но дълбоко в себе си Декстър знаеше, че последното беше лъжа. Сега, след като беше зърнал изход, след като беше мярнал надежда за бъдещето си, не можеше да се върне назад. Щастieto и един съвсем нов живот бяха почти в ръцете му, бяха толкова близо, че ги усещаше. Това беше неговият шанс да започне живота си отначало.

И може би това беше най-сериозната причина да настоява за университета, който бе избрал. Ако ще започва отначало, то да е както трябва. Рискът се бе оправдал и сега той беше тук. Беше спечелил. Приет бе в най-добрия университет в щата, а леля Пола неохотно се беше съгласила да покрие разходите му.

— Нали не си забравил, че един ден трябва да ми ги върнеш? — мърмореше леля Пола, докато пишеше чека с първата му такса за обучение. — Не забравяй! Да учиш много, за да влезеш в добро медицинско училище.

Медицинско училище. Това беше друга битка, но тя беше за друг момент. Засега Декстър беше щастлив, че е стигнал и дотук. Дори успя да убеди двете жени, че няма нужда да го карат до колежа, като им напомни, че пътят е почти три часа. Изтръпваше при мисълта да е в една кола с тях толкова дълго. Както и от картината да слезе пред обвитите с бръшлян порти на университета от безвкусно боядисания

по поръчка жълт кадилак на майка си или от огромния златист джип на леля си Пола. Автомобилите, разбира се, бяха най-малкият проблем. Далеч по-лоша беше мисълта да влезе в новия си живот, придружен от тях — майка му с тъжното си изражение на изгонено кученце и накъдрена изгорена коса; леля му, търкаляща се енергично наоколо с просташките си нови дрехи като някой огромен, безформен булдозер, който прави идиотски, осъдителни коментари на висок глас, за всичко, което вижда...

Потръпвайки от мисълта какво би могло да бъде, Декстър благодари на съдбата, че се съгласиха да го закарат до автогарата и да го оставят там. След това той загърби миналото и се съсредоточи върху бъдещето. Сега беше тук, сам, точно както беше искал.

Беше топъл августовски следобед и Декстър с мъка удържаше всичките си куфари, докато вървеше по тротоара. Той следваше стрелките на временно поставените знаци и стигна до парка пред университета, който беше само на една пряка от автобусната спирка. Декстър спря, пусна куфарите и раздвижи мускулите на ръцете си, като се огледа.

Беше точно както си го беше представял. Зеленината се простираше пред него в продължение на няколко преки, тучната трева беше изпъстрена тук-там със саксии, скулптури и дървета. Подредени в редица по края на парка се издигаха тухлените и каменни сгради със старинния си чар, а прозорците им, също като очи от стъкла наблюдаваха суетнята долу подобно на благосклонни очилати стари професори.

Накъдето и да погледнеше Декстър, виждаше тълпи студенти, които разговаряха, смееха се, играеха, слушаха музика или бързаха нанякъде. Всички изглеждаха невероятно щастливи, умни, заможни и страшно уверени. За миг в съзнанието му се прокрадна съмнение, то се просмука и помрачи оптимистичното му настроение. Защо беше решил, че те ще бъдат по-различни от Зак или Дарил или някой от останалите идиоти? За миг му се прииска да не беше идвал, прииска му се земята просто да се разтвори и да го погълне, преди да са го видели.

Декстър изпъна гръб и си напомни, че искаше да го забележат. Все пак не знаеха нищо за него. Те знаеха — и нямаше да научат друго, — че той беше един от тях.

Демонстрирайки увереност, която изобщо не изпитваше, Декстър сложи любезна усмивка на лицето си и се приближи към едно момче на неговата възраст, което се беше облегнало на стълба на една улична лампа и четеше някакъв официален документ.

— Извинете — каза Декстър.

Другият вдигна очи. Беше от подготвителните, облечен в къси панталони в цвят каки и марково поло с къси ръкави, което струваше повече от месечния наем на къщата на майката на Декстър. За миг Декстър се сви под погледа му. Той чакаше заможният непознат да му се изсмее и да го обиди, може би дори да извика приятелите си и да сподели забавлението с тях.

Вместо това непознатият отвърна на усмивката му.

— Ей — каза той — как си?

Декстър беше толкова смаян, че му трябваша няколко секунди да отговори.

— А... извинете — запъна се той, — а... търсех... а... регистратурата. Трябва да се запиша... мисля...

Той остави гласа му да заглъхне. Чувстваше се глупаво. Дотук с новия спокоен уверен Декстър. До момента Супер Декстър страшно много приличаше на Стария Загубен Декстър.

— Няма проблеми — отвърна другият, като че не забелязал смущението му. Той посочи към едно от внушителните здания край моравата. — Регистратурата е в онази тухлена сграда от другата страна на поляната. Аз току-що се записах. И ти ли си първокурсник?

— Да — Декстър си пое въздух, без дори да си дава сметка, че е съдържал дъха си, и се усмихна на другото момче. — Да, и аз съм първокурсник. Благодаря.

— За нищо. Ще се видим пак.

Декстър забърза в посоката, която другото момче му беше показало, без да усеща тежестта на куфарите си. „Може и да стане! — каза си той и за първи път си позволи да повярва в това. — Може и наистина да стане!“

Дори след като разбра за парите, дори и след като го приеха в университета, дори и след като гледа как леля му Пола написа чека... дори след всичко това Декстър не посмя да се надява, че животът му ще се промени. Но сега...

Докато вървеше бавно към тухлената сграда и избягваше състудентите си, той се впусна в сладки блянове. Усети, че си мечтае за приятели като момчето, което току-що срещна, че си мечтае да се разхожда с тях из зеления парк или да зубрят заедно в нечия стая за важен изпит. Мислеше за свадливи стари професори, които раздават конспекти, пълни с интересни материали, или за това как, забравил за времето, седи сам в някой тих ъгъл на библиотеката сред стари, покрити с прах, подвързани с кожа дебели томове и се опива от красотата на някой класически роман; за огромни аудитории, претъпкани със студенти, които попиват всяка дума на професора, или за задълбочени семинари, на които ще е принуден да защитава всяка своя дума по политика или философия... „Ами медицинското училище, момче?“

Грубият, настоятелен глас на леля му Пола охлади мечтите му като кофа студена вода. Декстър потръпна и положи всички усилия да я прогони. Майка му и леля му бяха убедени, че след като ще посещава такъв фантастичен, скъп колеж, ще им се отплати, като стане лекар и по-специално някой високоплатен хирург. Те като че бяха забравили, че Декстър винаги беше имал проблеми с науките в училище и много повече предпочиташе часовете по история и английски. Но засега той не се притесняваше за това, докато не станеше абсолютно наложително.

Тези тревожни мисли бяха прекъснати от блясъка на руса коса и весел мелодичен смях. Той погледна в тяхната посока и видя най-хубавото момиче в живота си.

Тя беше руса и дребна и през смях разговаряше на тротоара с приятелка, макар че Декстър почти не забеля за другото момиче. Цялото му същество бе погълнато от русокоската. Тя сякаш изпълваше цялото пространство с присъствието си — копринената ѝ пшениченоруса коса, метличиносините ѝ очи, стройните ѝ загорели ръце и крака...

Декстър преглътна с мъка и осъзна, че пожизненото му влюбване в Кристин е било просто детска игра, подготовка за това чувство. Любовта го завладя, накара го да се чувства дребен и маловажен и в същото време по-жив от всякога. Не искаше този миг да си отива, не искаше да престане да я гледа, да я обожава, да благодари на съдбата, че най-сетне я е открил... И точно тогава двете момичета забелязаха,

че ги гледа, и го погледнаха с любопитство. Той се изчерви и се опита да се обърне, но не можеше да откъсне очи от русото момиче.

Декстър събра новопридобитата си смелост и приближи.

— 3-з-здравей — запъна той.

— Здравсти — гладко отвърна тя. Гласът ѝ беше също толкова мелодичен, както и смехът. — Как си?

Когато усмивката ѝ беше за него — за него! — беше направо невероятно красива. Езикът на Декстър се върза.

— Ти... а... — смутено каза той.

— Казвай бе, готин — обади се другото момиче, ослепителна брюнетка, с нотка на подигравка в гласа.

Той не ѝ обърна внимание, тъй като беше погълнат от красивата блондинка.

— Регистратурата — най-сетне каза Декстър. — Търся регистратурата. Дали знаеш къде е?

Тя отново се разсмя, но противно на приятелката ѝ, в гласа ѝ нямаше и следа от подигравка, когато отвърна:

— Разбира се. Стоиш точно пред нея, сладур.

След това тръсна глава и бързо се отдалечи с приятелката си. Декстър гледа след нея, докато не я загуби сред навалицата студенти. Чувстваше се така, сякаш беше намерил смисъла на живота. Той се обърна, тръгна към широките циментови стъпала на сградата зад себе си, а куфарите си остави един върху друг на тревата. Декстър не си даваше сметка, че на лицето му стои глуповата усмивка, но веднъж в живота си не се интересуваше какво мислят другите. Мислеше само за момичето.

Застоялият въздух и потискащият сумрак във фоайето на сградата, както и множеството студенти го свалиха на земята. Декстър изтика за момент всичко останало от мислите си и откри гишетото, което търсеше. Скоро той зае мястото си на дълга опашка, която се извиваше до висок тезгях, зад който седяха няколко начумерени чиновници и се взираха в екраните на компютрите.

Докато чакаше, мислите на Декстър се върнаха при русото момиче. Сега, след като тръпката от срещата им премина, идваше ред на тревогата. Университетът беше огромен — само първокурсниците бяха хиляди. Ами ако никога повече не я видеше?

За момент го обзе паника. Но след това се успокои — щеше да я намери. Със сигурност щеше да я намери пак. Все пак новият Супер Декстър може всичко...

— Име?

— А? — Декстър премига и изведнъж осъзна, че е стигнал до гишето. Той погледна отегчения мъж от другата страна.

— Име? — отвърна мъжът, без да си прави труда да вдигне очи.

— О! Декстър — разсеяно отвърна Декстър. — Декстър Джоузеф Стъбс.

— Кога трябва да се роди детето? — Декстър попита Клеър.

Тя вдигна поглед от портокала, който белеше.

— След около месец — отвърна жената, отмахна кичур коса от очите си и примижа към него на силната утринна светлина.

Той се усмихна.

— О! Сигурно се притесняваш. Неспокойна ли си?

— Да — тя погледна портокала. Ръцете ѝ замряха, а лицето ѝ стана тревожно. — Не знам дали да си пожелавам да е по-скоро или по-късно. Понякога искам всичко да свърши — бременността, болките, неудобствата... и тогава си казвам, че сигурно съм луда — и че трябва да се радвам. Поне така ми казват всички. След това ми се иска да го отложа до безкрай, тъй като не знам как ще се оправя, когато детето се появи... — Клеър поклати глава и се на сили да се усмихне. — Май съм просто по-смахната, това е.

— Недей да мислиш така — кротко я посмъмри Декстър, усетил притеснението в гласа ѝ. Искаше, ако може, да ѝ помогне да се почувства по-добре. — Нормално е да си малко уплашена, когато ти предстои толкова важно нещо като това да имаш дете. То ще промени целия ти живот. Всеки би се чувствал така.

— Мислиш ли? — усмивката озари цялото ѝ лице, като слънчев лъч, пробил през облаци. — Благодаря. Хубаво е от време на време да чувам такива неща.

Двамата поседяха мълчейки известно време. Суетнята и шетнята на утринната рутина, станала привична само за два дни, царяха около тях. Клеър дообели портокала си и го разчупи на парчета. Декстър я гледаше, мислите му се върнаха към ужасното откритие, което беше на правил предишната вечер. Вкочаненият и окървавен Джейсън, когото беше намерил в храстите, ясно му беше показал, че цялата тази невесела ситуация е сериозна и съвсем истинска. Особено след като Декстър все още нямаше представа какво е станало с Дейзи.

— Декстър! Земята вика Декстър.

Декстър премига и видя парчето портокал, което Клеър размахваше под носа му.

— Извинявай — каза той. — Май се отнесох. Мислех си...

— За тялото, което си открил вчера? — тихо довърши изречението вместо него Клеър.

Декстър я погледна с изненада. Новините се разпространяваха удивително бързо.

— Да, точно така — призна той. — Беше малко шокиращо откритие.

— Заповядай — тя му подаде парче портокал и го погледна със съчувствие. — Разбрах, че си го познавал. Сигурно не ти е било лесно. Надявам се, че е не е бил някой специален за теб човек.

— Не — Декстър пхна парчето портокал в устата си и го съдъвка. Сокът, който бликна от него, беше толкова сладък, че Декстър направи физиономия. — Не го познавах много — каза той, след като преглътна. — Беше по-големият брат на приятелката ми. Запознах се с него преди няколко седмици. Бяхме на почивка в Австралия.

— О — Клеър прочисти гърло неуверено. — А приятелката ти? И тя ли... и тя ли беше в самолета?

Декстър се поколеба, след това отвори уста да отговори. Но преди да беше успял да каже нещо, чу, че някой го вика. Той вдигна очи и видя Джак бавно да идва към него.

— Ето те и теб — разтревожено каза лекарят. — Търсех те — той видя Клеър и бързо ѝ се усмихна. — Как се чувстваш днес?

Клеър сложи ръка на корема си.

— Добре, благодаря — отвърна тя. — Пак рита.

— Добре — Джак отново погледна към Декстър. Погледът в очите му беше уморен и малко объркан. — Виж, Декстър, чух, че имаш известен опит в психологията.

— Какво? Нямам — възрази Декстър леко обезпокоен. — Следвам психология. Първокурсник съм. Имах само няколко часа...

— Ще свършат работа — каза Джак. — Много хора срещат трудности, задето са тук — той махна с ръка към оцелелите пътници, които се занимаваха с разни неща по плажа. — Не е чудно, нали?

Клеър се засмя тихо.

— Да — каза тя. Ръката ѝ все още беше на корема.

— В момента съм зает, за да се занимавам и с това — Джак погледна към палатката на лазарета, разположена по-нагоре на плажа — импровизиран заслон, направен от сини и жълти брезенти и парчета отломки. Декстър знаеше, че в нея лежи мъж с огромна, дълбока рана на корема. Мъжът, чието име никой не знаеше, беше останал жив след катастрофата, но от хълбока му стърчеше назъбен къс метал, който Джак беше извадил предишния ден и беше зашил раната. Цяла сутрин хората на плажа с приглушени гласове говореха за мъжа. Онези, които го бяха виждали, смятаха, че не изглежда добре. Декстър беше сигурен, че Джак прави всичко възможно при дадените обстоятелства, но ако спасителните екипи не пристигнеха скоро...

— Знам — каза Декстър и целият потръпна. — Разбирам.

— Затова ми трябва помощта ти — Джак се усмихна и прокара ръка през вежди, покрита с капки пот. — Много ще ти бъда благодарен, ако поговориш малко с тях... да видиш какво можеш да направиш. Няма да навреди, а може да помогне, нали?

— Не знам — неуверено започна Декстър и потърка белега на брадичката си. — Страхуваше се, че Джак очаква твърде много от обучението по психология през първата година. Освен това Декстър си беше намислил да се върне в джунглата и да продължи издирването на Дейзи.

— Хайде, Декс — насърчи го Клеър. — Разговорът с теб ми помогна. Имаш подход. Някой ден ще станеш много добър психолог.

Декстър се изчерви от комплиментата.

— Благодаря — той се поколеба още малко, все още размишлявайки за Дейзи. Накрая погледна Джак и кимна. — Добре. Ще помогна, ако мога.

— Чудесно — каза Джак.

— Все пак семейството ми винаги е помагало на другите — продължи Декстър, докато се опитваше да се настрои за предстоящата задача. — Фондация „Крос“, чиято цел е да... да... — той спря объркан, след като никакви примери не изскочиха в главата му. — Да... — опита пак той — в момента не мога да си спомня. Но беше за нещо важно. Това е една от най-уважаваните благотворителни организации в света. Може и да е една от най-големите. Не съм сигурен...

Той се намръщи малко, питайки се какво му става.

Много внимаваше да пие достатъчно вода, за да не се обезводни, а съзнанието му беше ясно като кристал. Тогава защо не можа да си спомни такава важна подробност от живота си?

Най-сетне тръсна глава и се отказа да размишлява по този повод. Джак не изглеждаше особено заинтригуван от подробностите. Той даде на Декстър списък с имената на хората, които според него имаха нужда от помощта му, след това му благодари и забърза към палатката.

— Леле, семейството ти има благотворителна организация? — каза Клеър, когато Джак си тръгна. — Впечатляващо!

— Да. — Декстър сви рамене. — Дядо ми... не, пращядо ми... Единият от двамата я е основал, след като забогатял на борсата.

Той направи всичко по силите си да се съсредоточи и да събере информацията, раздразнен от странните празнини в паметта си. Как щеше да помогне на другите да върнат разсъдъка си, след като големи части от собственото му съзнание се носеха незнайно къде? Но колкото и да опитваше, единственото нещо, което успя да изплува в съзнанието му, докато мислеше за фондацията „Крос“, беше мъгливият, необясним образ на лекар от „Бърза помощ“, който бута носилка.

Той поклати глава, отчаян от самия себе си.

— Е — обърна се Декстър към Клеър и се изправи, — ще си спомня всичко. Сигурно всички сме още в шок, поне малко.

— Сигурно — съгласи се тя.

Декстър я остави да довърши закуската си и тръгна към брега в търсене на първия човек от списъка — жена на име Роуз. Той я намери, седнала точно до прибоа, загледана в морето.

— Здравсти — каза той и се отпусна на пясъка до нея. — Помниш ли ме? Срегнахме се вчера. Аз съм Декстър.

Тя не отговори. Беше вдигнала ръка към врата си и стискаше колието, което носеше. На лицето ѝ имаше лека усмивка, а очите ѝ не се откъсваха от хоризонта.

Декстър се опита да привлече вниманието ѝ още няколко пъти, но не постигна успех. Тя си остана безмълвна и непристъпна. Едва ли разбра, че той изобщо е там. Накрая Декстър я остави с леко чувство на поражение от първия си опит за терапия.

За щастие се справи доста по-добре със следващите двама „пациенти“. След като поговори няколко минути с Джанел, млада

жена, чиито очи шареха нервно, беше я срещнал предния ден, остана убеден, че е успял поне малко да повдигне духа ѝ. После поговори с Арц, който, въпреки притесненията на Джак, му се стори, че е съвсем добре — просто беше малко раздразнителен и изгорял от слънцето.

Следващ в списъка беше Хърли — огромният младеж, който се беше нагърбил със задачата да се грижи за провизиите от храна и вода от самолета. Освен това за последните двайсет и четири часа Хърли беше работил и като аматьор — медицинска сестра на Джак, и беше прекарал много време с него и ранения мъж в лазарета.

Декстър го откри да рови в някакъв куфар в сянката на едното самолетно крило.

— Ей — каза той. — Как си?

— Пич? — Хърли го погледна задъхан от усилията. Лицето му беше зачервено. — Хората слагат някои доста странни неща в куфарите си.

Декстър направи гримаса.

— Така ли?

— Да — Хърли отметна глава назад, за да отмахне къдравата си коса от потното си лице. — Напълно. Вече три пъти преравам тези куфари и търся лекарства и медицински материали. Няма да повярваш какво намерих.

— Търсиш лекарства? — Декстър погледна към лазарета. — За онзи човек ли?

— Да — Хърли сви рамене и добави под нос. — Не че много ще му помогнат...

Без да обръща внимание на думите му, Декстър по гледна към куфара.

— И намери ли нещо?

— Всъщност не — отвърна Хърли и отново сви рамене. — Джак каза да търся антибиотици, но тук няма много антибиотици. Прерових всичко — той махна с ръка към купчината багаж, струпана край него. След това преглътна с мъка и погледна над рамото на Декстър. — Почти всичко.

Декстър погледна назад. Хърли гледаше корпуса на самолета.

— Провери ли там?

Хърли поклати глава.

— Няма начин, пич. Там има тела.

Декстър потръпна при мисълта за жертвите, които все още бяха затворени в самолета. След два дни под горещото тропическо слънце...

— Разбирам те — каза той на Хърли и прогони внезапно появилия се страшен образ на Дейзи, безжизнена, прикована към седалката си от предпазните колани, а мухите се разхождат по безжизнените ѝ сини очи. — Не те виня.

Декстър веднага смени темата и двамата заобсъждаха очаквания спасителен отряд и няколко други неща. Декстър помогна на Хърли да провери няколко куфара, но не можа да не забележи, че Хърли все поглежда към фюзелажа и при всяко поглеждане обикновено веселото му лице посърва. Това леко притесняваше Декстър, особено като си помислеше за ужаса, който се криеше вътре.

Трябва да потърся Дейзи там. Мисълта прелетя през съзнанието му — нежелана и неприятна. Ами ако е там?

Той погледна фюзелажа, който се издигаше от пясъка като полирана метална гробница. Не. Не може да е там.

Ами ако е?

Колкото повече Декстър се опитваше да обори идеята, толкова по-убеден ставаше, че Дейзи лежи вътре и се пече в подобната на фурна метална обвивка на самолета. Все едно някой друг контролираше мислите му. Някой разсъдлив и безсърдечен.

Не е на плажа, настояваше гласът с безстрастна, желязна логика. Не е в джунглата. Къде другаде може да е?

— Пич, добре ли си? Да не ти е зле?

Декстър осъзна, че Хърли го гледа загрижено, и се насили да се усмихне.

— Добре съм — каза той. — Мисля, че няма да е зле малко да се скрия от слънцето.

Хърли го погледна съчувствено.

— Добра идея — каза той и попи потта от челото си с чифт боксерки, които тъкмо беше измъкнал от един от куфарите. — Горещината е брутална.

Декстър се сбогува и забърза към дърветата, като старателно държеше очи далече от извисяващата се снага на фюзелажа. Знаеше, че единственият начин да се успокои, е да провери. Какво толкова!

Но някак си не можеше да го направи. Не можеше да влезе вътре. Може би отвращението на Хърли му се беше прехвърлило, а може би

просто не можеше да понесе мисълта за миризмата, мухите и гледката.

„Трябва — каза си той. — Трябва да знам дали не е там.“ Беше толкова погълнат от самоубежденията си, че едва не се блъсна в Джак, който бързаше към него.

— Извинявай — смотолеви Декстър.

— Как върви? — попита Джак. — Мисля, че трябва да поговориш с още един човек. Скот се беше изгубил в джунглата и след като се върна, нещо му стана. Имаш ли минутка да поговориш с него?

— Разбира се — каза Декстър доволен, че има извинение да прекъсне досегашните си размисли. — Разбира се, че имам минутка.

Той забърза след Джак, а облекчението му бе само леко помрачено от кратък пристъп на вина.

8

Първо Декстър погледна програмата в ръката си, след това написаната на ръка бележка, пхнатата във вратата на училищната стая, и изпита кратък пристъп на вина.

— Увод в английската литература — пишеше на бележката. Декстър си представи какво би казала леля му, ако знаеше какъв курс е записал. „Защо губиш твоето време и моите пари за такъв безполезен боклук? — би казала тя със сумтене. — Нали всички казват, че имаш мозък. Използвай го! Запиши нещо полезно. Когато станеш богат лекар, ще можеш да си купиш всички тузарски книги, които ти се прииска.“

Декстър направи гримаса при мисълта. Другите курсове, които записа за угода на леля си Пола, бяха повече от практични — химия, биология, икономика, испански. Но не можеше да завърши без кредитите от хуманитарните курсове. Защо да не запише нещо, което му беше наистина приятно, дори и то да не се изплатеше финансово някой ден? В гимназията най-много харесваше часовете по английски и поглъщаше книгите, които учителите препоръчваха, още докато другите деца се жалваха, че трябва да ги четат.

Но Супер Декстър няма да позволи на две стари огорчени жени да му казват какво да прави, предизвикателно си помисли той. Супер Декстър иска да разшири хоризонтите на мисленето си и прави нужното за целта.

Той се усмихна и огледа претъпкания коридор, доволен, че никой не можеше да чуе мислите му. Декстър се почувства по-добре, пристъпи към вратата и надникна в стаята. Професорът още не беше дошъл, макар че неколцина студенти вече бяха насядали по старите скамейки, а други се въртяха пред вратата.

— Ей, Декс — провикна се нечий познат глас. — Как си, брато?

Декстър се изправи и погледна към коридора. Към него вървеше Ланс, който живееше срещу него в общежитието му. Ланс също беше първокурсник и беше записан в баскетболния отбор на университета.

Освен че беше висок, атлетичен и всички го познаваха, той беше и едно от най-умните момчета, които Декстър познаваше. Откакто се запознаха, Декстър се бореше със силния навик да се страхува до смърт от хора като Ланс. Но полагаше всички усилия да се пребори с навика си и засега като че успяваше.

— Гепи, брато — отвърна той. Гласът му беше небрежен и безгрижен като този на Ланс. Ланс приближи с широка пружинираща крачка и Декстър вдигна ръка за поздрав. — К'во ста'а?

Ланс плесна ръката му с усмивка.

— Преживявам първата седмица — каза той. — Човече, професорите тук са брутални. Вече имам да пиша един доклад и трябва да прочета осем глави. А днес съм имал още само един час.

Декстър се изхихика.

— Разбирам те. Смятам, че професорът ни по химия иска да ни убие. Обзалагам се, че и за това имам да чета — той посочи с палец бележката на вратата. — И този курс ли си записал?

— Няма начин, човече — поклати глава Ланс. — Часовете по литература в гимназията ми стигат. Записах психология заради изискванията за хуманитарните дисциплини. Много по-лесно е.

— Не е лошо. Трябва да влизам — каза Декстър. — Ще се видим по-късно.

— Добре. Ако искаш, чукни ми на вратата, като тръгнеш за вечеря, а? Може да отидем заедно — Ланс му махна за довиждане и се обърна. — Не се напругай много, брато!

— Доскоро — Декстър се чувстваше като спечелил от лотария, когато влезе в стаята. Щом някой като Ланс искаше да му е приятел, можеше ли да е задръстеняк? Може би у дома — леля Пола и децата в училище — години наред са грешали за него.

Той се огледа за свободно място. И точно когато се канеше да седне на задните редове, Декстър погледна напред... и сърцето му прескочи един удар. Там, седнала на първия ред, беше тя, момичето от парка! Бе навела русата си глава на една страна над някакви банкови книжа, но Декстър би я познал и на оня свят. Оглеждаше се на четири за това момиче от първия път, когато я видя преди няколко дни, но не я беше срещал. Досега!

Изведнъж гърлото му пресъхна и той преглътна с мъка. Това беше неговият шанс. Стискаше ли му да се възползва?

„Какво би направил Супер Декстър?“, запита се той.

Въпросът му даде смелост. Декстър си пое дълбоко въздух, тръгна и седна на свободното място до нея.

Тя вдигна очи. Той ѝ се усмихна.

— Ей — възкликна той, преструвайки се на изненадан. — Това си ти.

Тя го погледна объркано за част от секундата, след това се усмихна по-широко.

— А, да — каза тя. — Момчето, което не можеше да намери регистратурата.

Гласът ѝ беше по-скоро игрив, отколкото надменен, и той се засмя.

— Да, аз съм — каза Декстър. — Ако бях по-близо, щях да се спъна в нея.

Момичето се разсмя и протегна ръка.

— Аз съм Дейзи — каза тя. — Дейзи Уорд.

— Декстър Стъбс — отвърна Декстър и пое ръката ѝ. Кожата ѝ беше мека и топла на допир и той не искаше да я пусне. — Първи курс ли си?

— Да — отвърна тя. — Следвам английски. Поне засега. Баща ми твърди, че ще променя решението си поне петнайсет пъти, докато завърша — тя се засмя с един от нейните весели мелодични смехове. — Мисля, че тайно се надява да завърша икономика като него. Завършил е този университет преди един милион години. Ами ти?

— Първи курс. Още не съм записал специалност — каза Декстър. — Мисля... мисля и аз да завърша английски — това беше истина, технически. Обмисляше го. Знаеше, че леля му никога няма да му позволи, не и докато тя плащаше.

Декстър прогони мрачните си мисли и положи всички усилия да се съсредоточи върху думите на Дейзи. Тя говореше за любимите си автори и часовете в гимназията. Не след дълго двамата вече говореха за книги и литература, сякаш се познаваха от години. Макар че целият ден бе чакал с нетърпение този час, Декстър се разочарова, когато професорът дойде и настъпи тишина.

Когато един час по-късно лекцията свърши, Декстър трескаво търсеше нещо остроумно, което да каже на Дейзи, за да я накара да остане и да си поговорят още малко. Той все още не знаеше почти

нищо за нея и не можеше да понесе мисълта, че ще трябва да чака до следващия час по литература, който беше чак след два дни.

За негова изненада тя беше тази, която го заговори, след като професорът разпусна студентите.

— Е, какво мислиш, Декстър Стъбс? — попита тя. — Нали няма да се откажеш от курса?

— Няма начин — бързо отвърна той и за момент изпадна в паника. Такава възможност дори не му беше минавала през главата, но дали не беше минала през нейната? Ами ако тя се откажеше от курса и той никога вече не я видеше?

— Ами ти? — попита я той възможно най-небрежно.

Дейзи започна да си събира нещата и да ги пъха в чантата си.

— Не — безгрижно отвърна тя. — Страхувам се, че ще трябва да ме търпиш цял семестър. Дано да нямаш нищо против.

— Нямам — задавено каза той, изумен от факта, че най-красивото, най-удивителното момиче, което някога беше виждал... флиртува с него.

Тя се усмихна.

— Добре. Кой е следващият ти час?

Преди да беше осъзнал какво става, двамата бавно вървяха през двора на университета към близкото кафене.

— Значи и баща ти е учил тук, така ли? — каза той. — Супер.

Тя сви рамене.

— Някои хора смятат, че ми е по-лесно, защото съм по наследство.

— По наследство? — неуверено повтори Декстър. — Какво означава това?

— Не си ли чувал за наследство? Това означава, че родителите ти или бабите и дядовците ти са ходили в този университет, което означава, че имаш по-голям шанс да влезеш в него. Някои хора смятат, че направо те приемат, но не е точно така — тя завъртя очи. — Макар че след като името на баща ми стои на новата библиотека, е трудно да убедиш някого, че са ме приели благодарение на собствените ми качества.

— Наистина? — Декстър ѝ хвърли бърз поглед, не беше съвсем сигурен дали не се шегува. Но лицето ѝ беше сериозно.

— Да — каза Дейзи. — Преди няколко години дари пари, за да я обновят — тя поклати глава и русата ѝ коса падна върху очите. — Но стига толкова за мен. Що за семейство е твоето, Декстър? Някой от вашите ходил ли е тук на училище? Или може би е дарил пари за нещо?

Той се поколеба. До този момент тя беше толкова открита с него, че Декстър се почувства гузен да скрие истината за себе си. Но можеше ли да постъпи другояче? Ако тя разбере какъв е в действителност, че видът му на Супер Декстър всъщност прикрива един задръстеняк без пукната пара, нямаше начин красиво, заможно момиче като нея да поиска да излиза с него. Освен това, ако тези факти се разчуеха, това щеше да е краят на Супер Декстър. Декстър щеше да се превърне в поредния случай на снизходителност, също като момчето от общежитието му, което работеше на три места, за да стабилизира положението си.

— Не, не съм тук по наследство — най-сетне каза той и безцелно ритна едно камъче на алеята. — И двамата ми родители са учили в „Принстън“. Едва не ме отписаха от завещанието, когато разбраха, че искам да уча тук — смехът му прозвуча удивително нормално дори за него самия. — Шегувам се. Нямаха нищо против.

— Какво работят? — попита Дейзи. — И къде живеят?

— И двамата са адвокати в... Ню Йорк — Декстър се почувства неловко, след като изтърси още една лъжа. Как щеше да се оправи с тази опашата лъжа? Кракът му не беше стъпвал в Ню Йорк. — А... но аз бях в пансион и затова домът ми е в... Кънектикът — бързо добави той. — Дейзи беше споменала, че семейството ѝ е от Вирджиния, затова Декстър реши, че залага на сигурно.

— Така ли? В кое училище? — с любопитство попита Дейзи. Декстър не беше успял да изпадне в паника, когато тя добави: — „Чоут“? „Хотчкис“?

— Да — бързо каза той. — Искам да кажа във второто. Във... „Хотчкис“.

— А, добре. Познавам много хора от „Чоут“, но само един, който е учил в „Хотчкис“. Работеше за баща ми... по-голям е от теб поне с четири-пет години — каза тя. — Сигурно не го познаваш... Джаксън Халоуей.

Декстър поклати глава.

— Никога не съм го чувал — искрено каза той.

Тя му зададе още няколко въпроса и той успя да ѝ отговори без грешка. Всъщност беше изненадан с каква лекота лъжите се изплъзваха от езика му... без да се осъзнава колко лесно вярваше в тях.

Лея му Пола би казала, че е така, защото повечето хора са родени наивни. Но Декстър предпочиташе да мисли за това по друг начин. Може би новоизмислената история имаше успех, защото всъщност той беше такъв. Ако повярваше в Супер Декстър, можеше и да стане Супер Декстър.

Декстър се усмихна на тази мисъл, когато стигнаха кафенето, и той кавалерски задържа вратата, за да влезе Дейзи. Да, тази теория му харесваше. Много му харесваше.

9

Декстър седеше на едно парче от самолета и си говореше със Скот и приятеля му Стив, когато от края на джунглата се разнесе вик.

— Връщат се! — извика един по-възрастен мъж, чието име Декстър не знаеше, и замахна с ръце. — Връщат се!

— Кои се връщат? — попита Декстър и примижа към джунглата.

— Сигурно е групата с трансийвъра — каза Стив.

Скот се изправи, за да вижда по-добре.

— Явно онова нещо в джунглата не ги е хванало — той погледна Декстър. — Стив искаше да се обзаложим колко ще се върнат невредими.

Навсякъде около тях се надигна шепот, хората впериха поглед и започнаха да се стичат по-близо, за да виждат по-добре. Хърли също дойде. Ръцете му бяха пълни с бутилки вода.

— Момчета — каза той на Декстър и другите. — Защо е тази суматоха?

— Май групата с трансийвъра се връща — отвърна му Скот. — Саид, Кейт и другите. Някой току-що ги видя да идват насам.

— Стига, бе! — Хърли зяпна с широко отворени очи към джунглата. — След като не се върнаха снощи, реших, че са пътници.

— Аз също — каза Стив.

Декстър стана и се протегна, без да изпуска от очи началото на тропическата гора. След миг шест силуета се появиха сред дърветата, тези на блондинката, която бе взел за Дейзи, жената с кестенявата коса, младият Буун и още трима мъже. Всички бяха уморени и плувнали в пот, но живи и здрави.

Хърли въздъхна.

— Значи е истина! — извика той. — Върнаха се! Ей, някой да каже на Джак!

Явно решил, че той трябва да е този някой, Хърли пусна на пясъка бутилките с вода, които държеше, и хукна по плажа. В това време Скот и Стив тръгнаха с другите да поздравят групата. Декстър

тръгна след тях, като разсеяно търкаше белега си. Няколко души му бяха казали за групата, която беше тръгнала да търси сигнал в планината. Някой беше намерил устройството в разбитата пилотска кабина и Декстър се беше досетил, че това трябва да са хората, с които се беше срещнал предния ден малко след като беше дошъл на себе си. Той се загледа в русото момиче — Шанън, както я извика един от спътниците ѝ — и му стана неудобно за това, че я беше сграбчил така, взимайки я за Дейзи. Сега, когато можеше да я види по-добре, разбра, че грешката му е била напълно нормална. Макар да беше с няколко години по-голяма, тя наистина много приличаше на приятелката му.

— Моля всички за внимание! — Мъжът, който водеше завърналата се група, хубав, смугъл, с арабски черти, огледа събиращите се хора. — Преди да ви разкажем всичко за експедицията ни, нека отидем ей там, за да ни чуват всички.

Той посочи едно място и тръгна към него. Почти всички го последваха. Шанън мина покрай Декстър и се обърна рязко.

— Ей — възкликна тя и отмахна един кичур коса, който бризът хвърляше върху лицето ѝ. — Това е онзи тип, който ме нападна вчера.

Декстър се усмихна леко.

— Да, аз съм — призна той. — Съжалявам.

Тъмнокосият мъж, Буун, също се спря. Той погледна от Шанън към Декстър и обратно.

— Недей да тормозиш горкия човек, само защото не си на кеф, Шанън.

Тя завъртя очи.

— Прояви малко чувство за хумор, Буун — остро отвърна Шанън. — Пошегувах се. Ти го разбра, нали?

Тя се обърна и погледна Декстър с лека, победоносна усмивка.

— Да, разбира се — Декстър сви рамене. — Няма нищо. Между другото аз съм Декстър и наистина съжалявам, че те сграбчих така. Взех те за приятелката си.

— Така ли? — очите на Шанън просветнаха. — Реши, че аз съм твоето момиче, а? Не ми се случва за първи път.

Декстър се изчерви.

— Сигурно! — каза той. — С приятелката ми Дейзи много си приличате.

— Не ѝ позволявай да те омотае, човече — с въздишка каза Буун.
— Ако сестра ми обича нещо, то е да дразни мъжете.

— Сестра ми? — незнайно защо Декстър беше решил, че двамата са гаджета. Но сега, като се замисли, беше много по-логично да са брат и сестра. Те определено се заяждаха един с друг точно като брат и сестра.

— Да. Късметлия съм, нали? — Буун завъртя очи, а Шанън го плесна по рамото. Той погледна към плажа. — Хайде. Да вървим. Саид се готви да говори.

Декстър тръгна след тях. Те забързаха към събралите се около тъмнокосия Саид хора. Макар че Шанън и Буун явно бяха заети с поредната си караница, Декстър вече ги харесваше. Може би защото Шанън толкова много приличаше на Дейзи. А може би защото Буун, въпреки че беше с няколко години по-голям от него, му напомняше за състудентите. И в двата случая Декстър се радваше, че са тук.

Той забърза, когато видя, че Саид вече говори. Хората се стичаха от всички страни, за да се присъединят към малката група, събрала се около него.

— Както вече знаете — обяви Саид — отидохме в планината, за да помогнем на спасителния отряд да ни намери. Трансийвърът не успя да улови сигнал. Не успяхме да изпратим сигнал за помощ.

От групата се разнесе тих стон на разочарование. Самият Декстър усети как сърцето му спря. Откакто бе чул за трансийвъра, беше приел за естествено скоро да бъдат спасени.

— Но няма да се откажем — продължи Саид. — Ако съберем електронното оборудване — мобилни телефони, лаптопи — мога да усиля сигнала и тогава ще опитаме отново. Това може да отнеме малко време, затова засега ще трябва да разпределим оставащата ни храна. Ако завали, ще трябва да опънем брезенти, за да съберем вода. Трябват ми три отделни групи. Всяка ще има лидер. Едната ще отговаря за водата. Нея ще поема аз. Кой ще организира електронната?...

Той продължи да говори за разпределението на храната и издигането на заслони, но Декстър престана да го слуша. Думите на Саид кристално ясно му изясниха сериозността на положението. Разпределение на храната? Събиране на дъждовна вода? Като че досега Декстър беше мислил за положението им, като за съмнително, неприятно приключение, нещо като летен лагер за възрастни. Но сега

беше принуден да се изправи пред факта, че положението е сериозно и че спасителите, които всички очакваха, не идват и никой не знае какво ще стане.

А това означаваше, че трябва да приеме за истина и още нещо. Още не беше намерил и следа от Дейзи.

Саид продължи да говори, а Декстър погледна към извисяващия се фюзелаж. Дори и на дневна светлина той изглеждаше зловещ и прокобен, сякаш духовете на загиналите, все още затворени вътре, се процеждаха навън в слънчевия ден.

„Трябва да вляза — каза си Декстър и прехапа устни. — Трябва да потърся Дейзи. Ако е там, по-добре да знам.“

Той потръпна. Поредица видения изскочиха пред очите му и напълно извън контрола му се занизаха като на филм. Той видя вкочаненото тяло на Дейзи все още приковано към меката седалка на самолета. За миг всичко около нея беше напълно неподвижно и само летящите наоколо мухи придаваха живот на сцената. Но след това нещо се раздвижи. Някаква призрачна фигура се появи отнякъде — Декстър не знаеше откъде — наведе се над безжизненото тяло на Дейзи и се взря настойчиво в лицето ѝ. И Декстър видя, че лицето на призрачната фигура е неговото собствено.

Той потръпна и разтри очи, за да прогони видението. Какво му ставаше? Първо, странният двойник в джунглата, а сега и тези обезпокоителни халюцинации за Дейзи.

— Ей, Лестър!

Декстър се сепна. Изведнъж забеляза, че по-възрастният мъж, който се казваше Джордж, стои пред него. Също така разбра, че речта на Саид е свършила и отшелниците се разпределят по групи.

— Декстър — поправи го той.

— Извинявай, Декстър — усмихна се Джордж.

— На Саид му трябва още няколко човека да му помогнат с брезентите. Ще се включиш ли?

— Разбира се — Декстър изпита облекчение, че има повод да спре да мисли за Дейзи и собственото си ново съзнание. — Да вървим.

Денят беше ветровит и беше трудно да се опънат и вържат брезентите, които непрекъснато плющяха и се развяваха. След известно време цялата група беше плувнала в пот, а Декстър трябваше на няколко пъти да прекъсва работа, за да пие вода.

— Приятелю — каза Хърли по едно време, като го гледаше как пресушава последните капки от една бутилка, — остави малко и за другите, а?

Засрамен, Декстър отвори уста да се извини, но Арц, който връзваше брезентите точно до тях, се обади вместо него.

— Остави го намира, юнако — каза той на Хърли. — Точно той е човекът, който прекара първия ден в безсъзнание, защото беше силно обезводнен. Ако не искаш пак да припадне, просто престани.

— А, добре — ухили се Хърли на Декстър. — Извинявай, пич, забравих, пий си — но докато се обръщаше, Декстър го чу да добавя под нос: — Дано скоро да завали.

Не трябваше много време, за да се изпълни желанието на Хърли. Отшелниците едва бяха успели да вържат последните брезенти и небето се разцепи и от него се изля пороен тропически дъжд.

Декстър бързо се скри под навеса на едно голямо парче от самолета. Из целия плаж хората тичаха и трескаво търсеха укритие от потопа.

Присвил очи на дъжда, Декстър мерна Буун и Шанън, които търсеха сухо местенце.

— Ей! — провикна се той и им махна. — Насам! При мен има място!

Буун го видя и махна на сестра си. Двамата се затичаха през откритото пространство на плажа, свели глави на шибация дъжд. Миг по-късно влетяха в скривалището на Декстър, останали без дъх и мокри до кости.

— Благодаря, човече — задъхано каза Буун и тупна Декстър по рамото с мократа си ръка. — Този дъжд се взе изневиделица.

— Да — Декстър хвърли поглед навън. Дъждът беше толкова проливен, че човек не виждаше нищо, нито хора, нито останките от самолета, на повече от метър и половина. — Поне опънахме всички брезенти. Така че след като превали, ще имаме предостатъчно вода.

— Това е добре — съгласи се Буун.

Буун и Шанън бяха в различни групи от тази на Декстър. Няколко минути тримата си обменяха информация, докато дъждът се сипеше като из ведро. Сега, след като явно спасителният отряд нямаше да се появи толкова скоро, колкото първоначално бяха смятали, храната и водата бяха първостепенна грижа за всички.

— За щастие в джунглата има предостатъчно плодове — каза Буун. — А и онзи кореец вчера раздаваше морска храна.

Шанън сбърчи нос.

— Може да идва от морето и технически да става за ядене — каза тя, — но не е като сушито в „Матсухиса“^[1].

— Бедняците нямат право на избор — каза ѝ Буун.

— О, я млъквай! Не ми казвай, че не бленуваш за любимата си маса в онази нова кръчма, по която толкова си падаш — Шанън изгледа Буун със зlobен блясък в очите. — Само си представи — голяма, сочна пържола от филе, алангле.

— Печелиш — Буун погледна Декстър. — Говори за „Карнивоар“. Ако през последната една година си бил в Лос Анджелис, със сигурност го знаеш.

— Бил съм хиляди пъти в Лос Анджелис — Декстър се спря и се опита да изрови някаква асоциация с въпросния ресторант. — „Карнивоар“ ли каза? Мисля, че не съм го чувал.

— Сериозно? — Шанън беше изненадана. — Ти да не си вегетарианец? Не е за вярване, че не си ходил там. Всички са ходили там.

Декстър сви рамене.

— Да — бавно каза той, все още ровейки в главата си за някакъв знак, който да го подсети. — Трябва да го знам. Но нещо не мога да си спомня. Все едно, че тази част от мозъка ми е изключена.

— Не се напругай, Декстър — каза Буун, облегна се и изстиска водата от края на фланелката си. — Мозъците на всички ни са изключили. И нищо чудно след това, което мина през тях.

— Прав си — усмихна се Декстър и веднага се почувства малко по-добре. — Като стана дума за хубава храна, когато бяхме в Сидни, с Дейзи отидохме в един страхотен ресторант...

Дъждът се лееше по плажа, а тримата се увлякоха в разговори. Въпреки честите изблици, Декстър прецени, че Буун и Шанън са интелигентни и интересни хора, с които е лесно да се разговаря — също като приятелите му в университета. Общуването с хора, които говорят неговия език и разбират шегите му, го накара да се чувства по-спокойно на това непознато, чуждо, страшно място.

---

[1] Баровски ресторант в Лос Анджелис — Бел.ред. ↑

10

Бяха минали само няколко седмици от началото на първия семестър, а Декстър ставаше все по-спокоен и уверен. Все още от време на време изпитваше съмнения, но вече не се чувстваше като пълен измамник в този нов непознат свят, с чуждите му обичаи, език и поведение.

Поне не през цялото време.

— Ей, Стъбс — провикна се момче от общежитието му — Хънтър, докато Декстър се прибираше в стаята си една съботна сутрин, след като беше учил в библиотеката. — Търсих те, човече. Искаш ли да видиш новото ми возило? Подарък за рождения ми ден от добрия стар татко. Тъкмо го докараха днес сутринта.

— Искан ли питане — широко се усмихна Декстър и преглътна завистта си. Въпреки всичките си усилия не можеше да избегне напълно спорадичните припомняния, че е съвсем различен от повечето хора тук. Но докато те не го знаеха, тези различия нямаша никакво значение.

— Може ли да стане по-късно? Имам среща долу с Дейзи в пет.

— Няма проблеми, приятел — Хънтър вдигна вежди. — Определено не трябва да караш такова момиче да чака.

Декстър се усмихна, прилив на гордост измести завистта, породена от новата кола на Хънтър. На кой му трябваше мерцедес или беемве, когато имаше Дейзи.

— Знаеш как е, брато. Ще се видим после.

Той се шмугна в стаята да остави книгите си и забеляза, че червената лампичка на телефонния му секретар мига настоятелно.

„Сигурно е или майка ми, или леля Пола“, каза си Декстър с гримаса. Избягваше по-голямата част от обажданията им, които напоследък му се струваха все по-чести и по-чести. Знаеше, че рано или късно ще му се наложи да говори с тях, но му се струваше твърде скоро старият живот да нахлуе в новия.

Без да чуе съобщението, той излезе от стаята и забърза по коридора. Подмина асансьора и се насочи към къртящото стълбище на многоетажното общежитие, като взимаше по три стъпала наведнъж. Като че се страхуваше, че може да се събуди в стаята си у дома и звънът на будилника да прогони съня.

„У дома, където ти е мястото, момче.“

Гласът на леля му, неприятен и груб, както обикновено, отекна в главата му ясно, сякаш леля Пола беше до него на стълбището.

Декстър тръсна глава като кон, който изпъжда досадна муха. Колкото повече време минаваше, толкова повече Декстър си даваше сметка, колко лошо се беше отнасяла леля му с него през целия му живот. Тя не само го беше смятала за свой личен роб, но и непрекъснато му беше повтаряла, че не заслужава нещо по-добро.

А и майка му. Знаеше, че тя го обича и му желае доброто, но как можеше да се надява да му даде надежда за бъдещето, след като самата тя беше толкова обезнадеждена и угнетена? Заедно двете жени бяха карали Декстър цял живот да вярва, че не заслужава нищо по-добро от това, което има. Най-лошото бе, че той безрезервно им беше вярвал.

Но това е старият Декстър, твърдо си каза той, когато стигна края на стълбите. Новият Декстър е по-умен. Само трябва да не го забравям.

Дейзи го чакаше във фоайето на общежитието, облечена в къси панталонки на бели и розови райета и бяла блуза без ръкави, която разкриваше загорелите ѝ нежни ръце.

— Ей, красавецо — поздрави го тя и наклони глава, за да я целуне. — Готов ли си? Умирам от глад.

Два часа по-късно, след продължителен обяд в ресторантче извън студентското градче, Декстър и Дейзи се разхождаха бавно из университетския парк, хванати за ръце, наслаждаваха се на компанията си и топлината на слънцето на циганското лято. Както винаги, паркът беше пълен със студенти, които се припичаха на слънце, играеха на фризби или ритаха футбол, дремеха на сянка, пишеха, дебатираха, свиреха на китара, четяха списания, учеха. Занимаваха се с делата си!

„Сега съм един от тях, — помисли си Декстър с тръпка на ново декстърово щастие, примесено с щипка стародекстърово неверие. — Никой от тях никога няма да си по мисли друго.“

За миг го завладя чувство на доволство и благополучие. Мястото му беше тук. Може би през целия си живот подсъзнателно го е знаел. Може би затова не си беше на правил труда да се разбунтува по-сериозно, да отговори с наркотици, агресия или дребни престъпления, както правеха много от младежите в неговото положение. Леля му винаги беше казвала, че е така, защото е роден неудачник, но съвсем не беше права. Беше така, защото винаги е знаел, че нещо по-добро ще дойде, ако само има търпение.

Когато отново погледна идиличната картина, Декстър изведнъж забеляза нещо ново в нея — познат, огромен, тромав силует вървеше по тротоара от другата страна на най-близката ливада. Приличаше на огромен черен облак, който изведнъж е закрил слънцето и цялото студентско градче е потръпнало от хлад.

„Не — помисли си Декстър. Стомахът му се сви и се обърна от ужас. — Не, не, не, не, не!“

— Ей! Какво има? — Дейзи дръпна ръка от неговата и я потърка с другата. — Смаза ми пръстите!

— И-и-извинявай — запъна се Декстър. Мислите му бясно се блъскаха в паника пред гледката на леля му на стотина метра от тях, в естествен размер. И майка му беше там, застанала до нея като жалко подобие на огромната жена. Декстър не можеше да допусне двата му живота — двамата декстърровци — да се сблъскаат — това щеше да съсипе всичко. Ако Дейзи срещнеше майка му и леля му, легендата му щеше да е разбита. Тя веднага щеше да разбере, че е лъгал за щастливото си, заможното, сплотено семейство; щеше да разбере, че разказите му за вечерите, изпълнени със звънък смях, дългите ваканции в Европа и всичко останало са лъжи. Щеше да е пълна катастрофа.

Вкаменен от ужас, Декстър гледаше как леля му Пола се обърна към минаваща студентка, а майка му плахо чака, притиснала с ръце дамската си чанта, сякаш се страхуваше, че някой може всеки момент да я грабне от ръцете ѝ. Декстър беше твърде далече, за да чуе какво пита леля му Пола, но след миг видя студентката да свива рамене и да продължава по пътя си, оставяйки двете жени да се озъртат неуверено. Дори внезапно да кацнеха на Марс, едва ли щяха да са повече не на място — майка му със слабите си превити рамене и угрижено лице и

леля му Пола, прилична на най-дебелия травестит в крещящ костюм, купен с печалбите ѝ.

„Нямат място тук — обезумял си помисли Декстър. — Защо са тук?“

Но бързо разбра, че присъствието им няма значение. Каквото и да правеха тук, той трябваше да направи нещо по въпроса — веднага — ако не искаше да види внимателно изградения му нов живот да се срине пред очите му.

— Виж — каза той на Дейзи и отчаяно се опита да прозвучи небрежно. — Тъкмо се сетих, че обещах да се обадя на братовчедка си в Швейцария. Рожден ден... има рожден ден. Няма да е лошо да направя това, преди да е станало много късно. Искаш ли да се видим после?

Ако Дейзи беше забелязала леко истеричната нотка, която се прокрадна в последните му думи, не го показва.

— Чакай малко. Каква братовчедка в Швейцария? Да не искаш да ме разкараш? — попита тя и престорено се нацупи.

Той се насили да се усмихне.

— И защо ще искам да разкарам най-хубавото момиче на света? — попита Декстър. Познатият комплимент се изплъзна с лекота от езика му. — Ще ти се реванширам... Какво ще кажеш за една вечеря? Където кажеш. Аз черпя.

Цупенето ѝ се превърна в усмивка.

— Е, като поставяш нещата така... — каза Дейзи. — Ще преживея малко и без теб. Съквартирантката ми и без друго искаше да слезе в града да пазарува. Може да намеря нещо по така за довечера — тя му намигна. — Предай много поздрав на братовчедка си за рождения ѝ ден.

Дейзи му махна, обърна се и тръгна към нейното общежитие. При нормални обстоятелства Декстър с удоволствие би я гледал цял ден как върви, но в момента беше твърде разтревожен и припрян, за да се порадва на гледката. Когато Дейзи най-сетне изчезна от очите му, той въздъхна с облекчение.

И точно тогава...

— Декстър! — изрева леля му. Гласът ѝ разцепи шума от разговорите, смеха и музиката като ерихонска тръба. — Ето къде си, момче!

— Какъв късмет! — гласът на майка му, много по-тих, потрепери с облекчение. Двете жени забързаха към него.

Декстър положи всички усилия, докато приближаваха, да огледа обстановката с крайчеца на околото си. Онова момиче, което седеше под дървото, странен поглед ли му хвърляше? Онези момчета при фонтана, съучениците му от часовете по испански ли бяха? Кой беше тук и гледаше ли го какво прави и само чакаше да даде на всички, които познава, пълен отчет за ужасните му роднини?

За негово щастие не видя никого, когото познава. Декстър реши да не рискува и здраво хвана майка си за лакътя, когато тя протегна ръце към него, за да го прегърне.

— Насам, майко — каза той. — Да отидем да поговорим на някое по-тихо място.

— Не ни ли очакваше? — попита леля му Пола, без да помръдва, докато той с мъка лавираше около нея.

— Да не съм ви очаквал! Не ви очаквах не отразява дори бегло изненадата ми — Декстър се опита да прозвучи шеговито и се провали с гръм и трясък. — Хайде, наистина, да отидем някъде на сянка, където можем да поговорим.

Той успя да ги отведе зад централната библиотека, на едно усамотено място между сградите, под сянката на стари възлести кленове. Декстър пусна ръката на майка си и се обърна към двете жени.

— Е, какво правите тук? — попита той. — Защо не ми се обадохте, че идвате?

— Опитвахме се — сърдито отвърна леля Пола. — Ако вдигаше проклетия си телефон...

— Няма значение — майката на Декстър нерешително направи успокоително движение с ръце. — Нали вече сме заедно. Другото няма значение — тя обърна светлите си очи към Декстър. — Липсваш ми, Декси. Защо не си дойде? Или поне не се обади?

— Минаха само няколко седмици — вяло възрази той. — Трябваше да се нанесе, да се запиша... нали разбираш, бях зает.

— Точно така. Сега си важно колежанче. Нямах време за семейството си — изсумтя леля му Пола. — Слава Богу, че не бях толкова заета онзи ден, когато написах чека за колежа.

— Пола, моля те — майка му умолително я погледна. — Да не се караме. Искам да чуя какво е правил Декси. Сприятели ли се с някого? — тревожният ѝ поглед отново се спря на него.

— Разбира се, мамо. Всички тук са страхотни — на Декстър не му беше приятно да обсъжда социалния си живот още от гимназията, когато беше парий, и не го намери за по-лесно сега, когато наистина имаше приятели.

— Имаш ли приятелка? — пошегува се леля му Пола. — Живееш ли си живота, когато вече не си в дома на майка си, Декси?

Декстър сви рамене. Усети, че се изчервява.

— Ами... — измънка той.

— Остави го намира, Пола — майка му беше също толкова притеснена от темата като него. — Ами училището, Декстър? Записа ли специалност?

— Да, какво записа, момче? — попита леля Пола. — Медицина, както се разбрахме, нали? А?

На Декстър почти му се прииска да продължат с обсъждането на социалния му живот.

— Ами, записах почти всички предмети, за които говорихме — каза той. — Биология, химия, икономика. И испански за език. А, и един факултатив — английска литература. — Той произнесе последните две думи възможно най-тихо.

— Английска литература!? — леля Пола неодобрително сви месестите си устни. — Защо си записал такова нещо?

— Реших, че ще е интересно — Декстър мразеше да е в отбрана спрямо надменната си леля. Затова през по-голямата част от живота си беше правил каквото му беше казвала.

Тя се свъси.

— Не ми дръж такъв тон, момче. Това не е шега работа... Такъв безполезен предмет може сериозно да обърка оценките ти и да ти попречи един ден да влезеш в медицинското училище.

— Не се притеснявай. Вече ни върнаха едни работи. Имам шест.

Декстър не си направи труда да отбележи, че най-добрата му оценка засега от всички предмети е по „безполезния“. Истината беше, че въпреки че бяха минали само няколко седмици, той все още имаше проблеми с повечето дисциплини. Мозъкът му като че не искаше да

схване сложността на химията или биологията, а икономиката му се стори направо убийствено скучна.

— Все едно — бързо добави той, преди да се бяха сетили да питат за другите му оценки. — Английската литература не е чак толкова непрактична, колкото си мислиш. От това, което чувам, професорите по хуманитарни науки правят доста прилични пари и...

— Забрави на секундата за това, момче — грубо го прекъсна леля Пола. — Не пръскам трудно спечелените си пари за племенника си, за да стане някакъв костюмиран, снобарски професор.

Декстър се сви, все едно го беше ударила. Защо се притесняваше? По-добре да се придържа към сценария — да казва на семейството си само колкото трябва и да оставя останалото в тайна.

Разбира се, по определени въпроси нямаше да успее да опази тайната завинаги. Какво щяха да кажат леля му Пола и майка му, когато видеха бележките му в края на семестъра? За миг всичките лъжи и полуистини, които изричаше, се скупчиха в съзнанието му, зави му се свят и му прилоша. Какво правеше изобщо? Наистина ли смяташе, че тази работа с двамата Декстърровци щеше да проработи?

Но Декстър бързо прогони тези си страхове. Когато има желание, има и начин. Може би, ако работеше по-усърдно, ако поискаше допълнителни уроци, щеше да успее да си повиши оценките преди края на семестъра. Най-важното нещо беше да остане тук, в университета. Сега, когато животът, за който си беше мечтал, беше почти в ръцете му, нямаше начин да го изпусне. Каквото и да му струваше това.

11

— Това място е гадно — намръщи се Шанън на полупразното пликче бисквити в ръцете си. — Ако нещата продължат в този дух, ще измрем от глад, преди тъпите спасители да дойдат.

Декстър вдигна очи от парчето застояло руло, което държеше, и се усмихна съчувствено. Трябваше да признае, че това не е кой знае какъв обяд. Щом проливният дъжд бе спрял, тримата бяха усетили глада си и се бяха отправили да търсят храна, но откриха единствено, че разпределението на храната не е било шега.

Буун въздъхна шумно и хвърли на сестра си ядосан поглед.

— Да, знаем, Шанън. Вместо да мрънкаш, направи нещо — предизвика я той.

— Какво например? — тя сложи ръце на хълбоците си и го загледа с неприязън. — Да поръчам пица?

— Може да потърсим други източници на храна — внимателно подхвърли Декстър в опит да запази мира. — Чух, че недалеч от плажа има много плодни дръвчета, но вече са обрани. Можем да потърсим други по-навътре в джунглата. Или друг източник на прясна вода?

Буун сви рамене.

— Струва ми се, че това е план — той погледна Шанън. — Ще се включиш ли? Или предпочиташ да останеш тук и както винаги да поработиш върху тена си?

— Я се разкарай...

— Ей — прекъсна ги непознат глас с британски акцент. — Какво става?

Декстър вдигна очи и видя млад мъж с брада, който спокойно идваше към тях, следван от Арц. Декстър беше мяркал брадатия мъж по плажа — беше член на групата, която беше ходила с трансийвъра, — но до момента не се беше запознал с него. В момента мъжът изглеждаше малко отегчен. Декстър се зачуди дали Арц не му е досаждал с лекциите си.

— Здравсти — каза Декстър на британеца. — Май не се познаваме. Аз съм Декстър.

— Чарли — новодошлият протегна ръка. — Радвам се да се запознаем, Декстър.

В това време Арц се отпусна на пясъка задъхан и изпотен.

— Боже — оплака се той. — Първо дъжда, а сега тази жега... Това място е като сауна.

— Чарли е свирнал в „Драйвшафт“ — бавно каза Шанън на Декстър, без да обръща внимание на коментара на Арц. — Сигурна съм, че ще ти разкаже, ако проявиш интерес.

Това леко засегна Чарли.

— Не е „свирил“ — поправи я той. — А *свири*. Не сме се разпаднали официално.

— „Драйвшафт“? Помня ги — Декстър беше впечатлен. — Добри сте.

Буун прояви най-малък интерес към разговора.

— Тъкмо обмисляхме да отидем в джунглата, да потърсим плодове и прясна вода — каза той на новодошлия. — Искаш ли да дойдеш?

Чарли погледна джунглата. Сянка на тревога премина през лицето му. Но след това сви рамене.

— Разбира се — каза той. — Ще дойда.

— И аз ще дойда — Арц се изправи и се протегна. — Няма да има полза да търсите храна, ако няма кой да ви каже какво да търсите.

— А ти знаеш какво да търсим? — скептично вдигна вежда Чарли.

Арц сви рамене.

— Аз съм човек на науката — леко надменно отвърна той.

Докато другите започнаха да обсъждат в коя посока да тръгнат, Декстър видя, че високата жена с кестенява коса от групата за трансийвъра идва към тях с наведена глава и тревожно изражение. Някой от неговата група беше споменал, че се казва Кейт и че май е приятелка с Джак. Декстър я наблюдаваше, докато идваше, и се питаше защо е толкова разтревожена.

— Здравсти — каза ѝ той, решил да поеме ролята си на островния аматьор психолог в ръце. — Кейт, нали?

Тя го погледна изненадана.

— Да.

Декстър се представи. Останалите вече я познаваха.

— Отиваме в джунглата да търсим храна — каза ѝ той. — Искаш ли да дойдеш?

— Разбира се, ще дойда — Кейт се приближи към тях. Тя отмахна един кичур коса от очите си. — Ще ми дойде добре да се махна малко от този плаж.

Декстър забеляза, че при тези думи очите ѝ за миг прескочиха към синьо-жълтия брезент на лазарета. От вътрешността му се носеха все по-силни викове и тежки стонове от болка. Декстър беше чул, че въпреки усилията на Джак мъжът с шрапнела в хълбока най-вероятно умира.

Той потръпна и се обърна. Не искаше много-много да мисли за това.

— Супер — каза той на Кейт. — Колкото повече сме, толкова по-весело ще е.

Скоро и шестимата тръгнаха към джунглата. По пътя минаха край Уолт, който риташе пясъка в сянката на едно палмово дърво.

Декстър се спря, изненадан да го види сам на това място. Досега винаги беше виждал Уолт или с баща му, или със загадъчния Джон Лок, с когото като че се сприятеляваше. Но в момента нито един от двамата не беше с него.

— Здравсти — поздрави Декстър детето. — Какво правиш, Уолт? Къде е баща ти?

Уолт присви очи към него.

— В джунглата е. Търси Винсънт.

— Винсънт? — Декстър усети болка. От толкова тревоги по Дейзи не се беше сетил, че другите оцелели също може още да търсят близките си. — Това брат ти ли е?

— Не — Уолт го погледна, сякаш му каза „ти да не си луд“, — кучето ми.

— А — Декстър със закъснение се сети, че момчето и преди беше споменавало кучето си. — Е, надявам се да го намери.

Той остави Уолт да риташе пясъка и продължи пътя си с другите. Скоро навлязоха в шарените сенки на полюшващите се палми и поеха по пътека, прокарана от живот ни. Тук беше доста по-хладно и Декстър се зарадва, че е избягал от безмилостната жегата на плажа. Но

както Арц беше отбелязал, падналият дъжд не беше успял да разхлади времето и вместо това беше увеличил влажността и беше направил топлината от следобедното слънце още по-жежка. При такива условия понякога беше невъзможно да се пие достатъчно вода, за да се избегнат прегряването и дехидратацията, а Декстър не искаше да рискува. Проблемите с халюцинациите и странните празнини в паметта му стигаха.

След няколко минути пътеката се стесни и се превърна в тънка пътечка, която минаваше през част на гората, обсипана с големи камъни. Търсачите се принудиха да вървят по двама. Декстър изостана с Шанън накрая. На хубавото ѝ лице имаше навъсено изражение. Капки пот бяха покрили челото ѝ и бяха намокрили русата ѝ коса.

— Напомни ми да не си резервирам следващата ваканция на места с гадни палми. Тропическият климат е силно прехвален — изропта тя и ритна едно палмово клонче, което лежеше на пътя ѝ.

Декстър се усмихна със съчувствие.

— Говориш като Дейзи — каза той. — Би предпочела да отиде на ски във Вейл пред това да изкара една седмица изтегната на плажа на някой остров.

— Преди обичах плажовете — Шанън сбърчи нос. — Но напоследък ми идват малко в повече.

— И на мен. Чакай малко — Декстър забеляза локва с прясна вода в цепнатината на един голям камък. Дори в относителната хладина на сянката на джунглата, жегата беше непоносима и предизвикваше жажда.

— Това ми прилича на дъждовна вода. Мисля да пийна малко.

Шанън сбърчи нос.

— Сигурен ли си, че става за пиене?

— Сега ще разберем — ухили се Декстър и си проправи път през високата трева до камъка. Другите бяха на десетина метра напред и не го видяха, но Шанън спря да го изчака.

Той внимателно стъпи на камъка и се наведе да пие. Локвата се намираше под слънчевите лъчи, които проникваха между дърветата и правеха слънчеви зайчета по спокойната повърхност.

Декстър се наведе и протегна ръце да загребе. Огледалната повърхност проблесна и се раздвижи — познатите очи, които го

гледаха от нея, изведнъж се смрачиха, станаха гневни и чужди, а въглчетата на устата му се отпуснаха надолу в намръщена гримаса...

— О! — извика той толкова стреснат, че отскочи назад и замалко не се препъна в паднал клон зад себе си.

— Какво има? — извика Шанън. — Какво стана, Декстър?

Той погледна водата, която отново беше спокойна и неподвижна и отразяваше добре познатото му лице.

— Отражението ми! — бавно отвърна той. — То се промени. Като че някой ме гледаше оттам.

Шанън се намръщи.

— Какви ги говориш? Не ме плаши така, помислих, че си настъпил змия.

— Но аз го видях — настоя Декстър, толкова уплашен от това, което току-що беше видял, че наум не му идваше да се притеснява какво ще си помисли Шанън за него. — Кълна се! Гледах лицето си и то се промени — когато изрече думите, те прозвучаха неубедително дори и на него.

Неубедена и загубила търпение, Шанън погледна към локвата.

— Не откачай. Сигурно от дърветата е капнала вода — тя махна към гъстия листен покров над тях. — Сигурно е раздвижила водата, предизвикала е оптическа измама и ти се е сторило, че лицето ти се променя — като в кривите огледала, които правят хората дебели, ниски...

— Сигурно си права — бавно каза Декстър все още не способен да се отърси от спомена за разгневеното лице — неговото собствено, което го гледаше толкова страшно. — Но...

— Но какво? — раздразнено попита Шанън и погледна към другите, чиито гласове бяха доста заглъхнали. — Хайде, да ги настигнем. Не искам да се изгубя.

Декстър тръгна след нея по пътеката, но все още мислеше за това, което току-що беше видял.

— Знаеш ли, че това не е първото странно нещо, което виждам, откакто се разбихме?

Надяваше се, че Шанън няма да го вземе за луд — поне не за полуд, отколкото вече го смяташе, — той й разказа за двойника си, който беше видял в джунглата предния ден.

— Джак каза, че си бил много силно обезводнен след катастрофата — каза тя, след като го изслуша. — Може ли заради това съзнанието да ти играе номера?

— Естествено — призна Декстър. — Разбира се, че може. Но отидох да го потърся, защото няколко души мислеха, че са ме видели на места, на които не съм бил — той поклати глава. — Знам, че не е нормално, но дори и да е просто номер на съзнанието ми, защо ще ми сервира това отражение? Какво означава?

Шанън незаинтересувано сви рамене.

— Не знам — тя му се подсмихна. — Прилича ми на въпрос за д-р Декстър Крос, психолога.

— Май е така — Декстър не знаеше защо, но думите ѝ накараха стомаха му да се свие на топка от притеснение. В това време двамата взеха завоя на пътеката. Другите бяха точно пред тях, скупчени около едно дърво, вдигнали очи към короната му. — Хайде да видим какво са намерили другите.

Стомахът на Декстър се сви от страх, след като погледна календара, закачен на стената в малката му стая в общежитието. Вече беше декември, което означаваше, че му остават още няколко седмици до зимната ваканция. Имаше достатъчно основания да изпитва ужас от нея, особено като знаеше, че ще трябва да се върне вкъщи и да се изправи пред семейството си. Но освен тази, имаше още няколко причини да се ужасява от приближаващия край на семестъра.

„Престани да се вманиачаваш — смърри се той и по гледна първо към разтворените на бюрото му книги и след това към премигващия екран на компютъра пред него. — Поне докато не завършиш доклада си! Стига, че ще се издъниш на три от петте си изпита. Няма нужда да проваляш и най-добрата си оценка за семестъра...“

Декстър въздъхна. Мислите му се отнесоха, въпреки усилията му да ги задържи. Той погледна купчината дебели всяващи ужас учебници по биология, химия и икономика, струпани на пода до бюрото, и изтръпна. Трябваше му истинско чудо, за да мине по трите трудни дисциплини, да не говорим да изкара добри оценки. Колкото и упорито да учеше, просто не успяваше да хване цаката на химията или биологията. А икономиката толкова го отегчаваше, че нямаше начин да запомни данните от учебниците и лекциите на професорите.

За да се възползва от стереоуредбата на съседа, от която се носеше рап, Декстър беше оставил вратата на стаята откритата. Той като че беше единственият на този етаж, който нямаше последен модел аудиосистема, телевизор, дивили плейър и куп други скъпи уреди. Няколко от момчетата бяха забелязали празната откъм уреди стая на Декстър, но той бе успял да тушира любопитството им със засукани разкази за новите увлечения на въображаемата си майка по будизма и исляма. За негова изненада те се хванаха.

„И защо не — мислеше си той с вече познатото чувство на вина. — Няма причина да смятат, че бих ги излъгал.“

Декстър се насили отново да погледне екрана на компютъра и тогава чу скърцането на вратата, която се откряна още малко. Той вдигна поглед, очаквайки да види някое от момчетата, което се е отбило да го покани да изпият по едно питие или да гледат някой мач, но вместо това в процепа се показва русата усмихната Дейзи.

— Чук-чук! — изчурулика тя. — Изненада! Минавах по край блока ти и реших да се отбия!

— Ей! — Декстър скочи на крака, мигновено забравил за тревогите си. Само като я видеше, и всичките му проблеми ставаха по-малко страшни. Щеше да се справи с всичко — все пак нямаше друг избор. Той се наведе, за да я целуне, а след това скрита настрана няколко мръсни дрехи, тетрадки и смачкани пликчета от храна, които се въргалиха по пода. — Влизай! Извинявай, че е толкова разхвърляно!

Дейзи махна с ръка при познатото извинение и го последва до бюрото.

— След малко имам среща с Кара. Ще вечеряме в „Четирийсет и две“. Ще дойдеш ли? — тя му се усмихна с надежда.

Стомахът на Декстър се сви още повече. „Четирийсет и две“ беше един от най-скъпите ресторанти в града — едно от любимите места на Дейзи за спонтанни обеда и вечери. Много от парите на леля Пола и тези от работата на Декстър в университетската каса бяха потънали в гърлото на ресторанта.

Това беше друг проблем, за който Декстър се опитваше да не мисли. Засега успяваше да поддържа образа си на богаташче, което работи на половин ден в студентското градче, защото измислените му заможни родители смятат, че така ще „изгради характер“. Но тази фасада щеше да се срути, ако или по-точно, когато парите свършеха. Тази работа да има приятелка, свикнала с най-доброто, излизаше по-скъпо и от най-смелите му мечти. Как щеше да поддържа легендата, ако средствата, които леля Пола му беше отпуснала за семестъра, свършеха преди зимната ваканция? Беше чувал за хора, които даряваха кръв, за да вземат някой и друг долар — все по-често и по-често напоследък се хващаше, че се пита как точно става това.

— Е, какво ще кажеш? — заумилква се Дейзи. — Ще се откъснеш ли за малко от писането?

Това му напомни, че има идеално извинение да си спести поне една скъпа вечеря.

— Съжалявам — каза Декстър, — трябва да свърша този доклад. А и имам да чета за изпита по икономика тази седмица, ако искам да го взема. Ще се видим ли по-късно?

— Добре — Дейзи беше леко разочарована от отказа. Тя се надвеси над рамото му и надзърна към думите на екрана. — Е, как върви писането? Реши да пишеш за Дикенс, нали?

— Да. Върви добре. Как е Чосър?

— Почти завършен. Затова излизам да празнувам — тя му намигна игриво. — Това ми напомня да те питам, кога най-сетне ще си уточниш плановете за ваканцията? Нямам търпение да се запознаеш с нашите. Къщата на морето ще ти хареса страшно. Много прилича на тази на вуйчо ти в Кабо.

Стомахът на Декстър се сви още веднъж. Напоследък Дейзи все по-често говореше как двамата ще прекарат заедно ваканцията. За предпочитане със семейството ѝ в къщата им на брега на океана, във Флорида.

Досега Декстър все успяваше да се измъкне, като казваше, че трябва да види какви са плановете на семейството му, преди да ѝ обещае каквото и да е, но знаеше, че рано или късно ще трябва да ѝ даде отговор. Очевидно тя очакваше да прекара поне част от ваканцията с него, а знаеше, от друга страна, че леля му и майка му ще искат да си остане вкъщи. Как щеше да излезе от ситуацията този път?

Отчаян, Декстър реши, че е време да хване бика за рогата, преди нещата да са излезли още повече от контрол.

— Мислех да поговорим за това — бавно каза той. Лъжите се оформиха в главата му още докато говореше. — Това май ще е още едно отлагане за после.

— Тоест? — този път Дейзи посърна.

— Днес говорих с нашите — каза Декстър и положи усилия да не изпита вина за това, че я мами. Не му беше лесно, не и когато имаше насреща тези искрени сини очи, които го гледаха с такова доверие. Той с усилие потисна желанието си да падне в краката ѝ и да ѝ признае всичко. — Искат през ваканцията да работя като доброволец, а... в Испания. Ще помагам на бедните — последното беше инспирирано от бързия поглед към учебника му по испански, докато се опитваше да измисли място на подходящо разстояние от Флорида. — Това е нещо като семейна традиция — бързо добави той. — Като

студент баща ми е работил като доброволец и неговият баща преди него. Това е нашият начин да се отблагодарим малко. Нещо като общественополезен труд. И сега е мой ред.

— О! — за момент Дейзи не каза нищо явно, осмисляйки думите му. — Много хубава традиция. Много хубава наистина. За теб това ще бъде голямо преживяване. Ще бъде много егоистично от моя страна да започна да се оплаквам — тя се усмихна вяло. — Но въпреки това дяволски ще ми липсваш. Кога ще се върнеш?

— Още не знам. Но ще бъде много преди началото на втория семестър — той стаи дъх. Не смееше да повярва, че се е хванала на импровизираното му извинение.

— Добре. Обещай ми нещо. Ще дойдеш ли в студентското градче един ден по-рано? Нашите ще ме докарат и така поне ще можеш да се запознаеш с тях.

Декстър се поколеба само една секунда, преди да кимне.

— Разбира се — каза той трогнат, че Дейзи държи толкова на него. — Обещавам.

— Добре — усмивката отново грееше на лицето на Дейзи. Тя погледна часовника си и ахна. — Олеле! Закъснявам! Кара ще ме убие — Дейзи се наведе да го целуне по челото. — Не ставай. Изчезвам.

— Приятно прекарване. После ще ти се обадя.

Той я изпрати с поглед до вратата и я изгледа как изчезна зад нея! Въпреки че от някои от усложненията му ставаше лошо, Декстър не смееше да повярва колко много се беше променил животът му през последните няколко месеца. Учеше в един от най-добрите университети в страната, а най-невероятното момиче на света му беше приятелка и го молеше да прекарат повече време заедно.

„Късметлия, късметлия, късметлия“, мислеше си той.

Декстър леко прокара пръст по белега си с надежда да не съжالياва, че обеща да се запознае с родителите ѝ. Как щеше да обясни на майка си и леля Пола? Въпреки това не се притесняваше особено по този въпрос. Щеше да измисли нещо. Досега винаги измисляше нещо.

„Може би късметът ми наистина се е обърнал — помисли си той, забравил за работата си, загледан в тавана, потънал в размисли над обратата в съдбата си. Непрекъснато чуваше за разни преуспели хора, които са ги сполетели нещастия заради лош късмет или лоши решения.

— Защо от време на време да не се случва и обратното? Все пак не е ли дошъл и моят ред“, питаше се Декстър.

13

— Браво на вас! — с признателност каза Хърли и взе един от току-що набраните плодове от купа, който Буун стовари на пясъка. — Страхотни сте! Къде намерихте толкова много плодове?

— Ей там... — посочи Кейт и докато заедно с Чарли и Буун описваше къде бяха намерили плодовете, около тях се събраха още изгнаници, за да се порадват на находката.

Декстър не обърна особено внимание. Той остави своя дял от плодовете, изпъна гръб и се отдели от групата. Търсенето на плодните дървета беше отвлякло вниманието от проблемите му, но след като се върна на плажа, непрестанно поглеждаше към фюзелажа. Знаеше, че няма да си намери място, докато не отиде да провери.

Внезапен вик от блока долетя от палатката на лазарета и привлече вниманието му. Вместо да отслабват, виковете и стоновеите на ранения мъж се усилиха. Декстър погледна натам, докато бавно приближаваше едно от импровизираните качета за вода. Той забеляза, че лицата на много от отшелниците, които също гледаха към лазарета, бяха разтревожени.

В този момент Джак излезе от лазарета и забърза към едно от качетата. Докторът, който беше уморен и мръсен, държеше няколко празни пластмасови чаши, направени от стари бутилки за вода.

— Как върви? — попита Декстър, когато Джак спря пред качето.

Джак се наведе и загреба малко вода. След това се изправи и преди да срещне очите на Декстър, погледна към палатката.

— Може и по-добре — отвърна той. Гласът му прозвуча малко неестествено. — Но още няма да се предаваме — Джак забърза с водата, преди Декстър да бе могъл да отговори.

Почти всички бяха заети с плодовете. Щом утоли жаждата си, Декстър тръгна по плажа, за да се разсее от гузните си мисли за фюзелажа. Малко по-нагоре по плажа мерна една самотна фигура и се запъти натам, за да види кой е. Когато се приближи, позна Лок.

Декстър погледна тила на оплешивяващия мъж и се поколеба. Нещо в Джон Лок го караше да се чувства неспокойно. Може би това се дължеше на светлосините му очи, които като че виждаха в хората повече, отколкото трябва. А може би причината се криеше във факта, че беше малко странен, по-затворен и разговаряше главно с малкия Уолт. Независимо каква беше причината, Декстър се отказа. Но с крайчеца на околото си мерна фюзелажа, който се извисяваше зад гърба му. Това го накара да стисне зъби и да пристъпи напред. Не желаше още едно нещо на този остров да го плаши.

— Здравсти — каза Декстър, застава пред Лок и вдигна ръка за поздрав. — Искан да ти кажа, че намерихме няколко плодни дръвчета недалеч оттук. Донесохме много плодове. Ако искаш, има предостатъчно.

Лок седеше на една импровизирана пейка сред останките и дялкаше с малък нож парче дърво. За момент Декстър си помисли, че изобщо няма да му отговори. Лок просто го погледна и отново потъна в работата си. Най-сетне каза:

— Не, благодаря — гласът му беше удивително тих и изтънчен. — Не съм гладен.

Окуражен от отговора, колкото и неохотен да беше, Декстър каза:

— Какво дялкаш? — с любопитство попита той.

— Свирка.

— Супер — Декстър реши, че това е странна идея, но едва ли беше по-лош начин да се уплътнява времето, от което и да е друго занимание. — Явно знаеш какво правиш. Мислиш ли, че ще работи, като я направиш?

Лок го погледна и присви очи срещу слънцето, чиито лъчи допреди няколко часа бяха украсявали небесната твърд, а сега бавно потъваше в океана.

— О, ще работи — спокойно увери той Декстър. — Въпросът е какво ще се появи, когато я надуем.

Светлосините очи на Джон Лок, дясното, от които беше разполовено от неприятна рана, накараха Декстър да настръхне. За миг имаше чувството, че Лок вижда дълбините на сърцето и душата му, може би дори онова, което самият Декстър не може да види.

— Ще кажа и на другите за плодовете — каза Декстър и се отърси от зловещото усещане. — Успех със свирката.

На връщане мина покрай Чарли, който пак се шляеше отегчено. Декстър му кимна, но не спря да си поговорят. Изведнъж изпита нужда да остане сам.

Щом се отдалечи малко от лагера, той се насочи към прибоя. Свали обувките си и бавно тръгна на юг, наслаждавайки се на хладния мокър пясък под краката си. За няколко минути успя да забрави объркването и притеснението от последните няколко дни и просто да се наслади на красотата на заобикалящата го природа.

Разбира се, щеше да е много по-хубаво, ако Дейзи беше тук...

Тази мисъл грубо го върна в действителността. Той се спря и погледна към осеяния с отломки плаж. Сърцето на ужасната катастрофа — фюзелажът — незабавно прикова погледа му. Както винаги, изпита смесица от страх и вина, когато си представи безжизненото тяло на Дейзи, все още привързано към седалката. Защо не се изправеше пред онова, което фюзелажът криеше?

Гласовете на хора, които разговаряха някъде напред, отвлякоха вниманието му. Първо чу женски глас — възбуден, но тих. След това по-висок, по-ядосан мъжки глас, който ѝ отговори. Декстър не можеше да разбере думите на нито един от двамата.

Той направи още няколко крачки по плажа, заобиколи някакви големи камъни и се озова пред малко каменисто заливче, сгушено в извивката на брега. Тогава разбра защо думите на двамата спорещи бяха неразбираеми за него. Застанали един срещу друг, все още в неведение за присъствието му, стояха азиатецът, който през първия съзнателен ден на Декстър му беше предложил слизестата морска храна и хубавата азиатка, за която всички смятаха, че му е съпруга. Някой беше казал на Декстър, че са корейци и че и двамата не говорят и дума английски. На Декстър не му беше известно някой да знаеше имената им. Обикновено двамата азиатци страняха от другите, но от време на време мъжът обикаляше и предлагаше отвратителната на вид храна. Някои от оцелелите харесаха островното му суши, но Декстър още не можеше да събере сили да го опита.

Той потръпна, когато мъжът извика безпомощно. Жената не извика в отговор. Изражението ѝ беше смесица от горчивина и силно разочарование. При вида му стомахът на Декстър се сви неприятно.

Дейзи изглеждаше точно така.

Споменът изскочи в съзнанието му, сякаш винаги е бил там, макар че преди миг Декстър дори не подозираше за него. Сега ясно си спомни как гледа лицето на приятелката си, а тя се извъръща от него със същото съкрушено изражение.

Но защо?

Той затърси отговора в съзнанието си, но там, където трябваше да открие останалата част от спомена, нямаше нищо. Нямаше представа дали просто се бяха сдърпали за някоя глупост, както Буун и Шанън се дърпаха по цял ден, или се бяха скарали за нещо сериозно.

С Дейзи не се караме — помисли си той. — Въпреки новооткритите празници в паметта си, той знаеше, че това е истина.

Но мисълта не му донесе особена утеха. Ако не се бяха сдърпали, караницата трябваше да е за нещо сериозно. Тогава защо не можеше да си я спомни?

Обърна се и тръгна бавно към главната част на плажа. Докато вървеше, положи всички усилия да се съсредоточи върху видението на ядосаното, разочаровано лице на Дейзи. Макар споменът да му беше неприятен, можеше да се окаже единственият ключ към отговорите на въпросите му.

— Ей, човече, къде изчезна преди малко?

Декстър вдигна поглед и видя, че замалко не се е блъснал в Буун, който миеше ръце в приборя.

— Здравсти — поздрави го той. — Отидох да пия вода.

Буун се изпъна и се взря в него.

— Добре ли си? — попита той. — Изглеждаш някак... и аз не знам. Странно.

— Много ти благодаря — Декстър се усмихна леко и въздъхна. — Да, прав си. Чувствам се странно.

— Искаш ли още вода? — загрижено попита Буун. — Ще отида да ти донеса.

— Не, не искам повече.

За момент Декстър беше готов да му замаже очите с някое повърхностно обяснение. Но тогава си даде сметка, че на този остров Буун му е приятел. Може би щеше да се почувства по-добре, ако поговори с някого. Нали? Декстър сведе очи и зарови мокрия пясък с обувка, обмисляйки какво обяснение да даде.

— Чувствам се като страхливец, защото не ми стиска да вляза във фюзелажа и да потърся Дейзи — той смутено сви рамене. — Докато аз я търся в джунглата, тя може да се разлага вътре, откакто се разбихме.

Буун се загледа в него. Погледът в сините му очи беше неуверен.

— Съдейки по тона на гласа ти, не си толкова разтревожен — каза той. В гласа му звънна обвинителна нотка. — Като се замисля, през цялото време изобщо не се притесняваш къде е приятелката ти. Забелязах го още в началото, но реших, че е от обезводняването...

— Да, знам — щом чу думите от устата на Буун, Декстър осъзна, че другият мъж е прав. През цялото време намирането на Дейзи беше нещо като закъсняла мисъл — нещо, за което непрекъснато трябваше да си напомня. И за това имаше причина. Истината си дойде на мястото, още един спомен. — Дори не съм сигурен дали Дейзи беше в самолета.

— Какво? — стреснато го погледна Буун. — Не каза ли, че...

— Имаше резервация за полета — обясни Декстър и се зачуди защо си спомняше това едва сега. — Но точно преди да тръгнем от Сидни, се скарахме и не я видях, като се качвахме. Може да е сменила полета или мястото си. Не знам със сигурност.

— Това е грубо, човече — Буун го загледа с любопитство.

Декстър беше сигурен, че Буун се пита за какво чак толкова са се скарали. Проблемът беше, че той самият се питаше същото. Колкото и да беше ясен образът на ядосаното лице на Дейзи, Декстър не можеше да прозре отвъд него, за да разбере причината, която го беше предизвикала.

Празнината в паметта му го тревожеше и го караше да се чувства не в ред.

— Чак сега разбрах какво трябва да направя — твърдо каза той на Буун, като не си позволи да се замисля над импулса, който тъкмо го бе завладял. — Трябва да отида да проверя във фюзелажа веднага, преди да е станало много тъмно. Така поне ще знам.

— Добре — все още несигурен, Буун се взря в него. — Успех!

Декстър му благодари и забърза уверено към фюзелажа, докато не се бе отказал. Небето над плажа порозовя от лъчите на залязващото слънце, красотата на тучния тропически остров контрастираше с

разпилените останки от катастрофата и ужасните викове на ранения мъж в лазарета.

Но Декстър едва забеляза всичко това. Той се спря само колкото да си вземе фенерче и продължи право към целта си. Колкото повече приближаваше, толкова повече фюзелажът изпълваше погледа и съзнанието му. Декстър спря на десетина метра от тъмния назъбен отвор и се взря в тъмнината. Всичките му страхове оживяха, когато чу жуженето на мухите и усети миризмата.

Като си пое дълбоко дъх, той събра смелост и пристъпи напред. Знаеше какво трябва да направи. Сега му оставаше само да го направи.

— Гледай сега! — леля Пола с възмущение вдигна ръце и златните гривни, които в последно време носеше непрекъснато, се удариха със звън една в друга. Тя с неприязън изгледа малките фигурки, които участваха в криминалната телевизионна драма. — Защо този детектив не се махне, за да могат докторите да си свършат работата, това момиче да оживее и да му каже кой уби осемте души!

— В спешното винаги е толкова вълнуващо. Може би Декси ще започне работа там, когато стане лекар — майката на Декстър се извърна в новото кожено канапе и му се усмихна.

Декстър си пое дълбоко дъх, за да събере смелост и да направи каквото трябва. Зимната ваканция почти беше свършила, а той още не беше намерил сили да каже на двете жени, че ще се върне в университета по-рано, камо ли да им съобщи новината за оценките си.

„Сега или никога“, каза си той.

„Никога“ бе много съблазнителна възможност. Но той не се поддаде на изкушението, остави полупразната си купа от зърнена закуска в мивката, пълна с мръсни чинии, и излезе от кухнята, за да отиде при двете жени в малката дневна. Защо да не се получи и това, също както се получаваше всичко останало напоследък? Ако късметът му наистина се беше обърнал, нямаше защо да се бои да каже истината.

Освен това, може би не отдаваше дължимото на майка си и леля си. Някога изобщо не можеше да си ги представи да го окуражават да постъпи в колеж. Може би ако просто им обяснеше нещата, щяха да разберат, че що се отнася до избора на специалност, трябва да го оставят да върви по своя път. Почувства се по-добре от тази мисъл и прочисти гърло.

— Вижте — твърдо каза Декстър. — Искам да поговорим. Важно е...

За момент жените нямаха желание да се откъснат от телевизора. Но накрая майка му забеляза нещо различно в гласа му и въпросително

обърна очи към него.

— Какво има, Декси? — попита тя.

— Става въпрос за специалността ми.

Сега вече и леля му Пола обърна гръб на телевизора.

— Какво за нея? — попита тя. — Още ли не си записал медицина? Размърдай се малко, ако искаш да влезеш в добро медицинско училище.

— Точно за това става дума — каза Декстър. — Не... не искам да ходя в медицинско училище. Нямах да мога, дори да исках. Оценка ми този семестър не са толкова добри. Не и по естествените дисциплини.

— Какво? — очите на майка му се разшириха. — Но, Декси, нали ни каза, че се справяш добре. Какво стана?

— Справям се добре по английски — каза Декстър и изпита леко чувство на гордост, като си спомни насърчителните коментари на професора за последната му работа. — Всъщност, справям се страхотно по английски. Имам шест минус. Справям се добре по испански и даже по икономика. По испански имам петица и четири плюс по икономика.

— Ами естествените науки? — попита леля Пола. — Те са важни за медицината.

— Знам. Но просто не мога да се справя с тях — той сви рамене, уплашен да каже истинските си оценки. — Имам тройка по биология и три минус по химия. Съжалявам.

Майка му беше ужасена.

— О, Декси — прошепна тя.

— Как успя да се провалиш така, момче? — остро отсече леля му Пола. — В училище никога не си изкарвал толкова ниски оценки. Иначе изобщо нямаше да те вземат в такъв изискан колеж.

— Знам — Декстър се опита да не допусне гласа му да се изтъни. При най-малкия признак на слабост леля Пола щеше да се спусне върху него като вълк. — Но учебният материал в колежа е много труден. А и не мисля, че имам особено влечение към науката като цяло.

Декстър очакваше леля Пола да го наругае, задето е мързелив или глупав. Но вместо това тя се замисли. След това погледна майка му и сви рамене.

— Явно нашето момче не става за доктор — каза тя. — Май трябваше да го предвидим още тогава, когато се разрева като малко дете и си сцепи главата.

Декстър трепна, потискайки желанието си да вдигне ръка и да потърка белега си, когато двете жени се втренчиха в резката. Защо леля му трябваше всеки път да споменава тази история? Декстър още я помнеше, сякаш беше вчера. Четвърти клас, обичайните хулигани. Изкаран извън кожата си от обичайните им подигравки — за вида му, за дрехите, за това, че няма баща — изведнъж налетя на най-голямото момче, готов да ги помете всичките наведнъж. Разбира се, беше набит и с разбит нос и две посинени очи. Когато накрая го пуснаха на паважа, си разби главата, в резултат на което се сдоби с белега, вечен спомен от унижението.

Това беше последният път, когато се защитих, осъзна той. Досега...

— Права си, Пола — неуверено каза майката на Декстър. — Но ако няма да става лекар, тогава какво ще прави със скъпоструващото си образование?

Декстър отвори уста да каже какво. Може би сега вече бяха готови да го изслушат, да чуят идеята му някой ден да стане професор по английска литература, а може би дори и писател. Все пак напоследък определено проявяваше талант в разказите.

— Ами какво ще кажете за право? — каза леля Пола, преди да беше успял да отрони и дума. — Някъде чух, че хората, които са добри по английски и други безсмислени предмети, стават добри адвокати.

— О, това е прекрасно! — лицето на майката на Декстър светна от облекчение. — Адвокатите печелят почти колкото лекарите, нали?

— Естествено — каза леля Пола така уверено, сякаш действително знаеше за какво говори. — Някои от тях изкарват дори повече.

— Но, мамо — възрази Декстър, — мисля, че не...

— Сетих се за нещо друго — прекъсна го леля му Пола, забравила, че Декстър изобщо е в стаята, като продължи да говори със сестра си. — Онези богати хора в Ню Йорк... сецаш ли се? На Уолстрийт? Декси може да стане като тях. Като Доналд Тръмп.

В този момент филмът по телевизията прекъсна за реклами и на екрана тръгна клип за местни избори. Майката на Декстър посочи

екрана.

— О! А политика? — предложи тя.

— Не знам дали има пари в нея — замислено каза леля Пола. — Но можем да огледаме...

— Хей! — извика Декстър и я прекъсна. Двете се обърнаха към него и го зяпнаха изненадано, а той усети как лицето му става доматеночервено. — Аз нямам ли думата?

— Ама, разбира се, Декси — успокоително каза майка му. — Какво мислиш? Как ти се струва да станеш адвокат?

— Ужасно — Декстър я изгледа ядосано. — Правото изобщо не ме интересува. Защо ще завършвам нещо, което не ме интересува?

— Да не мислиш, че мен ме интересуваше да ходя на работа в дрогерията всеки божи ден цели двацет и три години? — скара му се леля Пола. — Момче, порасни най-сетне! Понякога на хората им се налага да правят неща, за които не дават душа и сърце, за да преживеят.

— Знам — каза Декстър. — Но...

— Никакво „но“ — гласът на леля му беше непоколебим и студен. — Докато аз ти плащам сметките, няма да прахосваш скъпото си образование за глупости! Такива неща са за богаташи, които живеят от попечителските си фондове. В случай че не си забелязал, ти не влизаш в тази категория.

Майка му махаше с ръце към двамата, за да успокои обстановката.

— Хайде сега и вие — тихо говореше тя. — Да помислим...

За момент Декстър стоеше мълчаливо и гневно гледаше леля си. Защо беше помислил, че ще бъде сговорчива по този въпрос или ще вземе желанията му под внимание? Тя не беше такава и той го знаеше. Една част от него искаше да въстане, да запрати глупавите ѝ пари в лицето ѝ и да настоява да заживее своя живот, по какъвто начин реши.

Но почти веднага се отказа от идеята. За кратко щеше да е хубаво да отхвърли парите и манипулациите ѝ. Но къде щеше да се озове в крайна сметка?

Там, откъдето тръгнах, даде си сметка Декстър със свит стомах. Забит в този град с нисък стандарт и висока безработица, без перспективи, без бъдеще... и без Дейзи.

Той преглътна с труд, давайки си сметка колко близо бе до това да загуби всичко, което е харесвал през последните месеци. И какво, ако леля му е тесногръда и несговорчива. Това не беше нещо ново. Цял живот беше имал работа с ината ѝ. Трябваше да е способен да стигне до компромис, от който всички да са доволни. Все пак беше умният в това семейство.

— Добре — каза Декстър с възможно по-спокоен и сговорчив глас. — Разбирам. Но може би сметките могат да се плащат и без да си адвокат, лекар или брокер. Има толкова много други професии, които са прилично платени.

— Точно така, Декси — гласът на майка му отново прозвуча по-уверено. — Какво ще кажеш, Пола?

Леля Пола беше подозрителна, но се съгласи да го обсъдят. Тримата прекараха следващия час в разисквания над справочника на университета и интересите на Декстър. На няколко пъти Декстър се изкуши да стане и да си тръгне, особено когато леля Пола го обиди и омаловажи идеите му. Но всеки път, когато се съблазняваше да го направи, мисълта за нежното, хубаво, засмяно лице на Дейзи запечатваше устните му. Можеше да е силен в нейно име. В тяхно име.

— Значи е решено — най-сетне каза леля Пола и се облегна толкова рязко, че диванът изскърца възмутено. — Ще завършиш психология.

На Декстър не му хареса, че го каза като царска заповед. Но беше много доволен от съдържанието на думите ѝ, за да се хване за формата им.

— Добре — съгласи се той. — Нека бъде психология.

Майка му плесна с ръце.

— Добре! — извика тя. — Така пак можеш да станеш доктор. Вид доктор.

Декстър кимна и се усмихна мило. Не изпитваше особено влечение към клиничната практика, но сметна, че това може да се реши и по-късно. Що се отнасяше до него, добрата новина беше, че психологията изискваше по-малко курсове от медицината, което означаваше повече факултативи по английска литература или философия, или каквото друго искаше, и леля Пола нямаше да има право да негодува.

„Не е най-доброто решение — каза си Декстър, като се стараяше да не се почувства като първи глупак, задето остави жените да го разубедят да изостави първоначалните си планове. — Но засега психологията ще свърши работа. И кой знае — може да се окаже, че тя е моето призвание. Във всеки случай повече от химията.“

— Точно така — каза леля Пола в отговор на коментара на другата жена. — От това, което чувам, тези психари правят доста пари — тя погледна към телевизора, чийто звук беше изключен, където издокаран адвокат пледираше в съда. — Освен това, ако реши да се пробва в правото, сигурно може да кандидатства и с оценките по психология, нали?

— Разбира се — каза Декстър, макар тя всъщност да не говореше на него. Беше готов да се съгласи с всичко, само и само да му позволиха да остави трудните естествени науки, които бяха единственият провал в иначе блестящия му първи семестър. Каквото и друго леля Пола да поискаше, щеше да го преживее — поне засега.

Дори и заради това да се чувстваше малко по-малко Супер Декстър и малко повече мухльо.

Зейналото гърло на фюзелажа стоеше пред него в неясната кървавочервена светлина на залязващото слънце като портите на ада. Декстър направи всичко по силите си, за да прогони подобни фантастични видения. Той включи фенерчето си и колебливо направи крачка напред. Бризът промени посоката си и духна към него през салона на самолета, като едва не го задуши с тежката миризма на керосин, развалена храна и разлагащи се тела. Той запуши уста, не беше сигурен, че ще може да навлезе във вонята, без да се раздели с оскъдното съдържание на стомаха си.

Трябваша му няколко секунди, за да овладее разбунтувалия се стомах. Декстър стисна фенерчето си по-здраво и отново тръгна, като движеше напред-назад лъча по най-близката част на самолета. Без съмнение искаше да види къде точно влиза.

Никакви изненади, помисли си той и потръпна, като си спомни как се беше препънал в тялото на Джейсън.

Фюзелажът стоеше под невероятен обратен ъгъл, под който нито един самолет не каца. Товарният отсек беше отгоре, а пътническият салон — отдолу, седалките висяха почти отвесно от тавана. Подът, някогашният таван на самолета, беше осеян с дрехи, възглавнички, парчета метал и всевъзможни части от самолета.

Хванал малкото фенерче пред себе си като оръжие, Декстър предпазливо направи една крачка навътре във фюзелажа, след това още една. Мухите бяха навсякъде. Непрестанното им жужене го обгради и заглуши всички останали шумове. Кислородните маски все още висяха на безцветните си тръбички и Декстър потръпна, като си спомни как обезумяло беше сграбчил маската, докато самолетът с писък се беше спускал към земята. Той направи още една крачка, видя крака на някакъв мъж да стърчи, вклинен изпод смачкана метална количка за храна, и бързо извърна поглед.

„Огледай и бързо се махай оттук“, каза си Декстър, дишайки възможно най-леко в напразен опит да избегне вонята.

Стъмваше се и беше все по-трудно да вижда къде стъпва, докато напредваше внимателно стъпка по стъпка. Декстър движеше фенерчето напред-назад и забеляза, че повечето от багажните отделения, които вече не бяха над главата, зееха отворени, а от тях се показваха куфари, дрехи и други вещи. За миг се запита дали ръчната му чанта е още в багажното отделение, но бързо прогони идеята. Не си струваше да остане в този ад по-дълго от нужното — не и заради няколко чифта чисто бельо и един дезодорант.

Той се покатери върху една греда, която стоеше на пътя му, и жужащият хор на мухите за миг отстъпи място на друг звук — скръц-скръц.

Декстър се спря, сърцето му блъскаше силно, докато напрегнато се заслушваше дали звукът ще се повтори. Счуваше ли му се, или пред него наистина имаше нещо?

Декстър реши, че това са насекоми или плъхове. Мисълта за плъхове, които тичат сред телата на загиналите, го отврати и въпреки това му подейства по-успокоително от някои от другите варианти, които му минаха през главата.

Не си изкарвай акъла — твърдо си каза Декстър. — Единственото живо нещо тук съм аз, един милион мухи и може би няколко плъха или мишки, или някакви други гадинки.

Той отново тръгна напред. Подът леко се издигна и докато се изкачваше, му се наложи да се хване за висящите облегалки на седалките. Материята на възглавниците беше влажна и грапава и Декстър отмахваше ръка от нея възможно най-бързо.

Скръц-скръц.

Звукът отново стигна до него. Този път бе по-силен. А може би и по-близък.

Декстър отново замръзна. Сърцето му биеше толкова силно, че му беше още по-трудно да чуе слабия дращещ звук.

Той зашари насам-натам с фенерчето, макар че тънкият му лъч едва проникна на няколко метра в тъмнината. Слабата му бяла светлина падна върху смачкан метал, счупена табелка за тоалетна, всевъзможен багаж. Точно каквото очакваше да намери. Тогава защо съдържаше дъха си, сякаш очакваше някоя тайнствена фигура да изскочи от мрака? Фигура с гневни очи, представляваща собственото му лице...

Декстър потръпна и се опита да прогони видението. Това не беше нито мястото, нито моментът да се притеснява за тайнствения си двойник. Беше тук да търси Дейзи. Нищо повече.

Това му напомни... Декстър отново раздвижи лъча на фенерчето и се насили да погледне няколко тела, които лежах под разхвърляните останки. На няколко пъти му се повдигна от гледката, но всеки път преглъщаше и продължаваше. Като се опитваше да не мисли на какво би приличала приятелката му, ако я намери тук, той продължи да търси, ред след ред.

Скръц-скръц-скръц.

Декстър стисна зъби, решен този път да не обръща внимание на звука. И тогава изведнъж нещо се удари в него и той подскочи, сърцето му замалко не изскочи от гърдите, когато си представи как нечия ненаситна ръка го сграбчва и го завлича нанякъде в тъмнината. В паниката Декстър се препъна в собствения си крак и тежко падна върху една купчина, вдигайки облак задушлив прах. Когато насочи лъча на фенерчето си нагоре през запрашения въздух, Декстър видя, че го беше „сграбчил“ провисналият метален край на един предпазен колан.

Туп.

Последният звук, по-силен от другите, го накара да подскочи отново и той едва не изпусна фенерчето. Това не приличаше на плъх.

— Х-хей! — тихо се провикна Декстър. Чувстваше се малко глуповато, въпреки че беше уплашен не на шега. Той бавно се изправи на крака. Размаха свободната си ръка, за да прогони прахта. — Има ли някой?

— Никой, освен нас — отвърна нисък глас от тъмнината пред него.

Декстър потисна вика си и импулса да побегне с всички сили.

— Кой е? — остро попита той, засрамен от факта, че гласът му притрепери. — Кой е там?

Той насочи фенерчето си към източника на гласа. Изведнъж много по-силен лъч светна срещу него и за момент го заслепи. Той присви очи, направи крачка настрана, за да избяга от безмилостния блясък, и замалко не се препъна отново.

Някакъв мъж рязко се спусна от мястото си над едно от отворените багажни отделения. Той беше висок, слаб, рус, със

саркастична усмивка и Декстър веднага го позна. Казваше се Сойер и Декстър го беше чул по-рано през деня да предлага цигари за продажба на един от другите отшелници.

— А, ти ли си? — каза Декстър и едва не припадна от облекчение. — Какво правиш там?

— И аз мога да ти задам същия въпрос — провлечено отвърна Сойер. — Да не би Джак да те е пратил да ме следиш?

— Джак? — повтори Декстър. — Какво искаш да кажеш?

Сойер лениво сви рамене и издърпа до себе си добре натъпкана раница.

— Ако искаш, кажи на доктора, че съм се върнал за още — каза той. — На мен не ми пука. Имам точно толкова права над тези неща, колкото и той. И той го знае!

Декстър нямаше представа за какво говори Сойер.

— Добре — тихо каза той и отстъпи назад. — Ще те оставя.

Сойер го гледаше с любопитство.

— Знаеш аз какво правя тук — каза той. — Но не ми каза ти какво правиш. Търсиш ли нещо?

Декстър не си направи труда да му отговори, че първата част от твърдението му не е вярна. А и не му се искаше особено да го осветлява за втората. Нещо в начина, по който го гледаше Сойер, го караше да се чувства много неспокойно.

— Нищо — каза той. — Просто... а... търсех един човек. Това е.

Без да дочака отговор, Декстър се обърна и се понесе бързо надолу по наклонения метален под — таван. Той избегна смачканата количка за храна, прескочи куп незначителни отломки и най-сетне изскочи от тъмната воняща, жужаща вътрешност на самолета в относително хладния и свеж вечерен въздух.

Декстър не се обърна. Той бързо се отдалечи от самолета. Още не можеше да прогони образа на Сойер. Очите му блестяха на светлината на фенерчето, докато бдително беше гледал Декстър, преценявайки колко струва. Егоистичното коварство в очите му напомни на Декстър за някого, макар за нищо на света да не можеше да си спомни за кого.

Декстър погледна лукавите сиви очи на леля си и се опита да не издаде поредната си лъжа.

— И затова трябва да се върна един ден по-рано, за да се подготвя за изпита.

Той се изненада колко небрежно и нормално прозвуча извинението му. Без да знае дали да се възхищава, или да се притеснява от нарастващата си способност да лъже, Декстър зачака да види дали леля му ще се хване.

Тя сви рамене, обърна се и погледна към телевизора, от който гърмеше любимият ѝ сапунен сериал.

— Прави каквото трябва — каза тя. — Но ще трябва да компенсираш през пролетната ваканция.

— Разбира се — отвърна Декстър успокоен, че не е заподозряла нищо. Майка му също бе приела извинението без въпроси.

„Май ставам много добър в лъжите — помисли си той и бързо излезе от стаята. — Сигурно се дължи на практиката, която натрупах в последно време.“

Той изпита познатия пристъп на вина. Колкото и да се опитваше да представи пред себе си нещата като „създаване на нова действителност“, Декстър прекрасно знаеше, че това са най-обикновени лъжи. Нямахше абсолютно никакви угризения за това, че мами леля си Пола, а за това, че мами майка си, изпитваше съвсем леки — предполагаше, че ако научи, не само ще му прости, но може дори и да го разбере.

Но колкото повече време минаваше, толкова по-зле се чувстваше спрямо третия човек, оплетен в лъжите му — Дейзи.

„Имах ли избор — помисли си Декстър и си представи засмяното ѝ лице. — Ако не го бях направил, сега нямаше да сме заедно.“

Щом се върна в студентското градче, Декстър се по чувства малко по-добре. Все пак нали затова го правеше. Може би някой ден щеше да измисли начин да слее двата си живота, без да опропасти

всичко. В това време трябваше да жонглира с всичките топки и да се моли късметът да не му изневери.

А на късмета му предстоеше да се изправи пред следващото голямо изпитание — запознанството със семейството на Дейзи. Декстър си пое дълбоко дъх и се спря във фоайето на един скъп италиански ресторант близо до студентското градче, за да оправи яката на ризата си. Тук имаше среща с Дейзи и родителите ѝ. Нямахше търпение да я види пак — трите седмици без нея му се бяха видели като три години, — но запознанството с родителите ѝ го изнервяше. Какво щяха да си помислят за него? Щяха ли веднага да прозрат през него и да разберат, че не е за дъщеря им?

— Мога ли да ви помогна? — уморен сервитьор на средна възраст се приближи към него и прекъсна тревожните му мисли.

— Ами — неуверено отвърна Декстър. — Трябва да се срещна с едни хора...

— Име? — отегчено попита сервитьорът.

— Декстър Стъбс.

Сервитьорът вдигна вежди.

— Така ли се казват хората, с които имате среща?

— О, не! Извинявайте. Мислех, че питате за моето име — извинително се усмихна Декстър. — Имам среща с господин и госпожа Уорд.

— О! Насам, сър! — поведението на сервитьора тутакси се промени. Той се изпъна и мазно се усмихна на Декстър.

Декстър го последва в салона. Веднага видя Дейзи. Тя седеше на една маса заедно с широкоплещест мъж със стоманеносива коса и елегантна блондинка, която много напомняше на Дейзи след трийсет години.

— Здравейте — едва-едва каза Декстър, докато приближаваше масата.

— Декстър! — Дейзи скочи от мястото си и се втурна да го прегърне. — Липсваше ми! — прошепна тя в ухото му. Топлият ѝ дъх погали врата му. Тя го хвана за ръка и двамата изминаха оставащите няколко крачки до масата.

— Татко, мамо, това е Декстър Стъбс.

— А, Декстър — госпожа Уорд се усмихна мило. — Много се радвам най-сетне да се запознаем. Дейзи толкова много говори за вас,

че имам чувството, че ви познавам.

— Благодаря. И аз се радвам да се запознаем — каза Декстър.

В това време господин Уорд се изправи. Той беше много висок и когато проговори, дълбокият му глас избумтя в ресторанта.

— Господин Стъбс — каза той и протегна ръка. — За мен е удоволствие, млади човече. Заповядайте! Седнете! Да се опознаем.

След няколко минути общи приказки Декстър усети, че леко се отпуска. Както и бе очаквал, господин и госпожа Уорд малко го притесняваха, макар да бяха приятни и дружелюбни хора. Най-хубавото от всичко бе, че, изглежда, го приемаха за такъв, за какъвто се представяше, без съмнения или неодобрение.

— Дейзи ми каза, че смяташ да продължиш с медицина, Декстър — каза госпожа Уорд тъкмо когато сервитьорът пристигна с поръчката им. — Струва ми се много интересно.

— Всъщност плановете ми се промениха малко — отвърна Декстър и се почувства неловко. — Смятам да запиша психология.

Дейзи го погледна изненадано.

— Така ли? — каза тя. — Страхотно. Кога го реши?

— През ваканцията — той сви рамене. — Нямах възможност да ти кажа. Просто така стана.

— Психология, а? — господин Уорд вдигна поглед от спагетите, които солеше. — Не е лошо да си част от този бранш в днешно време. Психологията може да е много доходоносно занимание.

Декстър се усмихна леко.

— И аз така разбрах.

— Все повтарям на Дейзи, че трябва да учи нещо по-практично от английска литература — продължи господин Уорд, остави солта и майсторски завъртя няколко спагети с върха на вилицата си. — Финанси, икономика, дори маркетинг — нещо, което може да се използва.

— Хората използват английски, татко — леко смутена възрази Дейзи. Тя погледна Декстър. — Съжалявам, Декс. Понякога татко е малко досаден на тази тема.

— От време на време някой трябва да ти припомня как стоят нещата в живота, скъпа — отвърна господин Уорд. — Парите не растат по дърветата. Трябва да мислиш в перспектива, дори и да не смяташ, че някога ще ти се наложи да се притесняваш за пари.

Декстър се почувства неловко. Думите на господин Уорд много напомняха на леля Пола.

Не, всъщност, не напомнят на леля Пола, каза си Декстър. Поне господин Уорд знае за какво говори — той печели пари. Не ги замъква от хората като леля Пола. Съвсем различно е.

— Е, Декстър — госпожа Уорд се обърна и му се усмихна, явно изгаряше от желание да смени темата. Тя го потупа по ръката. Отрупаната ѝ с диаманти венчална халка леко чукна кокалчетата му. — Не ни каза нищо за родителите си. Какви са те?

— А... — Декстър преглътна с мъка. Нервността го обзе светкавично. Той положи всички усилия отговорите му да имат връзка с историята за адвокатската практика и образованието на измислените му родители.

— О! Тате! — обади се Дейзи. — Съвсем скоро разбрах, че братовчедът на Декстър е банкер. Страхотно, нали?

— Интересно — господин Уорд вдигна вежда и поглед на Декстър. — Как се казва? Може да го познавам.

Декстър преглътна с мъка.

— Всъщност става дума за братовчедка ми — отвърна той и му се прииска никога да не беше измислял тази подробност. — Тя живее в Швейцария. Едва ли се познавате... Казва се Полин Смит.

— Полин Смит? Швейцария? — господин Уорд се за мисли за миг, след това поклати глава. — Не. Нищо не ми говори. Трябва да ѝ кажеш да ми прати един имейл, ако реши да влезе в голямата игра. Мога да я прехвърля в парижкия ни офис или в лондонския, ако предпочита.

— Ще ѝ предам, сър — отвърна Декстър, успокоен, че не е позволил на нещо толкова незначително да му подложи крак. Отсега нататък трябваше да внимава малко повече с измислиците, иначе нещата, които вече беше съчинил, можеха да излязат от контрол.

Остатъкът от вечерта премина гладко. Декстър гледаше как сервитьорът носи сметката и не можеше да повярва, че се е справил. Сякаш току-що беше взел особено тежко контролно по новия си живот и при това бляскаво.

Пред ресторанта четиримата се сгушиха един до друг в студения януарски вятър, за да си кажат довиждане. Родителите на Дейзи вече

бяха оставили нещата ѝ в общежитието и мерцедесът им ги чакаше до тротоара, за да ги откара обратно във Вирджиния.

— Толкова се радвам, че се запознахме, Декстър — топло каза госпожа Уорд и хвана ръката му. Носеше меки кожени ръкавици. — Надявам се, че скоро пак ще се видим.

— Да, да — съгласи се господин Уорд. Беше изпил няколко чаши вино на вечеря и бузите и носът му се бяха зачервили. — Имам страхотна идея. Ела ни на гости през следващата ваканция. Смятаме да направим една семейна екскурзия някъде — може би в Токио или Сидни. Зависи как се развият плановете ми с работата.

Дейзи зяпна.

— Страхотна идея, татко! — тя се обърна към Декстър със светнали от нетърпение очи. — Какво ще кажеш?

— Ами, много мило от ваша страна — заекна Декстър, сварен неподготвен. — Ще трябва да видя какви са плановете на нашите и ще ви кажа.

Господин Уорд кимна и погледна часовника си.

— Хайде, Алисия — обърна се към жена си. — Искам да излезем на пътя, преди да е станало много късно, за да се обадя в офиса...

Следващите няколко минути преминаха в прегръдки и сбогувания. Декстър остана зрител през по-голямата част на раздялата, притеснен от поканата на господин Уорд. Как щеше да се оправи този път?

Най-сетне господин и госпожа Уорд си тръгнаха и оставиха Декстър и Дейзи сами. Дейзи пхна ръка в неговата и се притисна към него с тракащи зъби.

— Хайде по-бързо да се прибираме в общежитието — каза тя. — Замръзвам.

Двамата тръгнаха.

— Родителите ти са много мили — каза Декстър.

— О, харесаха те и те! Веднага го разбрах — Дейзи на клони глава на една страна и му се усмихна. — Татко със сигурност те хареса, иначе нямаше да те покани на екскурзията — тя потръпна. Но дали беше от студ, или от вълнение — Декстър не можеше да определи. — Нали ще бъде много хубаво! Надявам се да отидем в Австралия! Умирам да отидем! Никога не съм била там. О! Сигурно ще се запознаеш и с по-големия ми брат Джейсън. Той работи за баща

ми и отпуската му ще стигне, за да дойде — Дейзи се изсмя. — Ще го харесаш. Пълна откачалка е.

Декстър прочисти гърло.

— Да, сигурно ще е страотно — каза той. — Но както вече споменах, първо ще трябва да видя какво са намислили нашите. Сигурно и те ще имат някакви претенции към мен.

Дейзи го погледна с разширени очи.

— О, този път трябва предварително да наредиш нещата! — настоя тя. — И да ти кажа, че може да отсъстваме няколко дни от занятия. Татко обича да имаме по две пълни седмици, където и да ходим — тя стисна ръката му по-силно в своята. — Е, ще поговориш ли с вашите? — заумилква се Дейзи.

— Не се притеснявай — отвърна Декстър, без да знае какво друго да каже. — Ще измисля нещо.

Това като че я задоволи — поне за момента — и Декстър бързо смени темата с приближаващия втори семестър. Но част от съзнанието му остана на другата тема, която не му даваше мира. По-ранното връщане през тази ваканция му беше създавало достатъчно трудности. Как щеше да се оправи този път?

А и семейството ми няма да е единственият проблем, напомни си той, докато двамата с Дейзи вървяха към общежитията. Ами нейното? Да, наистина, успех един час на вечеря да остана в образ и да ги убедя, че аз съм Супер Декстър. Но две седмици заедно са съвсем друга работа...

— А, замалко да забравя — не се притеснявай за разходите по екскурзията — каза Дейзи внезапно, прекъсвайки разказа за новата програма в университета. — Сигурно татко ще плати почти за всичко. Така че можеш да кажеш на вашите, че даже ще спестят пари, като те пуснат — тя се разсмя, доволна от изказването си.

Дъхът на Декстър секна. И през ум не му беше минало за тази страна на новия му проблем. Никога нямаше да може да плати дори част от такава екскурзия. Всъщност дори нямаше паспорт.

„Добре — мрачно си помисли той. — Как ще се оправи Супер Декстър?“

Вторият семестър създаде толкова много работа и на двамата през следващите няколко седмици, че Декстър успя почти напълно да избегне темата за екскурзията на семейство Уорд. От време на време Дейзи му вадеше душата с нея, но той винаги успяваше да се измъкне. Още не можеше да стигне до подходящо решение.

Един ден Декстър седна на мястото си за курса по американска литература, който и двамата посещаваха през този семестър, и установи, че като никога този път Дейзи е дошла преди него. Той остави раницата си на земята, а Дейзи се наведе към него и го целуна.

— Мислех, че няма да дойдеш — каза тя. — Цяла нощ ли четете?

Декстър извади от раницата си измачкан екземпляр на „Принцът и просякът“ от Марк Твен, последната книга от конспекта по американска литература.

— Почти — отвърна той и ѝ се усмихна широко. — Ако не ме разсейваше толкова много, щях да свърша повече работа.

Тя се разсмя.

— Не ми ги пробутвай тия на мен — каза Дейзи. — Ти обичаш да те разсейват.

— Може би — закачи се Декстър, остави книгата на чина и се наведе, за да извади тетрадката и химикалката си. Когато се изправи, Дейзи го гледаше напрегнато, а закачливото изражение бе изчезнало от лицето ѝ.

— Какво има? — попита той внезапно смутен. — Да нямам нещо на лицето?

— Не — сериозно отвърна Дейзи. — Просто си мислех колко ни е хубаво заедно. И колко хубаво може да си прекараме на екскурзията с нашите.

— О! — дъхът му секна. Почувства се като в капан от внезапната смяна на темата. Очите му се стрелнаха към дъното на стаята, но нямаше и следа от професора, който можеше да го спаси от отговора. — Нали ти казах — неубедително каза Декстър, — че трябва да говорим с нашите.

Сините ѝ очи леко просветнаха и той с изненада видя, че Дейзи преглъща сълзи.

— Сигурен ли си, че искаш да дойдеш? — тихо го попита тя. — Ако не искаш да прекарваш толкова много време с мен или има

някаква друга причина, каквато и да е, моля те, кажи ми. Предпочитам да знам истината.

— Не! — ужасен побърза да каже Декстър. Как може да си помисли, че не иска да е с нея всяка секунда? — Не ставай смешна! Няма такова нещо!

— Просто ми се струва, че не искаш да дойдеш — Дейзи сви рамене и се загледа в чина. — Вече прекарахме една ваканция разделени. Не искам да ни става навик.

Сърцето на Декстър блъскаше лудо. Не знаеше какво да прави с ръцете си. Той взе „Принцът и просякът“ и я замачка.

— И аз не искам — каза той. Изведнъж усети как гърлото му се стегна. Дейзи непрекъснато му повтаряше, че го обича. Но, осъзна той, до този момент не беше посмял да ѝ повярва. Сега, след като си даде сметка, че думите ѝ може да са истина, се почувства уплашен, нервен и малко объркан. — Не се притеснявай. Ще имам грижата да не стане навик. Сигурен съм, че родителите ми ще разберат...

Дейзи ахна, лицето ѝ светна.

— Значи ще дойдеш на екскурзията? — попита тя. — Със сигурност?

— Със сигурност — увери я Декстър и се усмихна на неприкритата радост в сините ѝ очи.

Усмивката му бързо изчезна, щом професорът влезе в стаята и настъпи тишина. Сега, след като обеща да отиде на екскурзията, изпита невъобразим ужас.

„Трябва да замина с тях — мислеше си той. — Не мога да рискувам да загубя Дейзи. Тя е най-важното нещо на света. С останалото мога някак си да се оправя...“

Декстър забеляза, че другите студенти търсят страница в книгите си, взе своя екземпляр и отвори напосоки. Макар да не схващаше написаните думи, той изведнъж изпита силно разбиране към един от героите в книгата, за когото беше чел предната вечер — селянчето, хванато в капана на света на богатствата и привилегиите, от който нямаше понятие.

Изведнъж Декстър си спомни, че в книгата всички станаха много по-щастливи, щом истината излезе наяве. За миг се запита дали и в неговия случай може да стане така.

„Може би краят на света няма да дойде, ако Дейзи разбере истината за мен — помисли си той и я погледна с крайчеца на окото си. — Все пак, вече ме обича...

Не, не ме обича. — Друг глас в главата му, много по-суров и много по-скептичен, прекъсна мислите му. Тя не обича теб. Тя обича Супер Декстър. И не го забравяй, ако искаш да я задържиш.“

Декстър остави колкото беше възможно по-голямо разстояние между себе си и фюзелажа и отчаяно се опита да забрави всичко, което видя там — особено Соьер. Но колкото и бързо да вървеше, подигравателните сиви очи на другия мъж го следваха и прогаряха мозъка му като нажежена дамга.

„Какво ми става? — запита се Декстър и леко се затича към брега, като остави лагера зад себе си. — В самолета не стана нищо. Тогава защо ме прихващат такива?“

Но разбра, че не е възможно да обори паниката си. Той увеличи темпото, заобиколи едни големи камъни и едва не се блъсна в двойка корейци. Двамата стреснато вдигнаха очи към него. Караницата им беше отминала и в момента приготвяха островното си суши. Азиатецът подреждаше парченцата върху поднос, а жената внимателно отстраняваше лигавите изрезки от друго парче.

— И-извинете — измънка Декстър. Стомахът му се разбунтува при вида на полупригответените парчета морска храна. На бързо отслабващата светлина на залязващото слънце те сякаш се издуха и засветиха със зловещо розово сияние. — Извинявайте. Извинявайте много.

Мъжът разтревожено каза нещо на корейски. Но дори и да го беше казал на английски, Декстър пак не беше сигурен дали щеше да го разбере и да му отговори. Онези очи все още го преследваха, гледаха го от разбития фюзелаж и той трябваше да избяга. Ако не се махнеше, нещо ужасно щеше да се случи. Нямахше ни най-малка представа какво, но знаеше, че трябва да избяга.

— Трябва да тръгвам — каза той и продължи, а кореецът, все още разтревожен, протегна ръка към него. — Извинявайте.

Декстър остави двойката зад гърба си и я погледна едва когато се отдалечи на безопасно разстояние. Те отново се бяха заели със заниманието си, свели глави една до друга. За миг Декстър изпита завист — въпреки хаоса на острова, двойката като че бе изградила

свой собствен уединен свят. Беше хубаво — те сякаш вече се чувстваха у дома си, само защото се имаха един друг.

Разбира се, това може да се дължи и на факта, че никой не разбира и думичка от езика им, каза си Декстър. Доколкото знаем, може дори да не са двойка. Може да са напълно непознати, или брат и сестра, а може да се мразят силно, или да са международни шпиони, които кроят как да ни избият...

Той се обърна отново и внезапен пристъп на световъртеж едва не го събори на земята. Стомахът му се обърна, гърлото го стегна и някъде в недрата на съзнанието си Декстър смътно разбра, че трябва да се махне от задушавачата жегга на плажа. Той свърна към тропическата гора и се заклатушка в сянката на дърветата. Не след дълго вече си пробиваше път през поляна, отчасти потънала в сянка, покрита с висока до гърдите полюляваща се светлозелена трева. Стръковете бяха удивително твърди и остри и блестяха от дъжда, паднал по-рано през деня.

Отвъд поляната се простираше горичка стари дървета със светли разкривени стволове. Там, под сянката на леко поклащащите им се листа, които почти напълно спираха лъчите на залязващото слънце, беше доста по-тъмно. Декстър слепешката продължи да навлиза в джунглата, образът на нахиленото лице на Соьер бавно избледняваше в съзнанието му, заменен от това на чудовищно дебела жена с кожа, покрита с белези от дребна шарка и изгорена коса. Очите ѝ го гледаха обвинително. „Какво ти става, момче? — крещеше тя в главата му. — Вече не знаеш ли кой си?“

— Не — измънка той, вдигнал ръце към ушите си, сякаш така щеше да спре тирадата на жената. Декстър нямаше представа коя е, но беше убеден, че я познава. Или я беше познавал. Или щеше да я познава... Беше трудно да държи сметка за времето при настоящето състояние на съзнанието си.

Декстър се отпусна до едно дърво, за да си почине. Той избърса потта, която се стичаше по лицето му, и затвори очи. Но лицето на жената не се скри. Тя чакаше. Той отново отвори очи и погледна през листата на дърветата. Тъмнорозова резка, която прорязваше притъмняващото небе като рана, прикова погледа му. Без да знае защо, му се приплака от гледката.

„Трябва да се стегна — помисли си Декстър и положи всички усилия, за да успокои пулса си. — Съсредоточи се, Декстър. Мисли за нещо леко, за нещо приятно и истинско...“

Първото, което изскочи в главата му, разбира се, беше Дейзи. Той се съсредоточи върху веселото ѝ хубаво лице, с любов, попивайки всяка извивка на страните и устните ѝ. Но след миг щастливото лице на Дейзи започна да се мръщи и след броени секунди нежните ѝ черти се разкривиха в силна гневна гримаса.

Шокиран и разтревожен, Декстър се отврати от видението... Беше гузен, макар да не знаеше защо. Това имаше ли нещо общо с караницата им в Сидни, със спора, за който не можеше да си спомни ясно?

— Какво става? — запита той видението на Дейзи в главата си. — Моля те, Дейзи, кажи ми какво има, за да го поправя! Кажи ми за какво се карахме в Сидни...?

Гласът му отказа и той изхълца отчаяно. Някъде в съзнанието си знаеше, че отново се е обезводнил и започва да халюцинира. Но вместо, както обикновено да му стане лошо, той се почувства и изгубен, и не на място, и объркан.

Декстър...

Призрачният глас отекна наоколо и той не знаеше дали идва от главата му, или от джунглата.

— Дейзи? — неуверено прошепна той.

Декстър се изправи, олюлявайки се на крака, и трескаво се огледа. Тя тук ли беше? Беше ли я намерил най-сетне?

Декстър...

Този път шепотът беше по-настоятелен.

— Идвам, Дейзи! Тук съм! — извика той.

Той се втурна в джунглата. Неведнъж се препъна в корени и камъни, но се улавяше за някое дърво и продължаваше напред. Дишането му беше неравно. Усещаше въздуха, плътен като вода, в дробовете си. Беше убеден, че Дейзи го чака някъде там — зад следващото дърво, след следващия завой на пътеката...

Трябваше да я намери. Това беше единственото нещо, което можеше да оправи всичко. Знаеше го като две и две — четири.

Най-накрая заобиколи един оплетен гъсталак от лозници и на поляната пред себе си мерна кичур руса коса.

— Дейзи! — извика Декстър. Сърцето му се изпълни с облекчение. — Дейзи, аз съм! Чакай!

Той се хвърли към поляната, задъхан от облекчение. И тогава се закова на място. Дъхът му спря. Там, на поляната, застана до Дейзи, покровителствено обвил раменете ѝ с ръка, беше... той. Другият Декстър.

— Какво правиш тук? — попита го другият Декстър, свали ръка от раменете на Дейзи и пристъпи напред.

— Аз... аз дойдох да потърся Дейзи — заекна Декстър. — Дейзи, това съм аз... Декстър.

— Аз съм Декстър — каза другият. Думите му зловещо отекнаха. Той подръпна леко раздърпания подгъв на блузата си със свободната си ръка. — И не го забравяй никога! Защото аз винаги ще съм истинският Декстър, независимо какво правиш!

— Не! — уплашено извика Декстър. — Дейзи, не го слушай... той лъже!

— Тя знае истината — спокойно каза другият Декстър. — Знае, че не съм аз този, който лъже. Противно на теб. Жалък си! Криеш се зад фалшиво име и фалшива самоличност!

— Не знам за какво говориш — възрази Декстър. Но нещо в думите на другия Декстър изпълни сърцето му с отвращение и срам. Можеше ли да е истина? Но как?

— Дейзи! — примоли се той и се обърна към нея с разтворени ръце. — Моля те, Дейзи...

— Декстър, какво ти става? — погледна го тя. Горната ѝ устна беше изкривена в погнуса. — Ела на себе си! Господи!

— Много състрадателно. Сериозно, Декстър — присмехулният тон на другия Декстър се усилваше и заглъхваше като нестабилен радиосигнал и оставяше след себе си само безпокойство и страх. — По-добре да те върнем на плажа.

Декстър премига, когато лицето на другия Декстър заплува и се разми до неузнаваемост.

— Какво... какво става? — прошепна Декстър.

Той сложи ръце на очите си и ги притисна силно. Разноцветни кръгчета и искри затанцуваха зад клепачите му. След това лицето на дебелата жена се върна. Тя му се хилеше с подигравателната усмивка на Сојер и дъвчеше парче от сушито на корейската двойка. Странни,

несвързани образи се заблъскаха из съзнанието на Декстър като топките в сферата на тотото... тотото, което леля му гледаше почти всеки ден с надежда, че късметът ще я споходи...

„Леля ми... — помисли си той объркан, когато лицето на дебелината жена отново му се ухили злобно. — Леля Пола...“

Той чу някакъв звук и отвори очи тъкмо навреме, за да види как „другият“ внезапно тръгва към него. Декстър отстъпи, напълно убеден, че другото му Аз иска да го убие, като го погълне и го измести.

— Не! — извика той и вдигна ръце да се защити. — Недей! Аз съм... аз все още съм Декстър!

— Декстър? — другият го сграбчи за ръката и изведнъж лицето му трепна и се пререди в напълно непознати черти.

— Буун? — неуверено каза Декстър. Той погледна към мястото, на което допреди секунда беше седяла Дейзи, и видя Шанън, която го гледаше с нескрита изненада. — Шанън? Какво правите тук?

— Не говори, приятел — Буун го прихвана през раменете. — Да отидем на плажа. Джак трябва да те види.

— Но, но Дейзи...

— Вдигни му главата, Буун... припада!

Дейзи...

Съзнанието на Декстър вече не можеше да задържи образа. Той се предаде и го изгледа как отлита като пеперуда в ефира. След това се отпусна на ръката на Буун. Съзнанието му стана искрящо сиво и неясно.

— Горе главата, Дексо!

Декстър се обърна точно навреме, за да избегне удара по главата с кутията сода, която Джейсън изстреля от другата страна на басейна. Декстър улови кутията и се усмихна леко, когато братът на Дейзи се разкикоти силно на изненаданата му физиономия.

— Порасни най-сетне, Джейс! — смъмри го Дейзи, излегнала се на плажната си кърпа. — Забрави ли, че вече не си в колежа!

— Няма такова нещо като бивш колежанин.

Плътните устни на Джейсън се разтеглиха в усмивка и той дяволито намигна на Декстър. След това се засили, направи предно салто и цопна в басейна сред фонтан от пръски, които стигнаха до Дейзи и я накараха да се разпищи.

Декстър се насили да се разсмее. Бяха минали само няколко дни от екскурзията им до Сидни, а вече беше отегчен от шутовщините на Джейсън. По-големият брат на Дейзи беше общителен и обичаше забавленията, точно както тя му го беше описала. Проблемът беше, че много често поведението му граничеше с досада. Той беше на двайсет и три, но чувството му за хумор беше останало в седми клас.

Госпожа Уорд погледна над слънчевите си очила и промени положението си в шезлонга си.

— Стига, Джейсън — нежно каза тя, когато синът ѝ излезе над водата и заплува към ръба на басейна. — Не създавай главоболия, чу ли ме? — тя остави списанието, което четеше, седна в шезлонга и се протегна. След това се огледа. — Басейнът е прекрасен, нали?

— Да — съгласи се Декстър.

Басейнът и целият хотел бяха по-хубави и от най-смелите му мечти. Трестайният апартамент, който господин и госпожа Уорд бяха резервирали, беше по-голям от къщата на майка му.

Той трепна при мисълта за майка си. Гласът ѝ беше прозвучал откровено тъжен, когато ѝ се беше обадил, за да ѝ каже, че тази ваканция ще бъде в чужбина по програма за обмен на студенти. Но

щом леля му Пола беше разбрала, че това може да бъде от полза за някоя добре платена работа след дипломирането, бързо убеди сестра си, че е нещо много добро за Декстър.

„Иска ми се да не ги лъжех — помисли си Декстър неспокойно. — Като че всичко, което казвам напоследък, е лъжа...“

Въпреки опасенията му, трябваше да признае, че до момента пътуването до Сидни вървеше доста добре. За негова радост, господин и госпожа Уорд бяха настояли да поемат всичките му разноси, включително и скъпия самолетен билет — бизнес класа, не каква да е. От пристигането им в Австралия господин Уорд прекарваше повечето време в работа, а те разглеждаха забележителности, пазаруваха и седяха край басейна. В края на седмицата господин и госпожа Уорд заминаваха за Япония, където господин Уорд имаше работа. Но Дейзи и Джейсън, а следователно и Декстър, решиха да останат в Австралия и да се върнат без тях. Декстър с нетърпение очакваше да прекара тези няколко дни с Дейзи без зоркия надзор на родителите ѝ. Разбира се, оставаше Джейсън...

Декстър отвори содата, която Джейсън му беше хвърлил. Кутията изсъска, пяната изскочи от нея и той бързо грабна кърпата си, за да попие течността. Екземплярът му на „Принцът и просякът“, който лежеше на хавлията, падна на земята.

Госпожа Уорд се наведе и взе книгата. Тя погледна корицата.

— Марк Твен, а? — каза тя. — Харесва ли ти, Декстър?

— Разбира се — отвърна той. — Четохме я през семестъра, но реших да я включа в курсовата си работа, която трябва да предам малко след като се върнем. Затова я взех да я прегледам.

Госпожа Уорд прелисти книгата и кимна.

— И аз съм я чела в колежа — каза тя. — Интересна история. На каква тема е курсовата ти работа?

— Остави го на мира, мамо — обади се Джейсън, преди Декстър да бе успял да отговори. Джейсън беше още в басейна, здравите му загорели ръце лежаха на ръба. — Дексо е дошъл да си почине, не да си говори със старците за колежа.

Госпожа Уорд се засегна леко.

— Никой не те кара да слушаш, Джейсън — смъмри го тя. — Извинявай, ако ти досадих, Декстър.

— Да, престани, Джейс — обади се и Дейзи.

Настъпи миг неловка тишина. Декстър се чувстваше странно виновен, макар да не беше направил нищо нередно. Той се запита дали да не пренебрегне думите на Джейсън и да отговори на въпроса на госпожа Уорд. Но пък, от друга страна, изобщо не беше сигурен дали иска да обсъжда живота на много богатите и много бедните с нея. Като се замисли, „Принцът и просякът“ малко приличаше на неговата собствена история.

Най-сетне госпожа Уорд въздъхна и стана.

— Ще отида да си взема един душ — каза тя. — Баща ви каза, че срещата ще свърши навреме и тази вечер ще вечеря със семейството.

— След малко идваме, мамо — каза Дейзи. Щом госпожа Уорд си тръгна, тя се нахвърли върху брат си. — Не се дръж така с нея — остро каза Дейзи. — Двамата с татко ти платиха екскурзията.

Джейсън сви рамене. Беше обиден.

— По-спокойно, де. Майтапех се и тя го знае.

Дейзи въздъхна, стана и започна да си събира нещата.

— Хайде, Декстър — каза тя. — Омръзна ми да плувам.

Два часа по-късно петимата бяха облечени за вечеря и бяха в много по-добро настроение. Каквито и неприязнени чувства и напрежение да бяха измъчвали семейство Уорд, явно бяха забравени от всички, освен от Декстър. Дейзи, Джейсън и родителите им бърбеха и се шегуваха непринудено, когато влязоха в осветения от свещи ресторант за морска храна на няколко пресечки от хотела им. Незабавно бяха настанени на уединена маса в изискания двор на заведението.

— Е — изведнъж каза господин Уорд и се обърна към Декстър. — Как върви психологията, младежо?

Макар господин Уорд да се държеше извънредно мило, Декстър се смущаваше. Сякаш двамата говореха на различни езици — или поне на различни диалекти. Декстър не можеше точно да каже защо имаше такова чувство, но беше безпомощен и винаги оставаше с усещането, че малко не е в час, когато господин Уорд говори с него.

— Идеално, сър — учтиво отвърна той. — Часовете по психология, които записах през този семестър, много ми харесват. Професорът ми е много готин. Каза ми да си помисля за аспирантура или научни изследвания.

— Чудесно — каза господин Уорд и постави салфетката в скута си. — Но ако избереш изследванията, гледай да влезеш в някоя корпорация. Не ти трябва да се забиеш в академичното гето. Ти си умно момче. Заслужаваш добър живот.

— О, тате — Дейзи, която слушаше разговора, завъртя очи. — Не го слушай, Декстър. Мисли, че всичко извън Уолстрийт е гето.

Декстър се усмихна неловко, а другите се засмяха разбиращо. Започваше да мисли, че първото му впечатление от вечерята им в италианския ресторант е било вярно — непрестанните коментари за пари, които господин Уорд правеше, му напомняха за леля Пола, въпреки че във всяко друго отношение двамата бяха на светлинни години един от друг.

Господин Уорд отпрати с ръка някаква муха, която жужеше наоколо, и погледна към сина си, който седеше срещу него.

— Много жалко, че Джейсън не е наследил моя интерес към бизнеса — каза той. — Ако оставиш на него, сега щеше да свири на китара в някой вертеп и да живее от социални помощи.

Джейсън изсумтя.

— Стига вече, тате — раздразнено каза той. — Печелиш. Работя за компанията ти. Престани вече с грехопаденията ми.

— Стига сте се карали — гласът на госпожа Уорд беше както винаги тих, но тонът ѝ беше твърд. — Трябваше да прекараме една хубава и спокойна ваканция. Хайде да си поговорим за нещо приятно. Какво ще кажете?

Останалите не възразиха, когато тя заговори за това какви забележителности смята да разгледат на другия ден.

Останалата част от вечерта премина в разговори за общи неща. След това, когато господин и госпожа Уорд отидоха да изпият по едно питие в бара на хотела, а Джейсън се запиля да търси базар, Дейзи и Декстър си направиха една интимна разходка из вечерните улици на Сидни. Вечерта беше топла, с едва доловим бриз и Декстър веднага усети как се отпуска.

— Хубаво е — тихо каза Дейзи след малко.

— Да — Декстър огледа околността, наслаждавайки се на бриза, който идваше от пристанището. — Сидни е много хубаво място. Но е странно... — той се отнесе замислено.

— Кое? — попита Дейзи. — Архитектурата ли?

Той сви рамене.

— Да — отвърна той. — Всеки път, когато завием зад някой ъгъл и видя прочутата сграда на операта, или когато влезем в някой магазин, в който свири характерната им музика, или пък чуя този австралийски акцент, се чувствам на непознато и екзотично място. Но пък друг път, като сега... — той махна с ръка към тихите улици. — Бихме могли да сме, в който и да е град на света. Поне така ми се струва.

Дейзи му се усмихна.

— Да — отвърна тя. — Много добре те разбирам.

Декстър все още мислеше.

— Може би градовете са като хората. Отвън са различни, но отвътре имат много общо.

— Ооо! Колко дълбокомислено! — закачи го тя. — Това в часовете по психология ли го научи?

Декстър се изчерви и се усмихна.

— Може би — закачливо отвърна той на свой ред.

Известно време двамата вървяха мълчаливо. Изведнъж на Декстър му се прииска този момент да продължи завинаги. Двамата с Дейзи можеха просто да си останат в него, заедно, щастливи, усмихнати, в разбирателство. Но още преди мисълта да се беше оформила в главата му, той със съжаление си даде сметка, че това не е възможно. Скоро, съвсем скоро, щяха да се върнат към грижите в университета, ежедневието, живота...

— Между другото, харесвам семейството ти — каза той, нарушавайки тишината. — В началото се плаших от тях, защото са толкова свършени. Но след това разбрах, че се карате и спорите като всички други...

Дейзи го погледна.

— Разбира се, че се караме — каза тя. — Ти какво си мислеше? Ние сме като всички останали.

— Да... — изведнъж, докато двамата вървяха из тихите, облени в лунна светлина улици на непознатия познат Сидни, Декстър изпита непреодолима нужда да ѝ каже истината.

„Все някога трябва да ѝ кажа — помисли си той. — Тази работа със Супер Декстър работи засега. Но не може да продължи вечно.“

— Нямам търпение да се запозная с вашите — каза Дейзи, притисна се към него и му се усмихна. — Искам да разбера от кого си

наследил това красиво лице и този прекрасен характер. Може да отидем до Ню Йорк преди края на семейството и да вечеряме с вашите.

Той се усмихна леко.

— Да — отвърна Декстър и си даде сметка, че моментът за истината бе отлетял като есенни листа във вечерния бриз. — Чудесна идея.

Последната вечер, преди да отлетят за Япония, господин Уорд дръпна Декстър настрана след вечерята в хотелския ресторант.

— Искам за малко да поговоря с теб, синко — каза той с обичайния си заповеднически маниер. — С жена ми скоро ще заминем от Сидни, а с теб не сме имали възможност да си поговорим. Нали знаеш, по мъжки.

Декстър трепна. Това не му хареса.

— Разбира се — отвърна той.

Двамата замълчаха, докато Дейзи, Джейсън и госпожа Уорд минаха край тях и продължиха към фойето. Декстър лепна любезна полуусмивка на лицето си и зачака, готов да отговаря на трудни въпроси за себе си и миналото си.

Вместо това господин Уорд започна да говори за своя живот. Говореше за това как е израснал по света като син на дипломат, за колежанските си години и след това за успешната си кариера в света на големите финансисти.

— Нали разбираш какво искам да ти кажа, момче? — каза той и въпросително погледна Декстър.

— Ами... — Декстър не знаеше какво да каже.

За щастие господин Уорд почти не спря, за да го изчака да му отговори, и продължи нататък:

— Разбираш защо го направих, нали? — каза той. — Парите, хубавата къща... всичко беше заради семейството ми. За Алисия, а след това и за Джейсън и Дейзи. Те са всичко за мен, Декстър. И затова искам да им дам всичко.

Декстър продължаваше да няма представа какво да отговори.

— Това е... страхотно, сър — неуверено каза той. — Сигурен съм, че високо го оценяват.

Господин Уорд кимна и тупна Декстър по рамото.

— Да. И точно затова аз оценявам теб, младежо — каза той. — Харесва ми да те виждам с Дейзи. Виждам, че имаш глава на раменете си, която става за нещо, и че имаш бъдеще. Малко ми напомняш на мен на тези години. Знам, че ще се грижиш за Дейзи, както аз винаги съм се грижил за нея. Исках да ти кажа това.

— Благодаря — смутено отвърна Декстър. Знаеше, че господин Уорд е малко пийнал — той отново беше изпил няколко чаши вино на вечеря. Но думите му бяха искрени.

За него всичко се свежда до пари, осъзна Декстър и стомахът му се обърна. Но той си е такъв... и Дейзи е възпитана така. Господин Уорд никога няма да приеме истинския Декстър. И може би се заблуждавам, че Дейзи ще го приеме.

Няколко минути Декстър не знаеше дали почти непрестанните стонове и викове, които чуваше, не идваха от него. Беше в съзнание само колкото да поеме глътките студена вода, която някой му даваше. Лежеше по гръб на плажа, на няколко метра от сигналните огньове. С усилие отвори очи и погледна откритото небе над себе си. То преливаше от тъмносиньо към тъмносиво и звездите се появяваха една по една на небосклона.

— Заповядай, Декс — разтревоженото лице на Арц изплува и закри звездите. Арц се взря в него. Той поднесе бутилката с вода към устните на Декстър. — Пийни още малко. Джак каза, че само това ще ти помогне.

Декстър вдигна глава и последва съвета на Арц. Водата имаше хубав вкус и тези няколко глътки проясниха главата му още малко. След няколко минути вече се чувстваше достатъчно добре, за да седне.

— Аааахх... — простена той и вдигна ръка към главата си, която имаше чувството, че пулсира. — Благодаря ти, човече. Май този път жегата наистина ме изтощи — той чу още един вик от болка, но този път беше напълно сигурен, че не идва от него. — Това раненият мъж ли е?

Арц направи гримаса.

— Да. Започвам да мисля, че Джак не може да му помогне.

Чу се още по-силен вик. Декстър потръпна, отпи още една голяма глътка вода и се опита да не слуша.

Той огледа плажа и разбра, че повечето хора правеха същото. Клеър и Чарли седяха заедно, близо до един от огньовете с гръб към палатката на лазарета. От време на време Буун и Шанън идваха да видят как е Декстър, когото бяха донесли в лагера. Двамата запълваха времето си, като се разхождаха и си говореха тихо и от време на време хвърляха тревожни погледи към лазарета. Саид стоеше сам, малко настрана от останалите, загледан с тревога в очите право към източника на виковете.

Тогава Декстър видя един човек, който като че не обръщаше никакво внимание на виковете. Джордж бързаше към него с усмивка на широкото, червендалесто лице. Той носеше тъмен, побит куфар, което не беше изненадващо — той си беше присвоил задачата да събере всичкия багаж, който беше намерил първия ден, и все още си намираше занимание, като откриваше разни неща из джунглата и плажа.

— Декстър! — провикна се той. — Ето те и теб, приятел. Търсих те навсякъде.

— Намери ме — каза Декстър с уморена усмивка, когато Джордж стигна при него. — Какво става?

— Това познато ли ти е? — Джордж вдигна тъмния куфар.

Щом светлината го освети, Декстър ахна.

— Прилича на моя! — извика той. — Не мога да повярвам, че си го намерил. Бях се отказал от него.

Джордж сви рамене.

— Надявах се да е твоят — каза той. — Но не бях сигурен. На табелката пише Декстър Стъбс. Казах си колко ли Декстъровци може да има на този остров?

Декстър замръзна. Последното парченце от пъзела падна на мястото си в съзнанието му с оглушителен тътен.

— Декстър Стъбс? — каза Арц. Гласът му сякаш отекна по целия плаж. А може би само в главата на Декстър... — Ти Декстър Стъбс ли си, или Декстър Крос?

— Аз... — гърлото на Декстър отново пресъхна, но този път беше сигурен, че никаква вода не може да му помогне. Истината го помете, толкова ясна и недвусмислена, че Декстър не можеше да повярва, че досега не е могъл да си я спомни. — Аз... мисля, че това е истинското ми име. *Декстър Стъбс*.

Декстър стисна очи. Сега, след като истината излезе наяве, не знаеше дали може да я понесе. Нищо чудно, че се беше опитал да я забрави. Нищо чудно, че се беше опитал да изтрие миналото и да започне начисто на този остров.

Когато отвори очи, Буун разтриваше брадичката си и го гледаше изумено. Арц и Джордж го гледаха с нескрито любопитство. С крайчеца на окото си Декстър мерна Шанън, която идваше към тях. Клеър и Чарли също гледаха към него, сякаш се питаха за какво беше

цялата тази шумотевица. Декстър безпомощно погледна Арц. Подозрение и недоверие ли виждаше в очите му?

Неспособен да понесе срама, Декстър се изправи на крака. Главата му се завъртя, но той не обърна внимание.

— Извинете ме — промълви той. Лицето му гореше от срам. — Трябва... трябва да вървя.

Без да поглежда никого, бързо избяга от плажа. Няколко души го извикаха по име, но той не спря, дори когато стигна тропическата гора. Продължи да тича, като сляпо си пробиваше път през притъмнялата джунгла и се препъваше в корените, без да усеща болка. Стоновете на умиращия мъж го следваха и отекваха в главата му в унисон с настроението му.

Добре си го заслужих — мрачно си помисли той и се блъсна в едно дебело бамбуково стъбло. — Ако само още имах амнезия... Тогава може би щях още да вярвам в този по-добър живот, който съм си сътворил. Може би поне още малко щях да остана в света на Супер Декстър...

Декстър затвори очи и се отдаде на шумната пулсираща музика на сиднишкия клуб. Едва забелязваше Дейзи, която танцуваше до него. Русата ѝ коса беше прилепнала от потта, а лицето ѝ бе блажено щастливо.

— Ей, пич! — неочаквано извика Джейсън в ухото на Декстър, който отвори очи. — Това място е супер, нали?

Декстър се ухили и вдигна показалец, за да изрази съгласие, без да си дава труд да надвиква оглушителната музика, която идваше от огромните тонколони. Това беше последната им вечер в Сидни и в началото Декстър се подразни от Джейсън, който настоя да излязат. Декстър си беше представял една много по-спокойна, романтична вечер само с Дейзи — може би щяха да се насладят на панорамната гледка към града от Сидни Тауър след хубава вечеря.

Но бързо разбра, че това няма да стане и тъй като на Дейзи ѝ допадна идеята да отидат да танцуват, Декстър се съгласи без съпротива. Дори откри нещо хубаво в цялото положение — Джейсън беше по-поносим на пет-шест питиета. Или може би на седем. По някое време спря да ги брой. Какво значение имаше. Щеше да си отспи на другия ден по време на дългия полет към дома.

Застанала на пръсти, Дейзи се опря на него, за да може да говори в ухото му.

— Страхотно е! — извика тя. — Не ми се иска да си тръгваме, да се връщаме в истинския свят.

Декстър кимна и лепна целувка на влажната ѝ от пот буза.

— Поне завинаги ще запомним Сидни! — извика той в отговор и се усмихна широко.

Тя се разсмя, макар той да не можеше да чуе смеха ѝ от музиката. „Веднага се връщам“, прочете той по устните ѝ, Дейзи махна към тоалетните и си запробива път през тълпата.

Декстър я проследи с очи, докато я изгуби от поглед след това огледа навалищата от модно облечени млади хора, които подскачаха и

се люлееха около него. Той с гордост установи, че никой не би могъл да разбере, че е роден в свят, различен от този на парите, или че само допреди година не можеше да си позволи куверт за такъв клуб.

Погледът му падна върху покритата с огледала стена. Очите му се приковаха в собственото му отражение. Декстър усети, че усмивката му леко се стопява. В продължение на няколко секунди музиката в дискотеката изчезна от съзнанието му. Декстър гледаше отражението си. Игра на светлината ли беше това, или някое странно отражение от огледалните дискотечни сфери хвърляше тези мрачни сенки по лицето му и правеше очите му толкова тъмни и угрижени? Той се приближи малко по-близо, но нищо не се промени. Очите, които го гледаха отсреща, бяха зорки, лъжовни и зловещо непознати...

— Тук съм! — Дейзи застана до него и го извади от дълбоката му концентрация. Тя подскочи нагоре-надолу и се засмя нетърпеливо. — Хайде! — задъхано извика и махна към изхода. — Да взимаме Джейс и да си намерим ново забавление!

След няколко минути тримата вървяха по улиците. Главата на Декстър още кълтеше от силната музика, но сравнително хладният нощен въздух беше истинско удоволствие след задушната, задимена атмосфера в клуба.

— Какво ще правим? — гласът на Джейсън гърмеше по-силен от всякога и отекваше из притъмнените сгради и опустели улици. Беше много късно и нямаше никой.

Дейзи се притисна към ръката на Декстър. Цялото ѝ тяло трептеше от възбуда.

— Да отидем ли в онзи клуб, за който ти каза онова момиче? — попита тя. — Май е хубав.

— Помниш ли къде беше? — попита Декстър и потисна прозявка. Ефектът от напитките бързо изчезваше и умората се спускаше над него като одеяло. — Аз не помня.

— Не беше ли срещу дискотеката — каза Джейсън. — Да повървим още малко и... Ей! Я го вижте този!

Декстър проследи погледа на Джейсън и видя висок, млад мъж, който се приближаваше. Беше облечен с овехтели къси панталони и фланелка, която не е била прана поне от година. Мръсните му крака бяха обути в чифт стари джапанки, които му бяха поне два номера по-малки, а в едната си ръка държеше сламена шапка.

— Добър ден, мъжки — поздрави ги той, когато приближи. — Ще помогнете ли? — той протегна шапката си с надежда.

Джейсън хвърли злобен поглед на Декстър.

— Зависи — отвърна той, изпука пръстите си и се приближи към просяка. — Какво ще направиш в замяна? А?

— Виж, не искам проблеми, пич — отвърна просякът и вдигна и двете си ръце, сякаш се предаваше. — Ако не ти се дават дребни, ще си вървя.

— Да. Това ми харесва много повече — съгласи се Джейсън с лицемерна усмивка. — Разкарай смрадливата си, нищожна особа от очите ни и не разваляй приятната вечер.

Декстър трепна от думите на Джейсън. Какво право имаше да се държи толкова грубо с този човек, само защото не беше имал късмета да се роди богат?

— Стига, човече — остро каза той на Джейсън. Декстър бръкна в джоба си и извади смачкана банкнота, обзет от странното чувство, че е участник в сцена от „Принцът и просякът“. — Вземи, човече! Извинявай, че нямам...

— Декстър! — извика Дейзи. — Внимавай!

Декстър погледна през рамо точно навреме, за да види устремения към него лакът. Той се наведе и се размина с най-голямата сила на удара, но въпреки това лакътят го застигна в скулата и го извади от равновесие. За миг Декстър се замая и докато се бореше да се задържи на крака, смътно чу ядосаните викове на Джейсън и уплашените писъци на Дейзи.

Докато главата му се проясни, всичко беше свършило.

— Накъде тръгнаха? — гръмко попита Джейсън, все още стиснал ръце в юмруци. — Ако си знаят интересите, да бягат!

В това време Дейзи, вкопчена в ризата на Декстър, леко го галеше по лицето.

— Декстър! Добре ли си? — хълцаше тя. — Чуваш ли ме?

— Май... май съм добре — Декстър се отърси от последния ефект от удара. — Какво стана?

— Онзи тип мина зад нас и сграбчи чантата ми — каза Дейзи. — Мисля, че щеше да ти вземе портфейла, но ти го видя навреме.

— Сигурно е бил комбина с просяка — вметна Джейсън. — Разделиха се в момента, в който отговорих на ударите им — той се

намръщи на пустите улици, а на лицето му се изписа тревога, когато погледна сестра си. — Добре ли си, Дейзи?

— Да — гласът ѝ вече се беше поуспокоил. — За първи грабеж не беше толкова зле — смехът ѝ прозвуча малко насила. — Важното е, че сме добре.

— Нали паспортът ти не беше в чантата? — попита Джейсън.

Дейзи поклати глава.

— Слава богу, е в хотела — отвърна тя. — Но парите и кредитните ми карти бяха в нея — тя раздражено тръсна глава. — Колко досадно! Трябва веднага да блокирам картите.

Джейсън сви рамене.

— Да. Добре че взе приятеля си, да удари едно рамо, иначе утре и тримата трябваше да стигнем на стоп до летището.

— Тоест? — Декстър изстина от глава до пети въпреки топлия нощен въздух.

Джейсън се усмихна срамежливо.

— Разчитах Дейзи да ме черпи утре една закуска и да плати таксито — призна си той. — Окончателно фалирах след последните питиета в дискотеката — той тупна Декстър по рамото. — Нали нямаш нищо против да ми заемеш няколко долара, пич?

Декстър едва-едва отвърна на усмивката на Джейсън. Имаше чувството, че ще повърне. След като си купи хубави нови куфари за пътуването, плати паспортните такси и всички останали разходи, които трябваше лично да покрие, почти не му останаха пари.

Тримата поеха дългия път към хотела, а Декстър трескаво започна да прехвърля числата в главата си, като се опитваше да установи дали ще може да покрие сметката за таксито и другите разходи. Все пак заминаваха утре.

Не, най-сетне призна той, със свито сърце. Няма да ми стигнат. Не и ако трябва да платя за тях двамата. Те харчат, сякаш парите не значат нищо. Няма начин да ме разберат, че трябва да си правя сметка на парите. Не и ако не им кажа истината...

Той вдигна поглед към хотела, който вече се виждаше на другата пряка. Джейсън се втурна напред, като мърмореше нещо за обаждане в полицията, а Декстър изпита добре познатото му усещане за поражение. Той задържа Дейзи.

— Слушай — бавно каза той. Чувстваше се, все едно отново е в гимназията, където богатите хулигани са го заградили в ъгъла и трябва да изтърпи неизбежния бой.

— Не може ли да почака малко? — попита Дейзи. — Трябва да отида с Джейсън, за да кажа на ченгетата какво имаше в чантата ми.

— Не, не може да чака.

Нещо в гласа му я убеди, защото тя спря и го изгледа с любопитство.

— Какво има, Декстър?

Той си пое дълбоко дъх.

— Става дума за парите — тихо каза той. — Виждаш ли, аз не съм този, за когото ме мислиш...

Щом изрече първите няколко думи, останалото се изля като потоп от устата му — неочакваният късмет на леля му, жалкото му минало, плана „Супер Декстър“, всичко. Стана му почти хубаво да си признае, да каже истината.

Почти.

— Ти... Ти си ме лъгал? — Дейзи просто го гледаше, когато свърши. Изражението ѝ се менеше от гняв до силно разочарование.

— Съжалявам — каза той. От дъното на душата си искаше да промени този поглед. — Но това не променя нищо между нас. Аз съм си същият човек. Аз...

Тя поклати глава. Сълзите вече се стичаха по лицето ѝ.

— Не. Мисля, че изобщо не те познавам — каза Дейзи. Гласът ѝ леко притрепери. — А може би ти не познаваш мен. Все ми е едно дали си беден, или не, Декстър. Не давам пукната пара за това. Не мога да преглътна лъжите...

Гласът ѝ се загуби в ридание, обърна се и се втурна към хотела. Отчаян, Декстър изкачи няколко стъпала след нея и спря. Нямаше смисъл да обяснява. Тя вече беше решила — той беше предал доверието ѝ.

И е права, помисли си той. Това е най-лошото. Абсолютно е права.

21

Щом Декстър се увери, че никой не го следи, престана да тича. Той се огледа в бързо притъмняващата джунгла и му се прииска да беше спрял, за да вземе фенерче. За щастие светлината от луната и звездите беше достатъчна, за да не се блъска в дърветата.

Декстър спря на малка, осветена поляна и се облегна на едно дърво. Отпусна глава в ръцете си и тихо простена. Стонът му се смеси със стоновете, които все още слабо долитаха от плажа.

Как можах да забравя, питаше се той безрадостно. Все едно съм лъгал сам себе си и съм си вярвал...

— Защото искаше да вярваш в тези лъжи.

— Кой го каза? — стреснат, Декстър свали ръце от главата си и премига в мрака. — Кой е?

Нечия фигура излезе от сенките на дърветата от другата страна на поляната. За момент Декстър си помисли, че е Буун, и сърцето му трепна. Това значеше ли, че Буун е тръгнал след него, за да го върне, че отсега нататък Декстър няма да е прокуден от лагера?

Но тогава силуетът направи още една стъпка и Декстър видя, че мъжът е малко по-млад от Буун и малко по-нисък. Косата му беше малко по-светла, очите — малко по-тъмни, носът и брадичката — различни...

Сърцето на Декстър заблъска в гърдите му.

— Ти... Ти ли си? — запъна той. — Искам да кажа *аз ли съм!*

Декстър се замая. Главата му се завъртя, сякаш съзнанието му се понесе над дърветата, откъснато от действителността. Но силуетът беше напълно материален — клонките пукаха под краката му, стръковете трева се превиваха с всяка крачка през поляната.

— Знаеш кой съм — лъч светлина падна върху приближаващия се.

Декстър се взря в него. Той отново забеляза, че дрехите на другия Декстър са малко по-износени от неговите и косата му е малко по-различна. Различна и въпреки това позната.

— Ти си... аз съм... — прошепна той. — Старият аз.

— Истинският ти — отвърна другият Декстър. Очите и тонът му бяха обвинителни. — Онзи, когото изостави в деня, в който получи парите. Онзи, от когото още се срамуваш, макар че не съм направил нищо нередно.

Декстър поклати глава.

— Но аз не съм... не бях... — безсилно възрази той. — Аз... аз направих онова, което смятах, че ще ни помогне. Че ще помогне на мен — главата му отново се завъртя и той се запита дали изобщо се е будил от последния пристъп. Може би си беше въобразил, че Буун и Шанън са го спасили и Арц се е погрижил за него. В този ред кой можеше да каже кое е действително и кое — не? Кой можеше да каже, че още не седи в самолета на „Океаник“, който падаше от небето? Ако питаха него, всичко това можеше да е безразсъдно дело на обърканото му съзнание.

Странно, но тази мисъл му даде кураж.

— Какво искаш? — предизвика той другия Декстър.

— Да ти напомня откъде идваш. Кой си.

— Вече си го спомних — този път гласът на Декстър беше малко по-силен. — Мисля за това всеки Божи ден. Как бих могъл да забравя.

— Забрави за мен!

— Какво? — Декстър сложи ръка на челото си. Тя беше хладна, влажна и трепереше леко. — Какви ги говориш?

— Говоря за теб, Декстър Крос — гласът на другия Декстър прозвуча презрително. — Забрави, че Декстър Стъбс изобщо е съществувал.

— Това беше заради обезводняването... — възрази Декстър.

— Да. И заради обезводняването ли не каза истината на Дейзи? Тя ти вярваше.

— Знаем... — прошепна Декстър. Изведнъж гърлото му се стегна, когато си спомни наскърбения поглед в очите на Дейзи, след като най-сетне ѝ каза истината.

— Ти не я заслужаваш и го знаеш.

Декстър нямаше какво да отговори на това. Изведнъж се почувства много уморен.

— Виж, говоря сериозно — уморено каза той. — Какво искаш от мен?

— Искам... — Другият Декстър се спря. — Искам...

Бум!

Декстър подскочи и се обърна. Това изстрел ли беше? Каквото и да беше, дойде откъм плажа. Той напрегнато се взря в тази посока, макар от плажа да го делиха стотина метра гъст храсталак.

— Чу ли? — попита той. — Според теб какво...

Той не довърши изречението, когато, след като се обърна, установи, че двойника му го няма.

— Ей! — извика той. — Чакай!

Фигурата беше ли се появявала изобщо? Изведнъж отговорът на този въпрос доби жизненоважно значение. Много по-голямо от това да се върне на плажа. Декстър се втурна към мястото, на което беше стояла фигурата, и падна на ръце и колене на земята.

„Стъпки — трескаво мислеше той. — Трябва да има стъпки...“

Той се взря в земята, но на бледата лунна светлина не можа да види нищо. Декстър притисна пръсти към леко влажната земя и затърси вдлъбнатини.

„Какво правя — помисли си Декстър. След малко рязко спря трескавото си търсене и седна. — Какво търся изобщо?“

Той се почувства глупаво. Изправи се. Точно тогава чу характерното трошене и пукането на клонки, предизвикани от някого, който бързо се движи през джунглата. Декстър изпъна рамене, пое си дълбоко дъх и се подготви за завръщането на двойника.

Вместо него обаче от гората изскочи Кейт. Тя носеше широка бяла блуза, която светеше на бледата светлина на звездите и луната.

— О! — възкликна тя явно изненадана, че го вижда. — Декстър, ти ли си? Извинявай, не знаех, че някой...

Гласът ѝ заглъхна и тя бързо извърна очи. Декстър усети как се изчервява. Беше ли научила вече за него? Толкова бързо ли се разнасяха слуховете из лагера?

Той премига, когато разбра, че Кейт подсмърча.

— Добре ли си? — попита той, в миг забравил за проблемите си.

— Да — измънка тя. — Маршал...

— Кой?

— Мъжът в лазарета — гласът на Кейт заглъхна. — Той...

Декстър погледна към плажа. Започна да се досеща.

— О! Изстрелът, който чух... Мъжът от лазарета... Той да не...

Кейт вдигна очи колкото да кимне. Дори на бледата светлина Декстър видя, че по клепките и блестят сълзи.

Не си беше давал сметка, че Кейт познава мъжа по-добре от останалите. Но независимо от това, каквото и да беше станало, я беше разстроило силно.

— Все едно — каза тя, подсмръкна силно и избърса нос с опакото на ръката си. — Трябваше да се махне за малко. Хайде, ще се видим после.

Тя тръгна през поляната към джунглата. За миг Декстър беше готов да я остави да си тръгне. Все пак Кейт изглеждаше една от най-интелигентните и способни жени на острова. С какво можеше да ѝ помогне, особено след като той самият беше толкова объркан.

Въпреки това нещо в него не можа да устои.

— Искаш ли да поговорим за случилото се? — попита той.

Декстър дишаше тежко, когато влезе в охладеното от климатика фойе. Леки искрички танцуваха в краищата на полезрението му и той разбра, че е дехидратиран — алкохолът, горещата нощ и приливът на адреналин не работеха в негова полза. Но в момента нямаше време да се притеснява за това. Първо, трябваше да намери Дейзи.

„Не мога да я загубя — мислеше си той. Сълзи на отчаяние опариха крайчетата на очите му. — Не мога. Трябва да поговорим. Тя трябва да ме изслуша.“

Първоначалната му пасивност се беше изпарила и сега мислеше само как да убеди Дейзи да му даде втори шанс. Твърде нетърпелив, за да чака асансьора, той заизкачва стъпалата на стълбището по три наведнъж. След няколко минути влетя в апартамента на семейство Уорд.

— Дейзи! — дрезгаво извика той, влетя и затропа на вратата на стаята и. — Дейзи, трябва да...

Той не довърши. Вратата се отвори под силата на свитите му в юмруци ръце. Той влезе и огледа стаята.

— Дейзи!

Беше очевидно, че вече я няма тук. Бижутата и козметиката ѝ не бяха на тоалетката, а стройната редица обувки, която беше подредена до стената близо до прозореца, беше изчезнала. Гардеробът беше оставен отворен. Няколко от празните закачалки все още леко се поклащаха. Бяха се разминали.

Декстър се отпусна на леглото, сграбчи покривката и зарови лице във възглавницата с надежда да открие следа от аромата на Дейзи.

Дишаше тежко. Значи беше тръгнала. Той не си направи труда да провери стаята на Джейсън. Тишината беше достатъчно доказателство, че и той не е в апартамента.

Декстър легна на леглото, но камериерките на хотела си гледаха добре работата и той успя да улови само слабата миризма на прах за пране и белина.

За момент усети как смазващата тежест на някогашната му безнадеждност се връща и се настанява на раменете му като оловна броня. А сега какво?

Самолетът.

Той отвори очи и една малка искрица надежда трепна в сърцето му. Почти беше забравил — утре заминаваха от Австралия за Съединените щати. Господин Уорд беше уредил билетите им, преди да замине, което означаваше, че Дейзи щеше да седи до него почти през целия ден.

„Това трябва да ми даде достатъчно време да поговоря с нея — кисело си помисли Декстър. — Поне се надявам...“

Той затвори очи, притиснал силно възглавницата. Утре го чакаше дълг и труден ден. Трябваше да поспи.

— Благодарим ви, че избрахте „Океаник“, сър. Приятно пътуване.

— Благодаря — Декстър взе билета си от усмихнатата тъмнокоса стюардеса и влезе в ръкава. Беше пристигнал рано на изход 23, тъй като нямаше с какво да запълни последните си часове в Австралия. Седнал в един от не удобните столове в чакалнята, той наблюдаваше как пристигаха другите пасажери — от плешивия мъж в инвалидна количка до младата жена, която беше в твърде напреднала бременност, за да лети, и мъжа с арабски черти, към когото всички хвърляха подозрителни погледи.

Но през цялото това време от Дейзи и брат ѝ нямаше и следа. Декстър остана дори след като поканиха пътниците от неговия полет да се качват, с надеждата да ги види как влитат през вратите на летището. Най-сетне и той се нареди на опашката за качване.

„Може да съм ги изпуснал, когато отидох до тоалетната — помисли си той и кимна на стюардесата, която посрещаше пътниците в самолета. — Или когато отидох да си купя вода. Другите вече се качваха, когато се върнах от бара... проклети моменти!“

За миг се осмели да се надява, че когато стигне реда, на който бяха местата им, ще завари Джейсън и Дейзи вече седнали там. Но това не се случи. Редът беше абсолютно празен. Декстър прехапа устни и се огледа, докато слагаше ръчния си багаж в багажното отделение

над седалката. Самолетът беше голям и Декстър не виждаше хората, които вече бяха седнали назад от мястото си.

Ами ако Дейзи и Джейсън са сменили местата си, за да не се видим, помисли си той. Все пак затова се преместиха в друг хотел. А и самолетът не е пълен и сигурно без проблем са сменили местата си даже и в последната минута.

Без да се замисля, Декстър седна на мястото в средата и запази това до прозореца за Дейзи. Като барабанеше нервно по облегалката за ръце, той се взря в прибраната в облегалката на предната седалка сгъваема масичка и се опита да измисли какво да прави.

Колкото повече мислеше, толкова повече се убеждаваше, че Дейзи е настояла да си сменят местата. Това беше напълно в неин стил. Декстър само трябваше да мине по пътеката и със сигурност щеше да я види.

Но докато събере смелост да го направи, стюардесите вече започнаха да затварят вратите на багажните отделения и да напомнят на пътниците да си сложат предпазните колани. Издирването на Дейзи трябваше да почака, докато излетят.

Вратата на самолета се затвори и Декстър се облегна в седалката си. Изведнъж стомахът му изкъркори толкова силно, че мъжът, който седеше от другата страна на пътеката, го погледна изненадано и след това върна вниманието си към книгата. Декстър грабна бутилката с вода, която беше оставил на седалката откъм пътеката, и отпи голяма глътка. През този ден не беше посмял да харчи пари за храна, като имаше предвид, че последните му няколко долара ще му трябват за таксито до летището. Вместо това се задоволи с полупразния плик чипс, който Джейсън беше оставил в иначе празната си хотелска стая.

„Ще стана и ще проверя самолета, след като излетим — успокои сам себе си Декстър и с леко разтреперани ръце завъртя капачката на бутилката. — Трябва да е някъде тук. Казаха, че до утре няма друг полет.“

Точно тогава забеляза суматохата около вратата на самолета. Той погледна към нея, тя се отвори и сърцето му трепна. „Дейзи...“, разтреперан си помисли той.

Вместо нея обаче влезе огромен силно запотен млад мъж. Той дишаше тежко, къдравата му коса стърчеше във всички посоки, но се усмихваше широко, сякаш беше спечелил от тотото. Въпреки

тревогите си Декстър не можа да не се усмихне леко, когато закъснелият тежко тръгна по пътеката и вдигна палец на едно дете, което седеше в средната редица, няколко места пред Декстър.

Щом мъжаката седна на мястото си и изчезна от погледа, усмивката на Декстър се стопи. Вратата на самолета отново се затвори и този път Декстър предположи, че ще се отвори чак когато кацнат.

Може да е тук, някъде назад, мислеше си той. Достатъчно ми е бясна, за да си смени мястото и да пътува в пътническа класа.

Той нетърпеливо чакаше, докато самолетът бавно рулираше към пистата. Сякаш мина цяла вечност, докато дойде и техният ред и им бъде дадено разрешение за излитане. Декстър затвори очи, докато самолетът ревеше в слънчевото австралийско небе. Не си прави труд да каже обичайната си кратка молитва за безавариен полет. Съзнанието му беше напълно погълнато от това, какво ще каже на Дейзи.

Капитанът изключи табелката за предпазните колани и стюардесите започнаха да раздават напитките. Декстър погледна назад и видя малките им метални колички да препречват и двете пътеки.

„Може би няма да е лошо да изчакам, докато свършат — каза си той. — Едва ли ще продължи дълго.“

Полетът беше дълъг. Щеше да има достатъчно време да оправи нещата с Дейзи, преди да стигнат междинното кацане в Лос Анджелис. Всъщност може би щеше да е хубаво да ѝ даде малко време да ѝ размине, преди да поговори с нея.

Изпита леко облекчение при мисълта да отложи срещата. Това означаваше ли, че си намира извинение? Декстър затвори очи и се опита да не се чувства като най-големия страхливец на света.

Няма ли да е по-лесно просто да забравиш всичко, прошепна един тих гласец в главата му. В университета има толкова много други момичета. Можеш да си опиташ късмета с някое от тях. А може да запишеш някой допълнителен курс следващия семестър, за да имаш какво да правиш, и да забравиш за момичетата. Може просто да не си роден за щастие...

— Нещо за пиене, сър?

Декстър отвори очи и видя привлекателна стюардеса, която му се усмихваше.

— О! — бързо отвърна той. — Не, нищо, благодаря.

Тя продължи и остави Декстър да потъне отново в мрачните си мисли. Съзнанието му се пренесе в бъдещето и той се видя с бяла лабораторна престилка как слуша безкрайни тълпи безлики, недоволни хора да се оплакват от проблемите си, а след това как се прибира в пустия си самотен апартамент...

„Не — възмутено си помисли той и поклати глава, за да прогони мрачното видение. Не е задължително да става така. Все още мога да оправя нещата, всичко да се подреди. Трябва само да намеря Дейзи.“

Декстър тъкмо посегна към механизма на предпазния си колан, когато нещо връхлетя от пътеката и се строполи на седалката до него. Стреснат, Декстър вдигна очи.

— Ей! — каза Джейсън, без да се усмихва. — Какво става, пич?

— Нищо особено — внимателно отговори Декстър. — Къде отидохте? Когато не седнахте на местата си...

— Стига приказки, човече — лицето на Джейсън беше подпухнало и бледо. Беше ясно, че още е махмурлия от снощната злоупотреба. Той дръпна подгъва на огромния си баскетболен суичър. — Дойдох само да ти кажа, че Дейзи иска отсега нататък да стоиш далече от нея.

— Тя къде е? — попита Декстър.

Джейсън сви рамене.

— Честно да ти кажа, човече, нямам представа. Не знам дали най-накрая се качи на самолета, или не. Смени местата, за да е далече от теб. Накрая получихме две отделни места в съвсем различни части на самолета. След това, точно когато се качвахме, ми каза да вървя без нея — той сви рамене. — Май е размислила дали да пътува в пътническа класа. Разбирам я. Отзад е доста гадно, за което много ти благодаря, приятел.

Декстър отвори уста, готов да му предложи да си сменят местата. Може и да не беше най-големият почитател на Джейсън, но реши, че това е най-малкото, което може да направи при дадените обстоятелства.

Но преди да беше успял да отрони и дума, Джейсън си отиде. Декстър се сви в седалката си. Доскорошната му решителност бе напълно смазана от това, което току-що чу.

Какво очакваш, момче? — гласът на леля му отекна в главата му. — Хора като нас не са създадени за хубавите неща. Досега вече

трябваше да го знаеш. Или си по-глупав, отколкото изглеждаш.

Декстър усети, че стиска облегалките за ръце толкова силно, че кокалчетата му са побелели. Как може да е такава? И още по-лошо — как може толкова години да е търпял?

Създаването на новия му живот като Супер Декстър, като че го беше освободило за известно време. Но не беше ли това още една причина да се срамува от това кой е в действителност? Защо не се беше доверил на Дейзи и на другите си приятели от университета — да го харесат заради него самия?

Декстър не знаеше колко време самообвинителните му мисли се въртяха в главата му като шеметно колело на рулетка. Вълни на малодушие, страх и отчаяние разтърсиха цялото му тяло и предизвикаха спазми на отвращение в гърлото и стомаха му.

Най-сетне Декстър осъзна, че има само един начин да спре болката. Беше време да предприеме нещо. Не можеше да продължава така. Сега, след като двата му живота се бяха сблъскали, Декстър разбра, че никога не е имало шанс да продължи дълго. Дори и да измислеше как да спаси връзката си с Дейзи, цялата история с двата му живота беше свършила.

Една част от съзнанието му се отнесе, сякаш отработените газове от самолетните двигатели я пренесоха през океана и му дадоха нов прилив на решителност. Каквото и да станеше с Дейзи, Декстър не можеше да се върне назад.

„Щом се върна у дома, ще се погрижа за всичко — закле се той. Този път знаеше, че няма да се уплаши или да промени решението си. — Ще започна със сериозен разговор с майка ми и леля Пола. Ако не ме оставят сам да си избира специалност, да контролирам живота и бъдещето си, приключвам с тях. Ще върна парите и ще се оправям сам.“

Той се почувства едновременно нервен, но и окрилен от решението си. В този момент Декстър осъзна, че най-сетне се е отърсил от страха и покорството.

Усещането беше хубаво и му даде сили да се закълне и в още нещо: „Ще накарам Дейзи да говори с мен, въпреки думите на Джейсън“, помисли си той. Тя ми дължи поне това. Поне това заслужавам.

Въпреки новопоставената си цел стомахът му отново се сви. Но Декстър си пое дълбоко дъх и погледна назад. Стига толкова отлагане. Щеше да претърси целия самолет ред по ред, докато не разбере дали се е качила. Ако беше на самолета, щеше да говори с нея и нямаше да спре, докато тя не изслушаше всичко, каквото имаше да ѝ каже. А ако не го изслушаше, щом се върнеха в университета, щеше да я намери и да настоява за това.

Нищо чудно, че е разстроена, помисли си Декстър. Но тя е разумен човек. Ако съм честен, ако ѝ обясня защо съм го направил, ако ѝ разкажа живота си до срещата си с нея... Може би ще имаме шанс.

Мисълта да ѝ каже всичко — този път без тайни и без премълчавания, го изплаши малко. Но също така го накара и да се почувства по-смел.

Декстър се усмихна. След това разкопча предпазния си колан и стана, като приклепна, за да не си удари главата, докато излезе на пътеката.

Изведнъж самолетът силно се наклони. Целият салон се наведе на една страна и се разтресе, металната конструкция тихо простена в знак на протест.

— О! — изстена Декстър, когато главата му се удари силно в багажното отделение над седалките. Пред очите му затанцуваха звезди и той сграбчи облегалката, за да не падне на пътеката.

Табелката с надпис „ЗАТЕГНЕТЕ КОЛАНИТЕ“ мигаше и издаваше звук, а успокоителният глас на стюардесата се разнесе по озвучителната уредба.

— Дами и господа, капитанът включи табелката „Затегнете коланите“...

Декстър седна обратно на мястото си, разтривайки удареното място на главата си. Неочакваното, силно нарушение на иначе гладкия полет го смути, но не повлия на решителността му. Щеше да намери Дейзи веднага щом турбуленцията утихне.

— Благодаря, че ме изслуша. — Полуусмихната, Кейт хвърли бърз поглед на Декстър. — С теб се говори лесно.

— Няма защо — Декстър не си направи труд да отбележи, че той беше говорил повече от нея. Беше успял да изкопчи единствено, че неизвестно как и откъде на острова се е появил пистолет. И някой го беше употребил, за да сложи край на мъките на умиращия мъж, по негова молба.

След това Кейт категорично смени темата с въпроса защо Декстър е в джунглата по това време. Преди да се усети, той вече й разказваше житейската си история.

Кейт въздъхна и вдигна очи към звездите, които примигваха високо над дърветата.

— Странно — тихо каза тя. — Понякога е толкова трудно да се говори с хората. Дори и когато знаеш, че трябва да поговорите.

— Да — съгласи се Декстър. Той я погледна с любопитство и се запита дали е готова да се открие още малко пред него. — За кого говориш?

Тя се колеба толкова дълго, че Декстър реши, че няма да му отговори.

— За Джак — най-сетне отвърна Кейт. — Знаем, че трябва да поговорим за... за едно нещо. Нещо... сложно. Но е толкова трудно да улучиш подходящия момент.

— Може би трябва да го създадеш — подхвърли Декстър. — Ако за теб е важно да говориш с Джак, просто го направи. Сигурно няма да е толкова страшно, колкото си мислиш...

— Защо смяташ, че той ще разбере? — остро отвърна Кейт, преди Декстър да беше успял да се доизкаже.

Декстър все още нямаше представа за какво говори тя, но сви рамене.

— Може и да не разбере — отвърна той. Мислите му се върнаха към собствените му проблеми вкъщи. — Но трябва да опиташ. Искат

ми се аз самият да бях опитал по-настоятелно да поговоря с Дейзи.

Кейт отпусна рамене и кимна.

— Може да си прав — съгласи се тя. — Утре ще опитам да поговоря с него — тя погледна Декстър. — Извинявай. Не исках да те потискам с това.

— Не си ме потиснала — тихо каза той, обзет от самосъжаление. — Сам съм си виновен. Сега, след като всички знаят, че съм лъгал за себе си, никога повече няма да ми се доверят. Напълно ги разбирам.

Кейт поклати глава.

— Едва ли. Всеки си има тайни — тя отново погледна звездите. — В известен смисъл на всички, които сме тук, този остров дава възможност да започнем отначало, начисто.

Декстър я погледна със съмнение. Според него тя беше просто вежлива. Какво можеше да знае за тайния му живот човек като нея. Въпреки това ценеше усилията ѝ да го ободри. Щом го изслуша и не се притесни от разказа му, може би нещата на острова не бяха толкова безнадеждни за него.

След няколко минути двамата тръгнаха обратно към плажа. Буун ги видя, когато излязоха от тропическата гора, и веднага забърза към тях.

— Декстър, човече — каза той с явно облекчение, а Кейт се изгуби някъде към огньовете. — Не ни изкарвай акъла така! Така избяга в тая тъмница! Притеснихме се за теб, човече.

— Притеснихте се? — Декстър се развълнува. — Но след като разбрахте, че съм ви лъгал...

Буун сви рамене и махна с ръка.

— Не говори глупости — каза той. — Не беше на себе си. След катастрофата никой не е на себе си. Освен това беше и дехидратиран.

Арц дойде точно, за да чуе последните думи на Буун.

— Прав е — каза той. — Все ти повтарям, че трябва да пиеш много вода и да се пазиш. Иначе ето какво става — думите му прозвучаха раздражено, но в очите му светеше загриженост.

— Благодаря. Извинявайте, че ви изплаших.

Огледа се и видя, че Шанън гледа към тях. Декстър ѝ се усмихна неуверено, а тя му отвърна само с фалшива полуусмивка и бързо се обърна на другата страна.

Декстър въздъхна.

Добре, може би не всички щяха да го гледат по същия начин сега, след като знаеха истината. Но той не можеше да направи нищо по въпроса. Можеше само да го приеме.

— Значи наистина няма да ме намразите заради лудия Декстър Крос? — попита той с шеговит тон, който изобщо не прозвуча шеговито.

Буун сви рамене.

— Не можеш да отговаряш за думите си, когато не си на себе си.

— Да — кимна Арц и превзето сви устни в стил „учителят знае най-добре“. — Важното е, че ни каза истината сега, когато си я спомни.

— Благодаря, момчета — искрено каза Декстър. — Не се тревожете. Отсега нататък имате истината и само истината.

Леко движение в края на джунглата привлече вниманието му. Декстър погледна натам. Тъмен, самотен силует ли се спотайваше между дърветата?

Двойникът му се обърна, вече загубил интерес. Който и да беше той, нямаше нищо общо с Декстър.

Малко по-късно Декстър седеше край един от сигналните огньовете и обсъждаше странната история с Буун.

— Нищо чудно, че не можах да си спомня за онзи луксозен ресторант, за който ми говорихте с Шанън — каза Декстър и се засмя тихо. — Никога не съм бил в Лос Анджелис, докато не спряхме там на път за Австралия.

— Сега, след като си спомни останалата част от истинския си живот, спомни ли си дали приятелката ти е била в самолета? — попита Буун.

Декстър поклати глава.

— Не съм сигурен — каза той. — Знам само, че досега не съм намерил ни вест, ни кост от нея на острова.

Буун кимна.

— Лоша работа, човече.

— Да — Декстър въздъхна и се загледа в огъня. — Ще трябва да почакам да ни спасят и тогава ще видя какво ще правя.

Започваше да си дава сметка, че винаги ще има неща, които не знае или не разбира. Може би така беше замислен животът.

„И може би можем единствено да търсим истината — каза си той и замислено потърка белега си. — Каквото и да ни струва това.“

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.